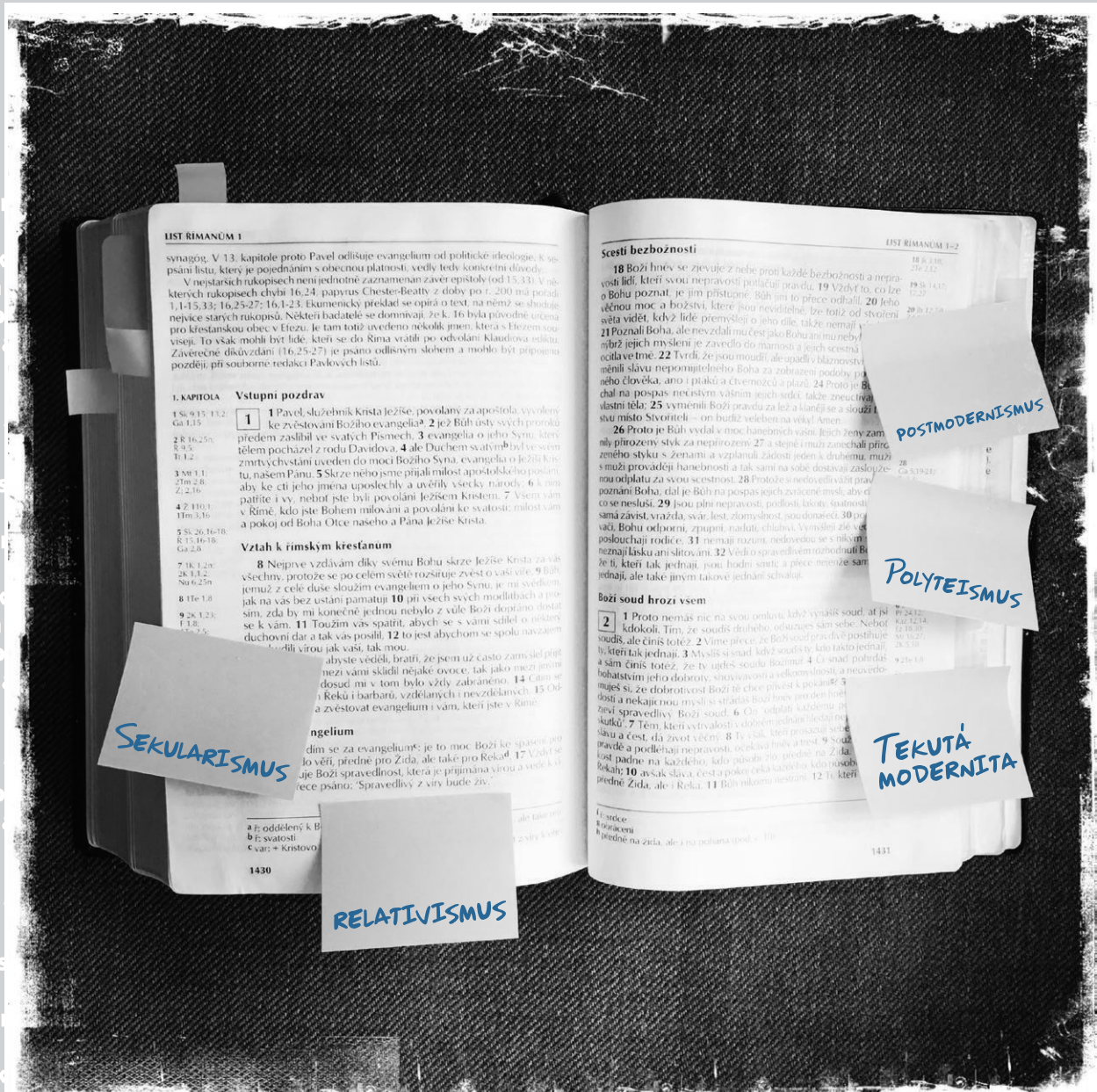
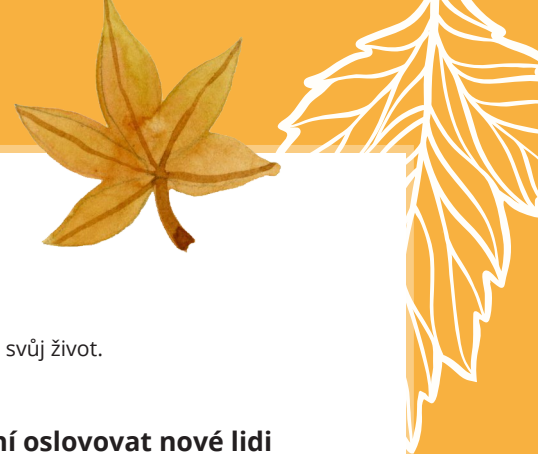

MAGAZÍN

praktické letniční teologie

PROKLAMACE PRAVDY V SEKULÁRNÍ DOBĚ

Michael J. Beals | str. 4-8 |

Letniční služba v kultuře relativismu

Aktivní, živé církve jsou útočištěm pro každého, kdo touží najít stabilní základ pro svůj život.

John H. Spurling | str. 10-13 |

Budování mostů: Jak prostřednictvím nedělních shromáždění oslovovat nové lidi

Při snaze zasahovat lidi evangeliem čelíme mnoha výzvám a potřebujeme nadpřirozenou pomoc všemohoucího Boha. Naše plány a příprava nemohou nikdy nahradit Boží přítomnost.

Randy Hurst | str. 14-15 |

Srozumitelné kázání Krista kulturně rozmanitému sekulárnímu světu

Chceme-li sekulární společnosti efektivně kázat Krista, potřebujeme nevěřící zasáhnout za pomoci jejich slovníku, nikoliv našeho.

Josh McDowell | str. 16-19 |

Jak oslovovat postmoderní generaci

Jak zasáhnout generaci, která přišla o schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem.

Lukáš Targosz | str. 20-21 |

Kázání pravdy v době fake news

Poselství o Ježíši není jen kázání „pravdy“. Je to také kázání „cesty“ a kázání „života“. Lidé chtějí víc než mít jen pravdu. Chtějí mít život v hojnosti a chtějí zažívat údiv na cestě objevování.

Jason Morrison | str. 22-24 |

Úloha vůdcovství v letničním modelu církve

Vedení v církvi, zejména letniční, není jen o síle osobnosti. Není o osobních ambicích. Je postavené na službě.

Michael VanDoren | str. 25-27 |

Biblické kázání pro novou generaci

Nejlepší způsob, jak zasáhnout dnešní generaci, je stejný, jako zasáhnout jakoukoliv jinou generaci a kulturu – prostřednictvím pravdy neměnného Božího slova.

Rick Thomas | str. 28-34 |

Série Významná setba – věčná sklizeň

Je vaše setba významná? (10. část)

Významná setba nese hojné ovoce. Bůh touží po tom, abychom zasévali štedře, ještě více mu však záleží na tom, aby naše setba bylo smysluplná.

Věčná sklizeň (11. část)

Vaše významná setba vydá neutuchající, nikdy nekončící sklizeň, která vás bude žehnat na věky věků

H. Maurice Lednicky | str. 35-38 |

Série Život v Království 15. část | Dobrovolníci – Nikoliv otroci

Jako dětem jeho Království je nám ctí a radostí reprezentovat Mistra a sloužit mu jakýmkoliv způsobem on uzná za vhodné.

George O. Wood | str. 39-43 |

Kroky k odpuštění

Pomyslete na člověka nebo lidi, kteří vás zranili. Budete si v sobě držet neodpuštění nebo jim odpustíte? Ježíš nás zmocňuje k tomu, abychom dokázali plnit jeho přikázání a milovali své nepřátele.

Marcia Lednicky | str. 44-47 |

Závěrem, sestry, buďte zdravý

Když jsme poslušní Božímu slovu a plní Ducha svatého, projevuje se to v našich rodinách, sborech i ve světě.

Drazí čtenáři,

dnešní číslo našeho Magazínu se věnuje poměrně ožehavému tématu – jak proklamovat pravdu ve světě, kde se pravda stává relativním pojmem a kde se hlavně v kyberprostoru stále více setkáváme se záměrnými dezinformacemi a informačními manipulacemi. Odpověď na tuto otázku samozřejmě není jednoduchá a ani následující řádky v našem časopise si nečiní nárok komplexní odpověď poskytnout. Přesto však pro vás mohou jednotlivé články tohoto čísla představovat podnětné střípky, které zapadnou do mozaiky vašeho vlastního hledání a vašich vlastních odpovědí.

Církev má ve své historii s problematikou definování a proklamace pravdy bohaté zkušenosti. Už v prvních dnech své existence musela formulovat, komunikovat a bránit pravdu o Ježíši Kristu v podobně nastavené společnosti, jako je ta dnešní. Tehdejší římská říše se totiž také vykazovala rysy pluralitní společnosti jen málo odlišné od té, jakou známe dnes. Římané se poučili z dějin a zavedli na svém území politiku určité náboženské tolerance. Podle jednoho ze svědectví „lid považoval všechny druhy bohoslužeb za stejně oprávněné, filosofové za stejně klamně a úřady za stejně užitečné. Zbožný polyteista věřil, že jsou pravdivá různá náboženství světa, třebaže byl upřímně oddaný svému kultu. Říman, který modlitbami tišil zlobu Tibery, se přece nemohl posmívat Egypťanovi, přinášejícímu oběti dobrotivému géniu Nilu.“ Proto se stalo tak obtížné kázání poselství o jediném Bohu a o jedině pravdě v Ježíši Kristu. Proto byli křesťané obviňováni z netolerance, náboženské nesnášenlivosti a dokonce z ateismu – jejich Bůh totiž vedle sebe nesnesl žádné jiné bohy, a navíc neměl fyzickou podobu ani chrám, kde by jej bylo možné uctívat.

Postupem doby se Římská říše pokřesťanštila, ale komunikace (teologické) pravdy se nestala o mnoho jednodušší. Stačí si vzpomenout na bolestivé formulování doktrinárních stanovisek na jednotlivých církevních koncilech a na osudy těch, kdo na tomto teologickém kolbišti zůstali jako poražení. A to, že někdy formulace doktrinárních pravd bolela doslova fyzicky, dokládá například (údajné) svědectví o obránci křesťanské ortodoxie Atanášovi, který měl „zlomit a poté utnout paži jednomu ze svých oponentů, vypálit jeho dům a jeho samého uvázat ke sloupu a zbičovat“.¹ Zdá se tedy, že ani názorově poměrně homogenní společenské prostředí není zárukou poklidné formulace a komunikace náboženské pravdy. Křesťané sice již nečelili obvinění a pronásledování ze strany většinové společnosti, ale poměrně spolehlivě si stačili dělat škody mezi sebou navzájem.

V historickém exkursu o komunikaci (nejen) křesťanské pravdy bychom mohli pokračovat dále. Předchozí řádky však chtějí zdůraznit, že každá doba čelí svým vlastním výzvám, často nikoliv nepodobným těm našim současným. Možná by v této souvislosti nebylo marné se k historii vrátit a podívat se, jak se s těmi svými výzvami každá doba snažila vyrovnat a nakolik se jí to podařilo. A možná stojí za zamyšlení i to, co uvádí jeden z autorů tohoto Magazínu – že při předávání křesťanské zvěsti nejde jen o *pravdu* o Kristu, ale i o *vztah* s ním. Vždyť Ježíš sám řekl, že je nejen *pravda*, ale i *cesta* a *život*.

Přeji inspirativní čtení!

Radek Smetana

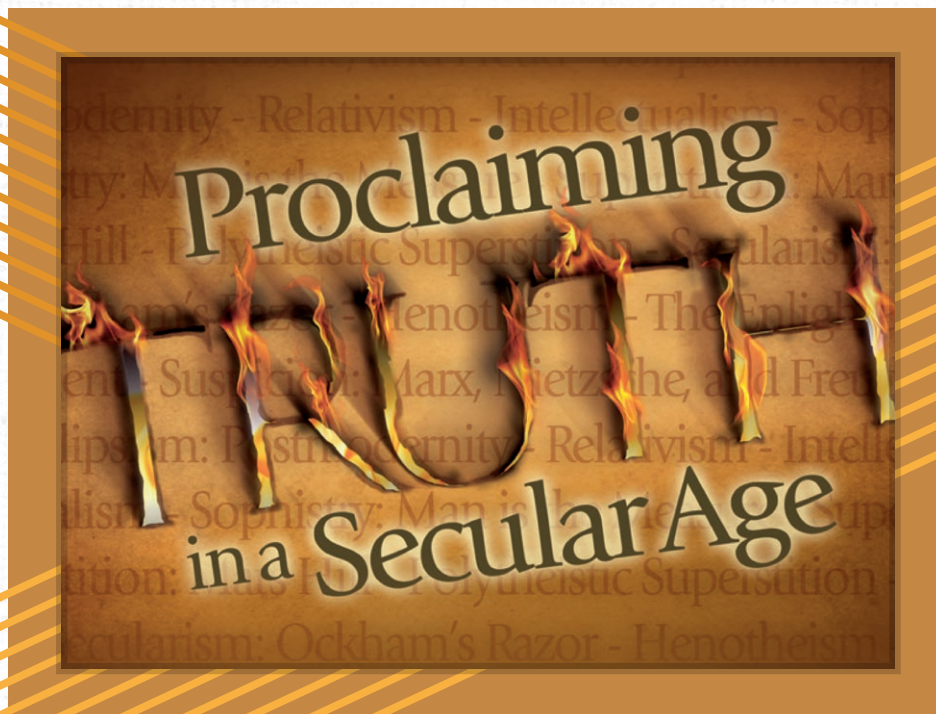
redaktor české verze

¹ PAUL JOHNSON, Dějiny křesťanství (Brno: CDK, 1999), str. 53-54. ISBN 80-85959-41-0.

LETNIČNÍ SLUŽBA V KULTUŘE RELATIVISMU

Michael J. Beals

*Jak pevný, neochvějný základ naše víra má,
když na Pánovo vzácné Slovo spoléhá!*

*Co víc Bůh říct by moh', než to, co napsal již,
vám všem, kdo v Ježíši jste našli svou skrýš?*

Odevzdal jsem svůj život Kristu v době, kdy církve začínaly hromadně přecházet k moderní křesťanské hudbě. V prvních letech mého křesťanského života tyto změny ještě nebyly všudypřítomné, a proto jsem zažil i sílu a bohatství starých duchovních písní (tzv. kancionálovek). Nechci, abyste mi špatně rozuměli: miluji rozmanitost, energičnost a kreativitu moderních chval. Přesto věřím, že jsem v duchovních písních dostal dar, který bych přál zažít všem dnešním nově obráčeným křesťanům.

Kromě silného prožitku Boží přítomnosti a vyjadřování vděčnosti za jeho jednání uprostřed nás mě duchovní písně upevňovaly i ve zdravém učení víry. Spolu s kázáním Písma mi pomáhaly budovat pevné základy pro mou víru. Dlouho předtím, než Rick Warren tuto pravdu znovu zdů-

raznil ve své knize *Purpose Driven Life* (Život se záměrem), mě písně z kancionálů naučily, že to *není o mně*.

Jakmile totiž pravda začne být o *mně*, stávám se relativistou. Jestliže se spojujeme s lidmi stejného přesvědčení a naší pravdou se stanou naše sdílené hodnoty, jsme relativisté. Kolik z nás někdy zažilo, že na naše výroky ohledně pravdivosti Písma někdo odpověděl: „Jistě, to je tvoje pravda.“ Takovému přístupu se říká *relativismus* – přesvědčení, že pravda se váže na konkrétní lidi nebo místa. Mnozí posuzují standardy dobra a zla, pravdy a lži, pouze na základě vlastního uvažování nebo na základě souhlasného stanoviska určité skupiny lidí. Neuznávají objektivní pravdu a morálku, které by je přesahovaly, jimiž by poměřovali své činy a i zodpovědnost za ně.

Relativismus je specifická forma nevěry prostupující čím dál více naší kulturou. Představuje nové výzvy pro zveštvování evangelia jako jedinečného Božího zjevení daného lidstvu a jediné naděje na věčný život. Relativismus naše „exkluzivní poselství“ buď odmítne předem, nebo na něj nahlíží se značnou podezíravostí. Kromě poselství samého však máme k dispozici ještě jednu zbraň.

Moc Ducha svatého převyšuje naše omezení v předávání věčné pravdy a proniká do falešného myšlenkového systému lidí svým světlem a dosvědčováním. Jako letniční věříme, že nás Bůh povolal „*pro chvíli, jako je tato*“ (Ester 4,14).

Relativismu už z jeho vlastní definice nelze čelit křesťanským svědectvím založeným na racionálních intelektuálních argumentech. Pravda není jen objektivním pohledem na svět. Je vtělená do osoby a díla našeho Pána Ježíše Krista. Naším prvořadým úkolem není argumentování, ale získávání lidí pro Krista.

Richard Mouw ve své knize *Distorted Truth: What Every Christian Needs to Know About the Battle for the Mind* (Překroucená pravda: Co potřebuje každý křesťan vědět o myšlenkových zápasech) varuje křesťany před pokusem bojovat proti nevěře pomocí „laciných rétorických vítězství“. Má tím na mysli tendenci křesťanů poukazovat na rozpory nekřesťanských vyznání či myšlenkových systémů, aby tím demonstrovali nadřazenost a ucelenost křesťanství. Kolik z nás se například nechalo unést a absolvovalo s nepřipraveným relativistou následující rozhovor:

Relativista: „Na křesťanství mi vadí, jak vynáší absolutní soudy. Věřím, že neexistuje jen jedna soustava pravd, kterou lze aplikovat vždy a všude. Pravda a morálka jsou relativní a odvíjejí se od kultury a národa, v níž lidé žijí.“

Křesťan: „Takže ty říkáš, že žádné absolutní pravdy neexistují.“

Relativista: „Přesně tak.“

Křesťan: „Vůbec žádné?“

Relativista: „Žádné.“

Křesťan: „Tak vidíš. Právě jsi vyslovil absolutní pravdu.“

S takovým přístupem možná získáme jeden bod v debatě, srdce člověka tím však nezískáme. Z toho důvodu Mouw věří, že je nutné podívat se pod povrch chybného systému myšlení a odhalit jeho příčiny a následky.

Současné církve působí v kontextu kultury relativistické společnosti, která je podezřívavá vůči jakémukoliv autoritativnímu výroku. Neuznává absolutní pravdu ani nedotknutelné morální hodnoty. Co je však nejhorší, odkazování na ně považuje dokonce za hlavní zdroj zla a problémů dnešního světa.

Jak jsme se do současného stavu dostali?

Je relativismus fenoménem moderní doby? Nebo je trvalým projevem padlé lidské přirozenosti a v každé generaci nabírá jen malinko jinou formu? Věřím, že to druhé

je pravdou. Chceme-li dobře porozumět výzvám, které relativismus pro dnešní generaci křesťanů představuje, pomůže nám zmapovat si dějiny relativismu a jeho jednotlivé historické projevy.

Měřítkem je člověk

Řecký filozof Sokrates (469 – 399 př. n. l.) byl přesvědčen o tom, že lidé dokážou rozumovým poznáním objevit měřítko objektivní pravdy, která je převyšuje. Věřil, že pokud lidé podle těchto pravd budou žít, mohou mít dobrý život. Jeho oponenti, sofisté, popírali nadřazenost jakékoli jediné objektivní pravdy a dobra. Sofistický filozof Prótagoras (481 – 410 př. n. l.) prohlásil: „*Homo mensura!*“ (Měřítkem všech věcí je člověk!) Věřil, že pravda je relativní a odvíjí se od člověka, který ji prohlašuje. Dědictví sofistů prostupuje celou historií a neztrácí na své neblahé síle. V každé oblasti života lidé dodnes překrucují nebo popírají pravdu a přehlušují ji vlastními preferencemi, žádostmi a honbou za majetkem.

Pahorek Areopág

Další význačnou formou relativismu je polyteistická pověřivost. Pavel na ni narazil v Aténách (viz Skutky 17,16-34). Když uviděl, že město je plné model, „*velmi ho to znepokojovalo*“. Když vystupoval na pahorek Areopág, vyzouval, že lidé uctívají řadu rozličných božstev. Použil to jako odrazový můstek ke svému evangelizačnímu poselství. Prohlásil, že ze všech dostupných možností existuje ve skutečnosti jen jediná dobrá volba.

Víra v to, že si lidé sami vybírají, koho či co budou uctívat a současně plně akceptují opodstatněnost jiných možností, se nazývá *henoteismus*. V dnešní době obnoveného zájmu lidí o spiritualitu, která patří k postmodernistickým prvkům doby, zažívá henoteismus slušný vzestup. Z toho důvodu je důležité, abychom dokázali jednoznačně rozlišovat mezi svým respektem vůči všem lidem na jedné straně a přijímáním jejich víry a hodnot za pravdivé na straně druhé. Není možné, aby si člověk vybral libovolného boha, který ho zachrání od hříchu nebo naplní hluboké touhy jeho srdce.

Sekularismus

Když se západní civilizace vymanila z období středověku, začalo nabírat na síle hnutí zvané osvícenství, které každou formu náboženství označilo za pověřivou a irrelevantní. Již tehdy se začaly pokládat základy novodobé moderní éry sekularismu.

V 16. a 17. století usilovalo stále více osvíceneckých učenců o oddělení intelektuálního pokroku lidstva od církve a Písma. Výsledkem bylo oddělení vědy (reprezentující oblast

objektivních faktů) od náboženství (domény subjektivních hodnot). Za faktické, a tím pádem i pravdivé, začaly být považovány pouze racionální, empiricky ověřitelné výroky. Vzájemné oddělení faktů od hodnot s sebou přineslo řadu důsledků. Například v oblasti občanského práva teď mohl člověk krádež označit za „brání si majetku druhého bez jeho svolení“. Původně šlo o morálně zcela nepřijatelné chování, které bylo v rozporu s obecně uznávaným standardem dobra. Podle nového způsobu myšlení již ale nemohlo být považováno za prohřešek vůči nějaké nadřazené transcendentní hodnotě. Pro mnoho lidí začalo být nepřijatelné, když se v oblasti morálky někdo jakýmkoliv způsobem odvolával na náboženství.

Marx, Nietzsche a Freud

V 19. a 20. století nadále rostla naděje lidstva v trvalý pokrok, dosahovaný skrze vědu a technologii. Zároveň s sebou však přinesla mnoho osamění a zoufalství. Sekularizující síly vyvíjely tlak oběma směry – posilovaly vědomí existence objektivního poznání a současně popíraly nadpřirozený zdroj pravdy. Marx, Nietzsche a Freud patřili k těm, kdo se zasadili o hluboké zakořenění moderního přesvědčení, že velkolepý plán a řád vesmíru je možný bez existence Projektanta. Lidé a národy, které měly tu moc prosadit na světové scéně svou vůli, začali sami určovat, co je to spravedlnost, pravda a morálka. Relativismus se přiblížil ke svému vrcholu.

Postmodernismus

S pokračujícím 20. stoletím se začaly základy modernismu pomalu ale jistě drolit (Diogenes Allen). Sekularismus na řadu otázek týkajících se počátků existence i vnitřních tužeb lidského nitra nedokázal lidem poskytnout uspokojivé odpovědi. Ve společnosti je stále vidět mnoho sociálních a intelektuálních modernistických struktur, stávají se však spíše rozpadajícími se pomníky nesplněných slibů.

Postmodernismus přinesl vlastní formu relativismu – víru, že „naše ‚já‘ je tou nejreálnější věcí na světě“ (James Sire). Pravda, morálka i svět samotný sice existují, nejvíce však záleží na tom, jak „já“ přistoupím k pravdě, pravidlům i světu a jakým způsobem je zahrnu do svého života.

V postmodernismu se lidé shlukují do skupin okolo společných cílů, přesvědčení či způsobů chování. Zároveň se ale mohou pohybovat mezi různými komunitami a libovolně z nich vystupovat a vstupovat do dalších, ve kterých svůj jazyk a životní styl přizpůsobí jejich kontextu. Není to zcela nový fenomén, ale přinesl s sebou bezprecedentní možnost, aby člověk neměl žádnou osobní identitu, ale pouze *identitu situační*. V důsledku toho církev sice může zůstat společensky důležitou komunitou, k níž se lidé připojí, není však již ve svém vlivu a nárocích na lidi společenstvím jediným (a ani prvořadým).

Právě uvedený nástin historie relativismu a hlavních prvků jeho dědictví nastiňuje kontext současné společnosti, již sloužíme. Ačkoliv čelíme velkým výzvám, zdá se, že důrazy a specifika letniční služby jsou nadpřirozeně šitá na míru právě této době. Dokážou totiž pronikat skrze odpor těch, kdo odmítají možnost jakéhokoli absolutna: pravdy i toho, který je Pravdou.

Pro chvíli, jako je tato

Jednou ze základních výzev, spojených se službou v kultuře relativismu, je oblast biblické autority. Šíření informací různého druhu „online“ jen přizívuje rostoucí skepticismus lidí vůči každému hlasu, který se prohlašuje za konečnou autoritu. Soustavné útoky na jakékoliv poselství, které si přisvojuje konečnou autoritu, zanechávají hluboké stopy v myšlení lidí – včetně věrných křesťanů – které ovlivňují jejich postoje vůči vedoucím církve. Ohrožována je i autorita Božího slova popisovat skutečnost, definovat pravdu a směřovat chování lidí. Přestože platí, že při aplikaci hermeneutických paradigmat je třeba postupovat pokorně, musí naše slova vždy odrážet Boží slovo – v našich kázáních, v našem poradenství i v našich pokusech přinášet nápravu věcí. Stejný živý Boží Duch, který dával autorům Písma inspiraci k jeho sepsání, promlouvá slova utvrzení k srdci člověka, který Slovu naslouchá s otevřeností a ochotou přijmout Boží řeč.

Mnohokrát jsem zažil, jak Bůh tímto způsobem mocně jednal. Jednou jsem například vyvolal údiv u páru mladých lidí, se kterými jsem si povídal ve své kanceláři. Krátce předtím na evangelizaci ve sportovní hale přijali Krista a začali navštěvovat církev. Když se mě zeptali, zda bych je oddal, rád jsem souhlasil s tím, že svatbě bude předcházet předmanželské poradenství. Na našem prvním setkání se mě budoucí nevěsta zeptala: „Pastore, vážně nám chcete říci, že by se jeden z nás měl až do svatby odstěhovat z našeho společného bytu? Vždyť spolu žijeme už dva roky!“

Ujistil jsem je, že to skutečně myslím vážně. Podívali jsme se společně do pasáží Božího slova hovořících o tom, jak moc je Bůh miluje a o moci a požehnání, které Bůh do jejich životů uvolní, jestliže ho v této důležité oblasti poslechnou. Věděl jsem, že je o tom nedokážu přesvědčit jen rozumovými argumenty. Nesnažil jsem se ani využít své postavení, abych se je k tomu pokusil dotlačit. Jejich vztah dospěl do určité fáze a mnoho lidí jim potvrzovalo, že je v pořádku, že spolu žijí. Použil jsem svůj vliv jen k tomu, abych jim ukázal, co říká Písmo, a modlil jsem se, aby jim Boží Duch sám zjevil pravdu. A on to skutečně udělal! Na příštím setkání mi oznámili, že už spolu nežijí. Svatební obřad byl oslavou Boží milosti.

Další výzvou, které pastoři v současné kultuře relativismu čelí, je způsob, jakým si lidé zvykli přepínat mezi vzájemně si odporujícími myšlenkovými a hodnotovými systémy a jejich pravidly. Děje se to v důsledku již dříve zmíněného souběhu příslušnosti lidí k několika různým komunitám.

DŮSLEDKY rozmachu relativismu

Společenské boje o pravdu mají dalekosáhlé účinky. Relativismus zažívá v naší společnosti značný rozmach a je natolik přesvědčivý, že se potřebujeme krátce zamyslet nad některými jeho důsledky.

Jedním z nich – přinejmenším v oblasti náboženského života – je zákaz přesvědčování. Na půdě většiny vysokých škol je na evangelizaci – z níž se stalo tabu – nahlíženo jako na vnučování náboženství druhým lidem a „násilné obracení druhých na vlastní víru“. Jestliže se snažíte druhého člověka o něčem přesvědčit a evangelizovat ho, logicky z toho plyne, že jste přesvědčeni o tom, že kážete pravdu – a že si myslíte, že vaši posluchači se mýlí.

To nás přivádí k druhému důsledku: *exkluzivita je považována za aroganci*. Zvážíme-li počet existujících světových náboženských systémů, hlásat, že známe něco, co ostatní nevědí a potřebují vědět, je *automaticky* považováno za chybné a mylné. Jakákoliv exkluzivní prohlášení – zejména ta, která se týkají Krista jako jediné cesty ke spasení – jsou navíc často přičítána západnímu kolonialismu a imperialismu. Společnost je považuje za projevy bigotnosti a úzkoprsosti, za ukázkou vnučování západních myšlenek nevědomým a bezděčným posluchačům. (Aby nedošlo k mýlce, musím zde uvést, že nevěřící lidé mají v některých případech pádné důvody k tomu být vůči nám kritičtí. Křesťané si o nepřátelskou odezvu lidí mnohdy sami říkají, když vykřikují, že křesťanství je jediné pravé a exkluzivní – a stejně hlasitě oznamují, že všechny ostatní světónázory v sobě nemají ani špetku pravdy. Křesťané by se měli naučit oceňovat řadu pravdivých prvků skrývajících se v jiných vírách. Veškerá pravda je totiž Boží pravdou. Například morální pravdy nalézáme i mimo Bibli – stejně jako pravdy z oblasti matematiky, historie nebo vědy.¹)

Třetím důsledkem rozmachu relativismu je postulát, že *nejvyšší ctností je tolerance*. Naznačit, že se někdo může mýlit, je příšerně netolerantní. Tolerance bývá totiž často, ač mylně, definována jako otevřenost vůči všem názorům. Například homosexuální aktivisté nazývají *tolerancí* to, že ostatní lidé budou bez jakýchkoli podmínek akceptovat jejich životní styl a považovat ho za legitimní a správný. Takový postoj otevřenosti myšlení je ve skutečnosti bláznovstvím. Postrádá jakýkoli filtr a chybí mu kritéria, jimiž bychom poměřovali, co pro nás je a co není přijatelné. Slovy Allana Blooma: „*Otevřenost dříve bývala ctností, která nám za použití rozumu umožňovala hledat dobro. Teď znamená, že potlačujeme rozum a přijímáme úplně všechno.*“²

Poslední důsledek relativismu zřejmě nejlépe vysvětluje, proč se během argumentace ohledně pravdy často cítíme jako ve válce: *Jestliže neexistuje možnost pravdy, vládne ten, kdo má větší moc*. Jestliže neexistuje absolutní pravda a pravdou se stává vše, co řekneme, přirozeným dalším krokem je tendence ovládat lidi. Německý filozof Friedrich Nietzsche (1844-1900) napsal, že vymýcení Boha – a tím pádem i všech objektivních standardů pravdy a morálky – uvrhne lidstvo do éry nihilismu, tedy odmítání veškerých

objektivních hodnot.³ Zbývá jen touha po moci a přežívají ti nejsilnější.

Stanley Fish z Duke University, známý svým odmítáním všech objektivních literárních i morálních standardů, řekl: „*Vždy přijde na řadu někdo další, kdo bude omezen ve svých svobodách. Vaším úkolem je se ujistit, že oním člověkem nebudete vy.*“⁴ Na tomto principu dnes funguje mnoho zájmových skupin, byť zajisté ne všechny. *Protože nefungují na základě žádných objektivních standardů, uplatňují své světónázory s použitím moci, aby jejich hlas byl slyšet a vyprovokoval změnu*. Vládní a jiné sociální struktury se stávají nástroji moci, ovládanými kulturními elitami a zájmovými skupinami, které si urvaly větší díl vlivu a moci než jejich soupeři.

Opět platí, že tento princip byl zmapován již před dlouhými časy. V jednom z Platónových dialogů nazvaném *Gorgias* prohlašuje muž jménem Kalliklés, že spravedlnost je pouhou vládou mocných nad občany státu.⁵ Za spravedlivé označuje to, co je nejlepší pro vládce. Morálka je podřízena moci.

To je prostředí, do něhož promlouváme – relativistický, mocensky ovládaný svět, který je nepřátelský vůči výrokům týkajícím se pravdy, zejména pokud jsou spjaté s vírou. Ačkoliv relativisté sami sebe označují nálepkou „tolerance“, zkuste začít kritizovat jejich relativizování objektivních a morálních faktů a okamžitě poznáte, že jejich nekonzistentní a sama sobě protiřečící filozofie je ve skutečnosti mnohem dogmatictější a více úzkoprsá než křesťanství.⁶ Zvláštní ironií je, že navzdory obviněním křesťanství z bigotnosti a úzkoprsosti je ve skutečnosti křesťanská absolutistická pozice pravdivá, stálá a plná soucitu, porozumění a lásky.

Paul Copan, West Palm Beach, Florida. Převzato z knihy *True for You, But Not for Me* (Pro tebe to je pravda, ale pro mě ne) (Minneapolis: Bethany House Publishers, 1998), str. 21-22. Použito se souhlasem autora.

Použité zdroje:

1. Harold Netland: *Dissonant Voices* (Nelibozvučné hlasy) (Virginia Beach, Virginia: Regent College Publishing, 1999), str. 144. Viz také Lesslie Newbigina: *The finality of Christ* (Konečnost Krista) (Atlanta: John Knox, 1969), str. 11-12 a Aldous Huxley: *The Perennial Philosophy* (Filozofie věčnosti) (New York: Harper and Row, 1944), str. 140-141.
2. Allan Bloom: *The closing of the American Mind* (Uzavřenost americké mysli) (New York: Simon and Schuster, 1988), str. 38.
3. „The Gay Science“ (Věda homosexuality) v *The Portable Nietzsche* (Přenosný Nietzsche), editace a překlad Walter Kaufman (New York: Viking, 1954), str. 95.
4. Citát Gene Edward Veitha, Jr. v *Postmodern Times* (Postmoderní časy) (Wheaton, Illinois: Crossway Books, 1944), str. 163.
5. Např.: *Gorgias*, str. 49, 1b. Dále v *Theaetetus, Sophist a Statesman*.
6. Alister McGrath: „The Challenge of Pluralism for the Contemporary Church“ (Výzva pluralismu pro novodobou církev), magazín *Journal for the Evangelical Theological Society* 35 (September 1992), str. 363.

Když jsem byl čerstvě obrácený, slyšel jsem kázání, které mě vyzývalo nežít *dvojím* životem. Dnes je třeba z kazatelny vyzývat lidi k tomu, aby nežili *několikými* životy.

Mimo církev se dnes lidé cítí svobodní žít mnoha životy. Jedním z důsledků jejich „svobody“ je však skutečnost, že *osobní charakter* bývá poměřován tím, zda člověk dodržuje pravidla konkrétní skupiny, v níž se momentálně vyskytuje.

Boží Duch nám dává sílu k tomu, abychom si vyjasnili, komu chceme být věrní, utřídili si priority a dokázali se v jakémkoliv kontextu držet našich hodnot. Duch svatý v nás ve spolupráci s námi vždy a všude rozvíjí, kultivuje a přináší své ovoce. V první řadě jsme členy rodiny víry (viz Galatským 6,10) – to má přednost před příslušností k jakékoli jiné profesní či osobní skupině. Duch svatý nás o členství v Boží rodině sám ujišťuje (viz Římanům 8,16).

Dalším výzvám čelíme během našeho úsilí posilovat osobní identitu lidí, založenou na objektivních standardech lidství. S všeobecným odmítáním pravdy jako životního průvodce lidé dokážou strávit celé roky marnou snahou uspokojit svůj duchovní hlad. Hledají potravu v ruinách modernismu, testují vzájemně nesourodé světonázory a pokoušejí se nalézt vlastní identitu, postavenou na sadě vzájemně nekompatibilních a často nekonzistentních ideálů. Jejich tápání je v ostrém kontrastu s vědomím identity lidí, kteří přijali Krista. Dokud budou muži a ženy dnešního světa setrávat v uspokojení z jisté míry pravdy a dobra, které objevili, zůstanou ve svém hledání smyslu života a plnosti prázdní a osamělí. Jakmile však nevěřící okusí realitu Letnic, působící v životech Božího lidu, zahlédnou záblesk štědré Boží milosti a zatouží po ní. Stejně jsem to prožil i já. Do svých osmnácti let jsem neměl s křesťanstvím žádnou zkušenost a začínal jsem být unavený z hledání smyslu života. Tehdy jsem přijal pozvání navštívit večerní shromáždění církve. Setkal jsem se tam s lidmi, kteří radostně a bez ostychu reagovali na působení Ducha svatého. Hluboce mě zasáhla jeho opravdovost a moc a věděl jsem, že jsem našel to, po čem mé srdce toužilo. Řekl jsem to pastorovi mládeže a tentýž večer jsem vydal svůj život Ježíši Kristu. O více než třicet let později stále děkuji Pánu za to, že ze mě učinil svého učedníka, syna a dědice.

Závěr

Výzvy, které před nás staví relativismus, spojené s útoky na naši věrnost ve službě, nepředstavují žádnou novinku. Pokušení lidí ustrnout a spokojit se jen s jistou mírou pravdy a dobra, má svůj počátek už u Adama a Evy a v každé generaci se reprodukuje. Relativismus lidem nepřináší pokoj – vyvolává v nich naopak napětí a neklid. Toto napětí se však může stát klíčovým spojencem během odvěkého kosmického zápasu o duše mužů a žen. Svatý Augustin hovořil o odvěké touze lidstva po Stvořiteli, když napsal: „*Naše srdce je neklidné, dokud nespočine v Tobě*“ (Vyznání).

Aktivní církve plné Ducha představují pulzující, stabilní útočiště pro každého, kdo touží najít pevný základ pro svůj život. Moc Letnic je záchranným kruhem pro lidi žijící v trýznivém pocitu nejistoty plynoucím z jejich situační identity. Pastoři musí své sbory povzbuzovat k tomu, aby se neomlouvali za svou letniční identitu, se vztyčenou hlavou podle ní žili a pokorně usilovali o naplňování Velkého poslání. Vždyť na nás Pán vylil svého Ducha právě pro chvíli, jako je tato.

MICHAEL J. BEALS, Ph.D. je hlavním pastorem sboru Mission Hills Community Church v kalifornském městě Rancho Santo Margarita. Slouží také jako pomocný profesor filozofické teologie a křesťanské etiky na univerzitě Vanguard University a jako externí profesor filozofie a etiky na biblické škole Fuller Theological Seminary.

Použité zdroje:

Allen Diogenes, 1989: *Christian Belief in a Postmodern World: The Full Wealth of Conviction* (Křesťanská víra v postmoderním světě: Plné bohatství osobního přesvědčení), Louisville: Westminster John Knox Press.

St. Augustine, 1961: *Confessions* (Vyznání), s úvodním slovem R.S. Pine-Coffina, New York: Penguin Books.

Richard J. Mouw, 1989: *Distorted Truth: What Every Christian Needs To Know About the Battle for the Mind* (Překroucená pravda: Co každý křesťan potřebuje vědět o myšlenkových zápasech), Pasadena: Fuller Seminary Press.

James W. Sire, 2004: *Naming the Elephant: Worldview as a Concept* (Pojmenování slona: světonázor jako koncept), Downers Grove: Intervarsity Press.

Rick Warren, 2002: *The Purpose Driven Life: What on Earth Am I Here For?* (Život se záměrem: Proč jsme vůbec tady?) Grand Rapids: Zondervan.

Termín: 2. - 3. listopadu 2018
Konferenční centrum Immanuel

KRÁSŇÁ

*Konference pro ženy a dívky
krásné tady a teď...*

Pořádá Apoštolská církev

Program: biblické poselství, chvalozpěvy, modlitby
módní přehlídka EDDE (*Edity Dlouhé*) a další...

Více informací: www.evanet.estranky.cz

BUDOVÁNÍ MOSTŮ

**Jak prostřednictvím
nedělních shromáždění
oslovovat nové lidi**

John H. Spurling

Je pondělí ráno a vy si promítáte předchozí den, když se vám v srdci rozhostí dobře známý pocit. Pomyslete si: *Chválící tým byl dobře připravený, kázání bylo biblicky vyvážené, ale stejně bohoslužbě něco scházelo. Proč nepřišli noví lidé? Proč nikdo nereagoval na mou naléhavou výzvu ke spasení? Proč nejeví nevěřící lidé zájem o shromáždění církve?* Protože na tyto otázky neexistuje dostatek uspokojivých odpovědí, jste čím dál více zklamaní a frustrovaní. Víte, že jestliže se něco nestane a nezačnete zasahovat nevěřící lidi ze svého okolí, pocítíte stejnou prázdnotu i příští pondělí. Jedna věc je jistá: jestliže se dlouhodobě nalézáte v takovém rozpoložení, potřebujete přijmout čerstvou vizi.

Lidé se někdy ptají: „Znamená to, že musíme udělat kompromis s naším učením a zahrnout naše letniční dědictví? Musíme upravit shromáždění tak, aby vyhovovala světským zájmům společnosti, jíž chybí úcta k Bohu?“ Zajisté ne! Výzvy týkající se zasahování nevěřících lidí prostřednictvím nedělních shromáždění se mnohem méně týkají stylu bohoslužeb nebo doktrinárních otázek a daleko více souvisí se záměrem shromáždění, způsobem prezentace evangelia a mocí Boží přítomnosti.

Církve, které jsou v zasahování nevěřících lidí prostřednictvím nedělních shromáždění úspěšné, se liší ve svém stylu a struktuře. Nejde na prvním místě o to ujasnit si, do jaké míry mají být naše shromáždění přátelská a citlivá vůči nevěřícím lidem. Skutečná otázka je, zda to myslíme se zasahováním nových lidí opravdu vážně. Jestliže ano, musíme veškerou svou práci a úsilí hodnotit ve světle potřeb a problémů nevěřících lidí. K zasahování nekřesťanů prostřednictvím nedělních shromáždění existují čtyři hlavní klíče.

BUĎTE AUTENTIČTÍ

Mnoho nevěřících lidí přistupuje ke křesťanům a k církvi s postojem, ve kterém se mísí skepticismus, strach a lhostejnost. Myšlenka navštívit nedělní shromáždění církve je pro ně nezvyklou a novou zkušeností, která v nich vyvolává pocity strachu a zmatku. Jednou z našich největších výzev při snaze zasahovat nové lidi je hledání správného způsobu, jak jim předávat naši lásku k Bohu i k lidem. Milovat Boha a lidi je Ježíšovým největším přikázáním (viz Matouš 22,34-40), které vystihuje stěžejní poslání církve.

Každý aspekt našich shromáždění – modlitba, společné uctívání, speciální hudební prvek i kázání Slova – je příležitostí autenticky vyjádřit naši vydanost Bohu a naši touhu být mu poslušní. Uvědomujeme si, že touha po autentickém svědectví se nerodí teprve v neděli ráno. Jestliže to církev se zasahováním nevěřících lidí myslí vážně, musí s tím začínat mnohem dříve, než se v neděli rozezná první tón chval.

Naše důvěryhodnost v očích nevěřících vzroste, jakmile uvidí, že procházíme podobnými zápasy jako oni, a přesto si udržujeme trvalou míru radosti. Budeme-li naši víru v Boha vyjadřovat autentickým způsobem, padnou v životech mnoha nevěřících zdi nepochopení a odcizení.

Tehdy, a možná že jedině tehdy, dokáže naše poselství lásky a přijetí proměnit jejich srdce.

ZAMĚŘTE NEDĚLNÍ SHROMÁŽDĚNÍ NA POTŘEBY NEVĚŘÍCÍCH

Chceme-li prostřednictvím nedělních shromáždění zasahovat nespasené lidi, potřebujeme především rozumět důvodům, proč na ně dosud nechodí. Mnoho nevěřících považuje shromáždění církve za nudné. Představují si pod nimi setkání zabeđených lidí odtržených od reality, s tendencí odsuzovat druhé a neschopností respektovat ty, kdo se od nich odlišují.

Na druhou stranu většina nekřesťanů podléhá tlaku současného nestabilního světa. Zápasí s tím, že se musí trvale přizpůsobovat neustále se měnící společnosti a hledají uprostřed ní nějaký ostrov stability a morální kompas pro svůj život. Mnozí lidé se cítí osaměle a nevěří tomu, že by jim návštěva křesťanského shromáždění dokázala dát odpovědi na jejich palčivé problémy.

Selhávají naše shromáždění v přinášení adekvátních odpovědí na otázky a potřeby nevěřících? Je naše služba cíleně zaměřena na nevěřící lidi? Modlíme se za to, aby přicházeli, a vyhlížíme je na shromážděních? Nebo investujeme drtivou většinu energie a úsilí do zájmů, očekávání a potřeb těch, které již není třeba o křesťanství přesvědčovat?

Nevěřící lidé se pramálo zajímají o otázky učení. Budou je však přitahovat ty církve a ti kazatelé, kteří dokážou budovat mosty mezi odvěkými pravdami Písma a naléhavými potřebami lidí.

Je-li to tak, nemůžeme očekávat, že dobrým způsobem zasáhneme nevěřící hosty našich nedělních shromáždění. Každá část nedělního shromáždění od úvodní písně až po závěrečnou výzvu má potenciál zasáhnout nevěřící. Moudrý pastor bude pracovat na takové struktuře shromáždění, která bude cíleně budovat mosty porozumění a zasahovat přítomné nevěřící lidi.

BUĎTE RELEVANTNÍ

Jazyk a tradice nedělních shromáždění někdy selhávají ve snaze reagovat na palčivé problémy a potřeby lidí žijících mimo společenství křesťanů – a možná i těch, kdo žijí uvnitř něj. V současné době je stále méně reálné domnívat se, že lidé, kteří nevyrostali v církvi, přijdou na naše nedělní bohoslužby sami od sebe. Proto musíme projevovat velikou píli v budování vztahů s nevěřícími lidmi v průběhu celého týdne.

Vedoucí církve se musí modlit a dohlížet na to, aby na nedělních shromážděních na jedné straně zachovával

čistotu učení a na straně druhé se ujistil, že shromáždění jsou pro jejich návštěvníky srozumitelná a kulturně relevantní. Naše nedělní poselství musí být ozvěnou slov Ježíše Krista, která pronesl, když vstupoval do služby: „*Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych zvěstoval evangelium chudým... vyhlásit zajatcům propuštění... propustit zlomené na svobodu*“ (Lukáš 4,18). Ježíš Kristus oslovoval potřeby trpících lidí, ale nedělal kompromis s pravdou.

Dnešní nedělní shromáždění jsou dynamickou příležitostí kázat pravdivé učení a nabídnout hledajícím lidem smysluplné vysvětlení a praktické aplikace psaného Božího slova. Nevěřící lidé se přímálo zajímají o otázky učení. Budou je však přitahovat ty církve a ti kazatelé, kteří dokážou budovat mosty mezi odvěkými pravdami Písma a naléhavými potřebami lidí.

USILUJTE O NADPŘIROZENOU INSPIRACI

Při snaze zasahovat ztracené čelíme mnoha výzvám a potřebujeme nadpřirozenou pomoc všemohoucího Boha. Naše plány a příprava nemohou nikdy nahradit Boží přítomnost. Nevěřící lidé na vaše příští nedělní shromáždění přijdou z různých důvodů. Až tam však dorazí, naleznou církev, která se na modlitbách cíleně připravila na jejich příchod? Zažijí autentické projevy Boží lásky? Uslyší relevantní poselství Božího slova?

Bez nadpřirozené přítomnosti Ducha svatého bude náš touze zasahovat během nedělních shromáždění nevěřící lidi něco chybět. Budou postrádat moc dostupnou církvi, zejména pak církvi letniční. Proto vás chci povzbudit, abyste se během přípravy na vaše příští nedělní shromáždění zamysleli nad vašimi uplynulými shromážděními za posledních několik měsíců. Jak efektivně se vám daří oslovovat nové lidi? Co vám brání v tom, abyste na ně dokázali mít větší vliv?

Odpověď na tyto otázky bude možná komplexnější než pouhá snaha upravit styl uctívání. Může vyžadovat pečlivou analýzu každého aspektu vašich shromáždění i všeho, co se děje před a po nich. Ze všeho nejvíce vás to ale zřejmě přivede k tomu, abyste se jako církev naléhavěji modlili za přítomnost Božího Ducha. Jestliže to uděláte, Bůh vám dá návod, jak budovat mosty porozumění a pomůže vám překonat výzvy související se zasahováním nových lidí.

JOHN H. SPURLING, D.Min. je pomocným profesorem Church Formation and Leadership (Budování sborů a vůdcovství) na biblické škole Assemblies of God Theological Seminary ve Springfieldu v Missouri.

MILUJTE SVÉ POSLUCHAČE

Nejefektivnější emocí, jíž si získáte srdce lidí, je soucit. Ujistěte se, že lidé ve shromáždění vnímají, že vám záleží na jejich dobru.

POUŽÍVEJTE SLOVA, KTERÝM BĚŽNÍ LIDÉ ROZUMÍ

Namísto slov *přímluva* nebo *vzývání* použijte jednodušší výraz *modlitba*. Použijete-li nějaký odborný teologický pojem, vysvětlete ho. Jestliže lidé přesto odejdou, ujistěte se, že to je kvůli tomu, že odmítli pravdu, nikoliv její špatné porozumění.

NEROZMĚLŇUJTE POSELSTVÍ

Kažte Bibli a neomlouvejte se za ni. Mluvte pravdu v lásce, ale mluvte ji.

POUŽÍVEJTE REKVIZITY

Nemiřte svým kázáním jen na sluch, ale i na vizuální vnímání. Jestliže kážete o tom, že Písmo je meč, sežeňte si meč a pozvedněte ho spolu s Bibli. Když kážete o tom, že lidé mají příliš nabitě diáře, pozvedněte přítom diář a zařazujte v něm.

POHYBUJTE SE

Nestůjte během kázání staticky na jednom místě. Starověcí Řekové tvrdili, že tři nejdůležitější charakteristiky efektivního přednesu jsou akce, akce a akce. Jestliže nemáte klopový mikrofon, pořídte si ho. Během kázání se trochu hýbejte z místa na místo. Změna pozice pomáhá lidským očím odpočinout si a udržet pozornost.

VYPRÁVĚJTE PŘÍBĚHY

Nevěřící lidé potřebují dokázat, že to, o čem jim vyprávíte, skutečně funguje. Příběhy z reálného života dokážou dobrým způsobem podtrhnout naše poselství.

Ujistěte se, že nevěřící lidé pochopí, kdy k nim mluvíte. Výrazy jako *ztracený*, *neznovuzrozený* nebo *ateisté* jim příliš nerezonují. Nepřipadají si ztracení – vědí, kde jsou, v církvi. Pokud namísto slov nevěřící či ateista použijete například výraz „hledající“, je to laskavější a méně konfrontační. Vyjadřujete tím naději, že se z nich brzy stanou křesťané.

VYSVĚTLETE VÝZVU

Dávat v církvi výzvu je sice tradice, ale jedná se o dobrou tradici. Pomáhá to lidem v poslušnosti reagovat na duchovní výzvu veřejně přijmout Krista. Potřebujeme však být citliví na způsob myšlení nevěřících lidí. Když je vyzveme, aby učinili veřejně „vyznání“ víry, mohou to pochopit tak, že po nich chceme, aby veřejně vyznali své hříchy.

KDYŽ KÁŽETE NEVĚŘÍCÍM LIDEM...

John E. Marshall

je pastorem Second Baptist Church ve Springfieldu v Missouri

SROZUMITELNÉ KÁZÁNÍ KRISTA

kulturně rozmanitému **sekulárnímu světu**

Randy Hurst

Ježíš žil i umíral v místě, které představovalo křižovatku tehdejšího lidstva.

Když ho ukřižovali, Pilát nařídil, aby byl na jeho kříž umístěn nápis v hebrejštině, latině a řečtině – jazycích tří hlavních kulturních skupin té doby.

Milosrdný čin kříže se vztahuje ke všem lidem, překonává kulturní bariéry a všem nabízí odpuštění. Totéž musí platit i pro naše kázané poselství.

V současné době se všichni musíme učit komunikovat evangelium a respektovat přitom kulturní bariéry stejně, jako se tomu učí misionáři zvěstující evangelium v cizích zemích. Církev si potřebuje osvojit některé z jejich dovedností a získat cit k tomu, jak zasáhnout současnou sekulární společnost. Země, které byly dlouho považovány za křesťanské, jimi již reálně nejsou. V posledních několika desetiletích se jedna po druhé stávají „post-křesťanskými kulturami“. Církev čelí výzvě, jak komunikovat Kristovo poselství v kontextu kulturně rozmanité společnosti.

Chceme-li v sekulární společnosti efektivně kázat Krista, musíme si uvědomit, že toto poselství předáváme z jedné kultury, a to církevní, do druhé, sekulární. V té poslední jmenované sice žijeme, ovšem jestliže jsme většinu života strávili v církvi, osvojili jsme si určitý způsob vnímání světa, hodnoty a slovník, které jsou charakteristické výhradně pro církev. Ačkoliv křesťan a nevěřící mluví stejnou řečí, křesťané často používají výrazy, které jsou pro ostatní

neznámé nebo mají ve světské kultuře jiný význam. Jestliže před nevěřícími svobodně používáme náš církevní žargon, přispíváme tím ke vzniku komunikačních bariér. Slova jako „spasení“, „evangelium“ nebo „pomazání“ pro nás sice mají jasný význam, ale pro ty, kdo tyto termíny neznají, jsou matoucí. Potřebujeme nevěřící zasáhnout za pomoci jejich slovníku, nikoliv našeho.

V Koloským 4,2-6 apoštol Pavel píše:

„V modlitbě buďte vytrvalí; buďte v ní bdělí a vděční. Modlete se současně i za nás, aby nám Bůh otevřel dveře slova, abychom mohli mluvit o tajemství Kristovu, pro něž jsem také spoután, abych je učinil zjevným tak, jak jsem povinen o něm mluvit. Žijte moudře před těmi, kteří jsou vně, vykupující čas. Vaše řeč ať je vždy laskavá, okořeněná solí, abyste věděli, jak máte každému odpovédět.“

Tím, že Pavel prosí křesťany o přímluvy, dává najevo svou závislost na Božím nadpřirozeném jednání během svého evangelizačního úsilí. Žádá je, ať se modlí, aby Bůh otevřel dveře jeho poselství a pomáhal mu kázat jasně a srozumitelně, tak jak je třeba. Jsme plně závislí na Bohu, aby nám otevřel dveře ke kázání slova. Musíme na něj ale spoléhat i v tom, aby nám pomáhal kázat srozumitelně a přistupovat k nevěřícím lidem s moudrostí.

Potřebujeme být lidmi s prorockým vnímáním, kteří směle vyhláší dobrou zprávu o Ježíši v moci Ducha. Zároveň ale musíme mluvit jazykem našich posluchačů a spolu

s apoštolem Pavlem si být vědomi toho, že Kristovo tajemství máme zpřístupňovat lidem srozumitelným a moudrým způsobem.

Sousloví, které Pavel použil – „ti, kteří jsou vně“ – je obzvláště výstižné. Každý z nás jsme se někdy ocitli ve společnosti lidí, k nimž jsme nepatřili, a v níž jsme se cítili „vně“. Ti *zevnitř* měli své soukromé vtípky a výrazy, kterým jsme nerozuměli a cítili jsme se kvůli tomu z jejich soukromé konverzace vyřazení. Kristovo poselství ale nemá být soukromé. Musíme ho zveřejnit!

Ježíš ve svém kontaktu s lidmi vždy používal výrazy a koncepty, kterým rozuměli a s nimiž se dokázali ztotožnit. Jedna z největších kulturních bariér novozákonní doby existovala mezi Židy a Samařany. Ježíš ji přesto dokázal překlenout.

Podobenství o milosrdném Samaritánovi bylo reakcí na otázku právníka: „Kdo je můj bližní?“ Jsem přesvědčen o tom, že se ve skutečnosti ptal: „Kdo *není* můj bližní?“ Zajímalo ho, koho *není* povinen milovat jako sebe samého. Z podobenství je zjevné, že muž v příkopu byl Žid. Ti, kdo kolem něj netečně prošli, byli také Židé. Jen Samaritán se k němu zachoval jako k bližnímu a potřebnému muži pomohl. Záleželo mu na něm jednoduše proto, že se s ním setkal. To je definice bližního – každý, s kým se setkáváme.

Každá nová generace je nezasaženou skupinou lidí. Naši bližní – lidé, s nimiž se setkáváme – jsou velice odlišní od lidí minulých generací. A potřebují být zasaženi evangeliem.

Když Ježíš hovořil se Samaritánkou u studny, používal jazyk a myšlenky, kterým rozuměla. Jednoznačně a jasně mířil na problematiku hříchu, ale využil k tomu její potřeby a zájmy. Ježíš nepředstavoval v rozhovoru dominantní stranu, pouze ho citlivě vedl a směřoval. Odpovídal na otázky této ženy a reagoval na její potřeby tak, jak nás k tomu povzbuzuje Pavel.

Jednou jsme se s mým kamarádem procházeli ulicemi Moskvy a dali se do rozhovoru s několika lidmi. Když jsme se jedné dívky zeptali na téma víry v Boha, odpověděla: „Věřím v Boha, ale nejsem si jistá, že má moc vyřešit problémy Ruska. Do církve nechodím, protože tam chodí většinou starší lidé a nedovolili by mi mít na bohoslužbě oblečené kalhoty.“

Znepokojilo mě, že dívka bránila k tomu, aby se nechala ovlivnit evangeliem, jen pocit, že do církve nemůže přijít taková, jaká je. V mnoha písních se během výzev zpívá, *Tak jaký jsem ...k tobě jdu* , přesto někdy očekáváme, že ti, kdo hledají Krista, nejprve naplní naše církevní regule.

Jak mohou křesťané citlivěji a efektivněji mluvit s lidmi uprostřed sekulární kultury dnešního světa? Doporučuji věnovat pozornost následujícím třem věcem: učit se, naslouchat a milovat.

UČIT SE

Zamyslete se nad tím, jaké křesťanské výrazy a koncepty mohou být lidem ze sekulárního světa nesrozumitelné a učte se, jak je přeformulovat do jejich jazyka. Moji rodiče byli misionáři a vždy se přátelili s nevěřícími lidmi. Uměli se bavit s těmi, kdo neměli žádnou křesťanskou výchovu.

Chceme-li moudře přistupovat k lidem, kteří nejsou z církve, musíme je znát a rozumět jim. Vyžaduje to, abychom s nimi trávili čas.

Ježíš na prvním místě povolal své učedníky k tomu, aby jednoduše *„byli s ním“* (Marek 3,14). Musíme si dávat pozor na to, abychom v lidech neviděli jen věčné duše, ale vážili si jich i jako jednotlivců.

NASLOUCHAT

Nejen kažte, ale odpovídejte lidem na jejich otázky. Nebuďte dominantní stranou v rozhovorech, pouze je usměrňujte správným směrem. Pamatujte na výzvu apoštola Pavla, že máme *„odpovídat“* těm, kteří jsou vně církve. Apoštol Petr pronesl podobný výrok, když řekl, že jako křesťané máme být *„stále připraveni k obhajobě před každým, kdo by od nás žádal, abychom vydali počet z naděje, kterou máme. Čiňme to však citlivě a s respektem“* (1. Petrův 3,15 – NIV).

MILOVAT

Prostě milujte lidi. *„Láska přikrývá množství hříchů“* (1. Petrův 4,8) – včetně přehmatů způsobených kulturními odlišnostmi. I takové chyby mohou být odpuštěny, jestliže chybný člověk projeví upřímnou lásku.

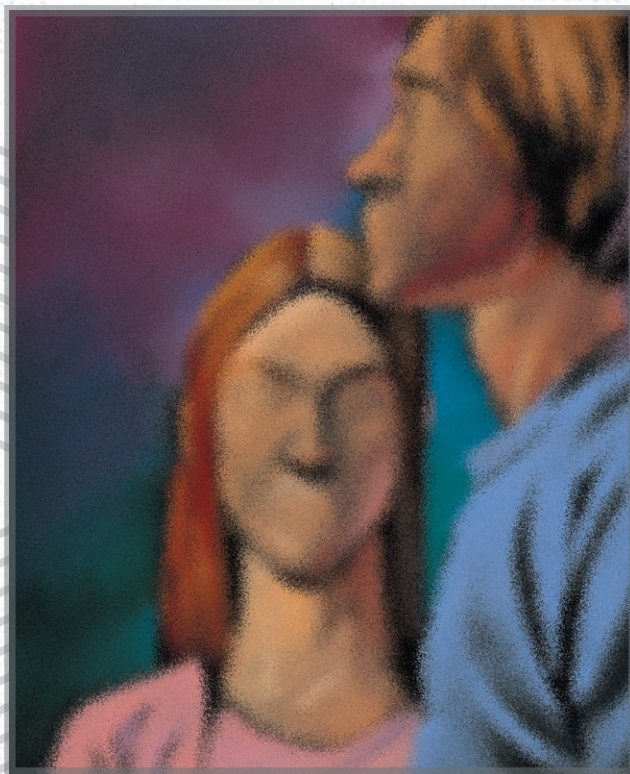
Kázání Krista navzdory kulturním bariérám není úkol, pro který se církev může, ale také nemusí rozhodnout – je to nezbytný a biblický příkaz. V listu Koloským 4,4-6 Pavel dvakrát používá řecké slovo *dei* , které je zesíleným příkazem a znamená *„muset“* nebo *„být třeba“* . Pavel uvádí, že musíme Kristovo poselství promlouvat jasně a moudře reagoval na každého člověka, který není z církve.

Bůh umístil církev do světa, aby byla jeho solí a světlem – aby ovlivňovala okolní svět. Potřebujeme zasáhnout každého, s kým se kdy setkáme. Církev se nesmí izolovat od okolní společnosti, musí do ní pronikat a uskutečňovat tak svrchované dílo našeho Boha, který povolává lidi *„ze tmy do svého podivuhodného světla“* (1. Petrův 2,9).

Randy Hurst je ředitelem komunikace odboru zahraniční misie Assemblies of God.

JAK OSLOVOVAT POSTMODERNÍ GENERACI

Josh McDowell

Současná generace přišla o schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem, protože přišla o poznání Boží osoby, charakteru a přirozenosti.

Jak můžeme efektivně oslovovat postmoderní generaci? Apoštol Pavel učinil v 1. Tesalonickém 2,2 výrok, který sedí i do dnešní doby: „*I když jsme předtím ve Filipech trpěli a byli potupeni, jak sami víte, odhodlali jsme se ve svém Bohu vám v mnohém zápase směle mluvit Boží evangelium.*“

Pokud si myslíte, že jste v minulosti čelili konfliktům, pak se připoutejte. Tři novodobé krize s sebou přinášejí další, nové konflikty.

KULTURNÍ KRIZE

Jsme první generací za posledních tři sta let, která prošla radikální kulturní proměnou. Francis Shaeffer kdysi prohlásil: „*Již nejsme judaisticko-křesťanská kultura. Nyní žijeme v post-judaisticko-křesťanské kultuře.*“ Dnes už ale ani toto neplatí – nežijeme v post-judaisticko-křesťanské kultuře, ale v kultuře anti-judaisticko-křesťanské.

Po celé roky jsme školili misionáře jak přijít do jiných kultur a stavět mosty mezi svou kulturou a kulturou národa, který se snaží zasáhnout. Jestliže však nyní nevyškolíme lidi v tom, jak stavět mosty k nové kultuře v naší vlastní společnosti, nebudeme ve zvěstování evangelia efektivní.

KRIZE PRAVDY

Ježíš řekl: „*Já jsem ta cesta, pravda a život.*“ Mladí členové vašeho sboru ovšem nerozumí pravdě stejným způsobem jako vy.

V naší postmoderní kultuře došlo k zásadní změně v oblasti vnímání pravdy. Dříve jsme byli vedeni k tomu objevovat pravdu. V postmodernismu žádná objektivní pravda neexistuje. Pravda se nyní nemá objevovat, ale tvořit. Cokoliv považujete za pravdu, je pravdou. Nezáleží například na tom, co spisovatel napsal do své knihy. Podstatné je,

jak kniha oslovuje vás. To je pro vás pravdou právě tak, jako to, co autor skutečně napsal.

Lidé říkávají: „Jde o to, z jakého úhlu pohledu se na to díváš.“ Ve skutečnosti tím myslí: „Cokoliv se podle tebe stalo, je stejně tak pravdivé, jako to, co se stalo ve skutečnosti.“ Proto dnes není problém přepisovat historii.

Mladí lidé volají: „Nevnučujte mi své hodnoty. Jen mě nechte, ať si sám rozhodnu, co je pro mě správné a co špatné.“ Lidé dnes považují křesťanství za mylné především proto, že o sobě prohlašuje, že je pravdivé a ostatní náboženství považuje za falešná.

Mnoho pastorů se raději v kázáních vyhýbá jednoznačnému doktrinálnímu vyučování. Považují je za zdroj rozdělení. Když budete mluvit pravdu, rozdělíte tím lidi. Proto namísto toho říkají věci jako: „Existuje řada způsobů, jak chválit a uctívat.“

Já na to ale říkám: „Pokud nebudete přinášet jasné doktrinální vyučování, jak poznáte, koho vlastně uctíváte? Nepoznáte to! Potřebujeme vyučovat pravdu, jinak skončíme uctíváním výplodů vlastní představivosti.“

Když mi ještě před deseti lety někdo řekl, „Já prostě nedokážu uvěřit v Ježíše“, reagoval jsem tak, že jsem se s ním podělil o důkazy Ježíšova vzkříšení. Odstranil jsem tím všechny překážky a vyvrátil jeho protiargumenty. O dvě hodiny později jsem se ho zeptal: „Chtěl bys Kristu důvěřovat jako svému Spasiteli?“

„Ano,“ odpověděl.

Když si dnes povídám s mladými lidmi a představuji jim přesvědčivé důkazy o tom, že Kristus je Bůh, také se jich závěrem ptám: „Chcete přijmout Krista?“

„Ne, díky,“ odpovídají.

Proč je to tak? Pravda dnes lidi nezajímá.

Často se mladých lidí ptám: „Věříte, že lhát je špatná věc?“

„Ano,“ odpovídají.

„A proč?“ ptám se dál.

„Nevíme.“

Během jedné výzvy v církvi jsem pozval dopředu dvě stě devět mladých křesťanů. Položil jsem jim otázku: „Kdybyste se ocitli v situaci, kdy byste se lží mohli vyhnout zlým následkům, zalhali byste?“

Dvě stě čtyři z nich okamžitě řeklo „Ano“. Ze zbývajících pěti jedna dívka řekla, že by se za to modlila. Jiný mladík řekl: „To je hodně těžká otázka, ale myslím, že bych nelhal.“

Jen tři lidé z více než dvou set řekli jednoznačné „Ne“.

Potom jsem udělal další krok a položil jsem těmto lidem a sto čtyřem dalším přítomným následující otázku: „Věříte, že lhání je zlá věc?“ Tři sta deset z nich z nich bez zaváhání řeklo, že ano.

Jak vidíte, v současné nové kultuře je téměř nulový překryv mezi tím, čemu mladí lidé věří a tím, jak se chovají. Devadesát osm a půl procenta z nich řeklo, že by zalhali; devadesát osm a půl procenta z nich ale současně řeklo, že lhát je zlé. To je největší bolest vedoucích mládeží, kteří zažívají trápení i s těmi nejduchovnějšími ze svých svěřenců. Mladí lidé si vyslechnou povídání o sexu a přijdou dopředu k pódiu, kde v pláči činí pokání. O třicet minut později je jeden z nich v posteli se svou přítelkyní a své chování si ani nespojí se svou vírou.

Tehdy jsem se všech těch tři sta třinácti přítomných mladých lidí zeptal: „Proč je lhání špatné?“

Většina odpověděla: „Protože mi to říkali rodiče.“

Pojďme se nad tímto výrokem hlouběji zamyslet. Jestliže člověk řekne, že je něco špatné jen proto, že mu to řekli rodiče, v principu tím ospravedlnil všechna zvěrstva v historii lidstva. Ospravedlnil i holokaust a vyvraždění šesti miliónů Židů, jen proto, že jeho nacističtí rodiče řekli, že to bylo správné.

Ptal jsem se dále: „Jak vám to rodiče zdůvodnili?“ Téměř polovina z přítomných křesťanských mládežníků na to nedokázala odpovědět. Padesát pět procent z nich řeklo: „Protože Bible říká, že lhání je špatná věc.“

Nakonec jsem se zeptal: „Proč Bible říká, že lhání je špatná věc?“ Na to dokázali odpovědět jen tři z nich.

Vychovali jsme generaci dětí žijících v zákonictví. Samotná příkázání – včetně desatera příkázání – postrádají morální autoritu vysvětlit, proč je něco správné či špatné. Pouze konstatují, že to tak je či není.

Mladí lidé potřebují rozumět tomu, proč je něco správné nebo špatné. Bible říká, že lhání je špatné proto, že Boží osoba, charakter a přirozenost jsou pravdivé. Zabíjení je špatné, protože Bůh je život. Nenávisť je špatná, protože Bůh je láska. Nespravedlnost je špatná, protože Bůh je spravedlivý. Současná generace přišla o schopnost rozlišovat mezi dobrem a zlem, protože přišla o poznání Boží osoby, charakteru a přirozenosti.

KRIZE TOLERANCE

Tolerance je v pětaosmdesáti procentech kultur dnešního světa hodnotou číslo jedna. Celý koncept tolerance však prošel totální změnou. Pro vás a pro mě tolerance znamená „snášet něco, s čím nesouhlasím, nebo vycházet s někým, kdo je jiný než já.“ Dnes ale tolerance znamená, že „všechny hodnoty, přesvědčení, životní styly a prohlášení jsou pravdivá a jsou si rovná“. Filozof Aram Hair

to vyjádřil takto: „Tolerance je víra v to, že všechny pohledy na svět a názory druhých lidí jsou stejně pravdivé, jako vaše vlastní.“

Z křesťanů se tím stali ti nejnetolerantnější lidé na zemi, protože nepřestáváme kázat, že Ježíš Kristus je „Cesta, Pravda a Život“. Vše, co kážeme, je v rozporu s hodnotou číslo jedna naší kultury.

Když jsem ještě zhruba před sedmi lety učinil výrok ohledně Kristova božství, jeho vzkříšení nebo existence Boha, lidé mi oponovali tím, že rozporovali *obsah* mého výroku. Když stejné výroky pronesu dnes, odpovídají lidé: „Jakým právem něco takového říkáte? Kdo vám dal právo soudit něčí morální život?“ Pravda dnes není na pořadu dne. Nejcitovanějším veršem Bible – dokonce i mezi mladými křesťany – se stal verš „Nesudte a nebudete souzeni“.

ŘEŠENÍ

Co s tím? Apoštol Pavel učinil v 1. Tesalonickým 2,7-8 velice silné prohlášení: *Býli jsme mezi vámi laskaví, jako když matka chová své děti. Tolik jsme po vás toužili, že jsme vám chtěli odevzdat nejen evangelium Boží, ale i svůj život. Tak jste se nám stali drahými!* (ČEP)

Nesmí nám uniknout toto: „Byli jsme ochotni odevzdat vám nejen evangelium Boží, ale i svůj život.“ Svou generaci získali nejen kázáním evangelia, ale i svých životů. Chceme-li získat tuto generaci, musíme dělat totéž. Spolu s evangeliem musíme lidem dávat i své životy.

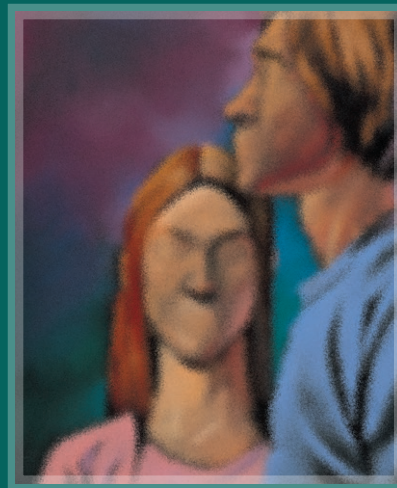
Postmodernisté věří tomu, že neexistuje jediný správný světonázor – například křesťanský – který by byl obecně platnou pravdou. Ještě asi před pěti až osmi lety vyzývali křesťané mladé lidi takto: Přijměte křesťanský světonázor, protože je pravdivý. To už ale nefunguje, protože mladí lidé věří tomu, že všechny pravdy jsou si rovné.

Když řeknete, že váš světonázor je lepší než nějaký jiný, okamžitě získáte nálepku netolerantního, bigotního člověka. Jak ale přimět mladé lidi, aby chtěli přijmout křesťanský světonázor a zatoužili osobně poznat Ježíše Krista?

Osmdesát procent mladých lidí, kteří se v současné době stanou křesťany, to nedělají proto, že křesťanství je pravdivé. Stanou se jimi proto, že je tím nejlepším, na co natrefili. Jestliže je nezapojíte a neuvedete do pravdy Božího slova, zmizí z vaší skupiny mládeže ve chvíli, kdy narazí na něco, co se jim bude zdát lepší.

Jak se pro lidi staneme natolik věrohodnými, že nám začnou důvěřovat? Tím, že budeme solí a světlem a že budeme lidem dávat své životy. Potřebujeme dělat následující:

Rozvíjet společenství. Sloužíme jedné z nejvíce trpících generací historie – mladým lidem, kteří zažívají rozpad svých domovů a rozklad vztahů. Církve, která dokáže vytvořit novozákonní společenství (*koinonii*), o jakém čteme

GENERAČNÍ ROZDÍLY

Boomer generace

Postmoderní generace X

1. Generace „já“	Generace „my“
2. Žiju, abych pracoval	Pracuji, abych žil
3. Osvícenecký světonázor	Postmoderní světonázor
4. Instituce	Vztahy
5. Věčná pravda	Vztahová pravda
6. Excelentnost	Autenticita
7. Růst	Komunita
8. Osamělost	Samota
9. Úspěch	Integrita
10. Průbojnost	Pasivita
11. Naděje	Cynismus
12. Židovsko-křesťanský základ	Morální, filozofický relativismus
13. Dobrá zaměstnání	Společensky méně významná zaměstnání
14. Hnutí hippies	Informační dálnice
15. Zpochybňování autorit	Ignorování autorit
16. Majetek je cenný	Cenná je integrita

Převzato z článků Kevina Forda „My Generation“ (Moje generace), Intervarsity, Winter 94-95, 3-7 a Dietera Zandera „The Gospel for Generation X“ (Evangelium pro generaci X), Leadership, Spring 1995, 37-42.

ve třinácté a sedmnácté kapitole Janova evangelia, plné lásky jedněch k druhým, bude praskat ve švech. Láskyplné vztahy, společenství, sounáležitost komunity – to jsou základy evangelizace.

Projevovat soucit. Soucit je jedním z nejmocnějších nástrojů při oslovování lidí ve snaze představit jim Krista. Křesťanský soucit mladým lidem ukazuje, že my a evangelium jsme důvěryhodní. Církev, která nepomáhá vdovám, sirotkům, bezdomovcům a chudým, stojí mimo Boží vůli.

Vážít si životního prostředí. Jedním z nejdůležitějších témat současné generace je ochrana životního prostředí. Dobrým způsobem, jak mít vliv na mladé lidi, je prokázat zájem o Boží stvoření. Budeme tak pro lidi důvěryhodní a oni pak budou naslouchat našemu učení o Ježíši Kristu.

Budovat silná manželství a rodiny. Největší touhou patnácti až sedmnáctiletých lidí je zažívat šťastné manželství a spokojený rodinný život. Naše fungující manželství a rodiny nás činí věrohodnými. Pastore, jakou máš ve svém sboru pověst? Miluješ svou manželku a trávíš čas se svými dětmi? Pokud ne, měl bys přehodnotit své priority a svůj životní styl. Můžeš kázat, co chceš – jestliže mladí lidé neuvidí Ježíšovu pravdu na tvém manželství, nebudou jí naslouchat.

Tím nejlepším pódium, z něhož můžeme oslovit současnou mladou generaci, je dobrý příklad - být dobrým otcem. Váš vztah s vašimi dětmi je jednou z nejdůležitějších věcí, které máte k dispozici při oslovování současné nastupující generace. Pastor, který netráví čas se svými dětmi, to bude mít při zasahování nové generace velice těžké.

Pastore, k oslovení nové generace musíš vyučovat pravdu. A potřebuješ žít pravdu.

Chceme-li získat tuto generaci pro Krista, musíme jí dát své životy prostřednictvím investic do společenství, svých manželství a dětí a skrze soucitnou lásku vztahující se ke všem lidem.

Josh McDowell je uznávaný spisovatel a odborník na mládež. Více než třicet let slouží po celém světě v organizaci Campus Crusade for Christ (Studentský hlas pro Krista) a rozmlouvá s mladými lidmi o jejich potřebách a problémech.

NOVÁ PRAVIDLA A VÝZVY SOUČASNÉ MLÁDEŽE

1. Důležité jsou osobní vztahy. Na institucích nezáleží.
2. Proces je důležitější než výsledek.
3. Lidé stále více zdůrazňují různorodost.
4. Být s lidmi a využívat životních příležitostí je důležitější než produktivita, ziskovost nebo dosahování cílů.
5. Změna je dobrá.
6. Rozvoj charakteru je podstatnější než úspěch.
7. Nemůžete se vždy spoléhat na to, že vás rodina podrží, ale přesto v ní můžete najít nejlepší citovou oporu.
8. Každý jednatel musí nést plnou zodpovědnost za svůj svět.
9. Kdykoliv je to nutné, převezměte kontrolu a mouďe ji využijte.
10. Neztrácejte čas hledáním absolutních pravd, protože neexistují.
11. Jednatel může změnit svět, ale jen nepatrně.
12. Život je těžký a nakonec umřeme. Protože je to ale náš jediný život, pojďme jím projít, využít ho a co nejvíce si ho užít.
13. Duchovní pravda se může projevovat v mnoha formách.
14. Dejte průchod svému hněvu.
15. Technologie je náš přirozený spojenec.

George Barna, *Generation Next: New Rules, New Challenges (Příští generace: nové výzvy, nová pravidla)*, (Regal, 1995, str. 107-116).

LUKÁŠ TARGOSZ

KÁZÁNÍ PRAVDY V DOBĚ

FAKE NEWS

Dlouho před v dnešní době tolik populárním termínem „*fake news*“ jsme již v církvi viděli krizi pravdy. Kdybychom chtěli, mohli bychom dokonce z určitého pohledu popsat dějiny církve jako zápas o pravdu. Všechny teologické spory od dob prvních církevních koncilů až po dnešní vášnivé hádky na facebooku je možno chápat jako hledání pravdy a vymezování se proti nepravdě. Je to jistě pohled velmi lákavý a do velké míry vypovídající. Řekl bych také, že je to pohled populární. Zlaté časy vymezování se pro a proti pravdě nastaly s dobou průmyslové revoluce a následného zpochybňování světa, jaký jsme ho do té doby znali. Mnoho křesťanských apologetů se proto v průběhu 19. a 20. století začalo snažit zdůrazňovat důležitost absolutní pravdy ve světě, který jim připadal stále více relativistický a zpochybňující celou myšlenku absolutismu.

Nástup kazatelů pravdy

Kázání těchto apologetů se také proměnila: začala být velmi logická, rozumově provázaná, strukturální a argumentační. Naneštěstí ale také začala působit jako křečovitě bazírování na konkrétních „pravdách“ a někdy měla defenzivní podobu, kdy „kompromis“ v jedné věci musí nevyhnutelně vést k pádu věcí všech. Takže vznikaly knihy, které například tvrdily, že pokud se nestala potopa tak, jak ji tradičně chápeme z knihy Genesis, Ježíšův příběh také není důvěryhodný. Jiné si zase vzaly na paškál evoluci a stvoření, další archeologii, pak teologii, a tak bychom mohli jít dál a dál. Zajímavé bylo, že jejich argumentaci převzali i někteří kritici křesťanství. Sám jsem například vedl na internetu dlouhou diskuzi s jedním českým ateistou, který byl přesvědčený, že když vyvrátí celosvětovou potopu, jak je popsána v Genesis, celé křesťanství tím padá. Nemohl pochopit, když jsem se mu snažil vysvětlit, že křesťanská zvěst nestojí a nepadá s Noem, ale se vzkří-

šením Ježíše z mrtvých (tak to alespoň popisoval apoštol Pavel). Přístup tohoto ateisty byl ovlivněný křesťanskou apologetikou postavenou na fundamentalistické představě „pravdy“, kdy je všechno přesně tak nebo nic není pravdou.

Dnes jsme ovlivněni především dobou internetu, vyhledávačem Googlu a diskuzemi na sociálních sítích, které umožnily každému se vyjádřit a publikovat. Všichni mohou argumentovat – a to navíc jen zkratkovitě, protože schopnost udržet pozornost v dnešní generaci mladých radikálně klesá. Mnozí dnešní kazatelé a učitelé si nad tím zoufají. A tak znovu a znovu nabízejí stejné logické a strukturální argumenty, jen v jiném podání, a zaměřené na mladší generaci. Tedy ještě více zkratkovitě a bodově, některé argumenty už ani nerozvíjí, jen je tvrdí.

Možná je ale náš zápas o pravdu v kázání evangelia od začátku neúplný, a proto není divu, že se mívá účinkem. *Co když „pravda“ je jen menší částí poselství, které jsme zodpovědní předat?* Dovolte mi to prosím vysvětlit.

Tento článek píšu na cestě z Kambodže, kde jsme spolu s týmem Elementu sloužili mimo jiné na několikadenním kempu pro teenagery, kterého se zúčastnilo dvacet křesťanů, třicet buddhistů a deset muslimů. Na kempu jsme jim opakovaně kázali o Kristu a jejich reakce byla velmi pozitivní. Většina se přihlásila na následný sedmítýdenní kurz o základech křesťanství. Při kázání v této části světa objevíme jistou potíž. Pro typického buddhistu jihovýchodní Asie není Ježíš až takovou výzvou – především pokud je podaný jako věroučný prvek: čemu máme věřit. Prostě si ho klidně přidá do svého panteonu. Náboženství prezentované jako soubor věroučných bodů zahrne mezi další věroučné body. Koneckonců, buddhismus zrovna

v této části světa je silně provázaný s hinduismem, kultem předků, šintoismem a dalšími prvky. Umí věroučné prvky mísit. Křesťanství jako věroučný systém se tam zkrátka vejde taky. Buddhismus tamní člověk vnímá jinak: jako životní cestu, ne jako náboženství věroučných prvků. Je pro ně něco jako operační systém, kdežto konkrétní náboženství je aplikace.

Když pravda nestačí

Naštěstí pro nás a naše kázání ale Ježíš není pouze pravdou! Pokud by křesťanství spočívalo jen v tvrzení věroučných principů, v mnoha kulturách světa by se neprosadilo. Přesto najdeme následovníky Krista prakticky ve všech zemích, ve všech kulturách, ve všech kmenech světa. Ježíš je totiž více než pravdou. Jak apoštol Jan zaznamenal, Ježíš sám přece řekl (Jan 14,6): **Já jsem ta cesta, pravda a život.** To mění a mělo by měnit povahu našeho zvěstování evangelia. Poselství o Ježíši není jen kázání pravdy. Je to také kázání cesty a kázání života. Pokud naše kázání bude z osmdesáti procent snaha o správnou doktrínu a snaha mít pravdu, ale bude tam jen dvacet procent důrazu na cestu a život, bude to čím dál méně akceptovatelné pro dnešní generaci lidí, pro které není cílem mít pravdu. Ta se pro ně skutečně stává relativní. Naštěstí těmto lidem Ježíš nabízí přesně to, co naši mladí přátelé v Kambodži chtějí: *život, který má smysl a objevování na cestě životem.* A protože v Elementu sloužíme desítkám vysokoškoláků, mohu potvrdit, že tuto touhu mají také mladí Češi a další mladí lidé z různých národů, které mezi sebou vidíme. Chtějí víc než mít jen pravdu. Chtějí mít život v hojnosti a chtějí zažít údiv na cestě objevování.

Každý kazatel evangelia by se měl důsledně zamyslet nad tím, co pro něj znamená, že má kázat nejen pravdu, ale také život a cestu. Pro mě osobně to znamená například *důraz na proces.* Místo, abych se stavěl pedagogicky do role učitele dětí, který z pozice autority říká, co je a není pravda, se mnohem raději stavím do role učitele andragogiky (tj. učitele dospělých), který zve sobě rovné na cestu objevování a poznávání. Diskuze je vítaná, nesouhlas není překážkou. Moje autorita nespočívá v tom, že jsem učitel vlastnicí pravdu, ale v tom, že jsem průvodce na jejich cestě objevování. A protože jsou na cestě, pak důraz je na samotném procesu poznávání, na zpracovávání svých pochybností (a ne jejich potlačování) a na faktu, že na této cestě jsou v komunitě poutníků. Je to společná cesta.

Milost pro černobílou křižovatku

Pak to pro mě také znamená, že jim kážu, *jak mít lepší život a být lepším ve svém životě.* Křesťanství je aplikovatelné na různých bodech své duchovní cesty. Pevně věřím, že pokud budou mít posluchači možnost objevování a aplikování, dřív nebo později se dostanou na něco, čemu říká *černobílá křižovatka.* Je to moment, kdy člověk stojí před rozhodnutím, co udělá se základním poselstvím o Kristu, ke kterému se dostal na své cestě a snaze mít lepší život. Je to poselství o vzkříšení a poselství o Ježíšově království, kam jsou pozváni. V této chvíli se bude lámat chleba. Viděl jsem to ve stovkách případů: Někdo slyšel

svědectví o naději v Ježíši, jeho srdce se rozhořelo a projevilo zájem. Když však přišel na křižovatku rozhodnutí, dostal strach. Najednou se objevily obavy, že co když není připravený, nebo co když po něm bude Bůh chtít něco, co mu není blízké. Co pak?

Připomíná to lidi, kteří slyšeli apoštola Pavla v Aténách (Skutky 17,32.34): **Jakmile uslyšeli o vzkříšení z mrtvých, jedni se začali posmívat, ale jiní řekli: „Poslechneme si to od tebe někdy jindy.“... Někteří se ale k němu připojili a uvěřili.** Toto je přesná definice černobílé křižovatky: *U některých poselství o muži, který zemřel a vstal z mrtvých (a proto s ním mohu mít vztah), vzbudí posměch. Jiní uvěří. Ale třetí skupina se nedokáže rozhodnout. „Poslechneme si to ještě někdy jindy.“ Dává to smysl, musíme se na to vyspat. Problémem je, že ze slova jindy se velmi často stane nikdy. Není to odmítnutí samotného poselství, není to výsměch. Je to jen pozdržení rozhodnutí. Toto nerozhodnutí člověka „vyhodí“ na opačný orbit. Ze zájmu se stane nezájem, ale s vnitřní střepinou v srdci, která se někdy ozve. A pak po letech se tento člověk ocitne znovu na křižovatce rozhodnutí. Agonie rozhodnutí bude stejná, ale rozhodnutí bude ještě těžší.*

Každý hledající člověk se na tuto černobílou křižovatku dřív nebo později dostane. Je úkolem nás, kazatelů a učitelů, aby tento hledající člověk v těchto chvílích pochopil, že cílem křesťanství není mít jistotu ohledně všech věroučných prvků a na základě této jistoty udělat nějaké rozhodnutí. *Ježíš ho zve do vztahu založeného na důvěře.* Důvěru ke Kristu můžeme pěstovat navzdory nejasnostem, pochybnostem, nesouhlasu nebo neznalostem. Důvěra je vysoce vztahová záležitost. Ježíš své učedníky nejprve zval k následování, až poté k víře a až poté k poslušnosti. Nikdy ne naopak.

Jaká je to výhoda pro nás, že nemusíme svá kázání stavět jen na pravdě, ale také na životě a na cestě. Pro dnešní generaci našich posluchačů bude náš přístup k životu a procesu cesty rozhodující. Pokud tuto část Ježíšovy definice uchopíme správně, pomůžeme jim získat k našemu Spasiteli důvěru. Tato důvěra, získána na cestě životem, pak bude silnější než jakékoliv fake news. Čím silnější vztah se ztělesněním pravdy budeme mít, tím pak také bude jednodušší a smysluplnější poznávat také to, čemu věříme.

Naše kázání by se tedy od dřívějšího přístupu kázání pravdy z pozice autority mělo posunout více k doprovázení lidí na jejich cestě objevování toho, kdo řekl (Jan 10,10): **Já jsem přišel, aby měli život – život v plnosti.**

Lukáš Targosz, M.A.

je pastorem sboru AC Element v Hradci Králové.

church life

úloha vůdcovství v letničním modelu církve

Jason Morrison

Slovo „vůdcovství“ bývá poslední dobou používáno tak často, že už jsou na něj někteří lidé alergičtí. Jiní o něm naopak mluví rádi, protože chtějí sami sebe před ostatními prezentovat jako vedoucí. Naznačují, že ti, kdo nedosahují jisté míry úspěchu, nejsou dostatečně schopní a měli by následovat jejich vůdcovství. A konečně existují ti, kdo o vůdcovství mluví z upřímného přesvědčení, že je důležité budovat a povzbuzovat druhé lidi, aby církve rostla a dosahovala svého plného potenciálu. Ačkoliv je vůdcovství skloňováno ve všech pádech, je snadné ztratit ze zřetele, co vůdcovství znamená v letničním modelu církve. Cílem tohoto článku je podívat se na roli vůdcovství v církvi a na praktické způsoby chování napomáhající uvolňovat v církvi Kristův způsob vedení.

Úloha vůdcovství

Mnozí lidé rádi opakují větu: „Všechno stojí a padá s vůdcovstvím.“ Často z ní vyvozujeme, že místní církve musí být vedena silnou osobností, jinak neporoste. Zároveň z ní plyne i nahlas nevyslovené odsouzení pastorů malých sborů – „tvůj sbor neroste, protože jsi slabý vedoucí, nejsi vizionář, nezabíráš nová území“. John Maxwell se o tom zmiňuje jako o mýtu průkopnictví. Píše: „*Další mylnou představou je, že každý, kdo stojí vpředu před zástupem, je vedoucí...*“¹ Pojďme opustit mylné představy. Vedení v církvi, zejména letniční, není o síle osobnosti. Není o osobních ambicích. Je postavené na službě.

„*Vůdcovství v církvi můžeme přirovnat k úloze mozku pro fungování lidského těla.*“² V lidském těle koordinuje mysl veškerou činnost těla od tlukotu srdce a dýchání až po běh nebo pracovní aktivitu. Vůdcovství v církvi spočívá v tom, že církve ovlivňujeme Kristovou myslí. Ježíš neodešel, nepředal církve někomu jinému. On je úřadující hlavou církve a chce řídit její práci. Vedoucí jsou povoláni Bohem k tomu, aby se k Ježíšovu vedení církve připojili. Ježíš je hlava církve. On je vedoucí. Hlavní činností vedení každé místní církve by tedy měla být snaha poznat, co

Ježíš právě dělá, a připojit se v tom k němu (viz Jan 5,19; Jan 8,28). Když se jako letniční zamýšlíme nad novozákonní církvi, máme za to, že v té době neexistoval jediný vedoucí nebo církve, která by nebyla naplněná Duchem. Všichni spoléhali na Ducha svatého, že jim ukáže, co Ježíš dělá, aby se v tom k němu mohli připojit. Filip šel na pustou cestu, protože ho k tomu vedl Duch. Petr navštívil Kornéliu, protože mu to Duch přikázal. Pavel šel do Makedonie na základě vedení Ducha. Všichni znali hodnotu služby vedené Duchem svatým.

Kristus některé lidi obdarovává k vedení církve. Nesmírně důležité je ale současně i to, aby život vedoucího zrcadlil Kristův charakter. Osobní život vedoucího je totiž hlavním nástrojem jeho vedení. Lidé následují vedoucí proto, že vnímají, že je na nich něco následováníhodné. Vedoucí potřebuje ve svém životě zažívat Boží moc i Boží přítomnost.

Začíná to udržováním Božího života v našem těle, a to následujícími způsoby:

Rozvíjení osobního duchovního života a zbožného charakteru.

Rozvoj vůdcovství svého vlastního života v oblastech jako je hledání Boží vize, komunikace, péče o druhé, studium, svědectví a správa osobních financí.

Plánování a uskutečňování plánů.

Osobní rozvoj a růst.

Vědomí vlastních slabin a jejich vydávání Bohu.

Vstupování do příležitostí, které se nám otevírají.

Jestliže neporostete v těchto šesti oblastech vůdcovství, nebudete moci plně předávat Kristův život ostatním. Vedoucí musí především usilovat o to, aby byl jeho osobní život pro lidi dobrým vzorem. Teprve potom může pomáhat vystrojovat ostatní.

¹ MAXWELL, John C.: *The 21 Irrefutable Laws of Leadership (21 nevyvrátitelných zákonů leadershipu)*, Nashville, Tenn.: Thomas Nelson Publishers, 1998, str.18

² LEE, Wayne a Sherry: *The Church life model: a Biblical Pattern for the Spirit-filled Church (Model života církve: biblický vzor pro Duchem naplněnou církev)*, Lake Mary, Fla.: Creation House, 2011, str. 42

Management není vůdcovství

Expert na vedení Tom Peters říká: „Management je o organizaci a předávání informací. Vůdcovství je o péči a pozvedání.“³ Problémem vůdcovství v církvi je, že jsme příliš úzkoprse zaměřeni a myslíme si, že vůdcovskou roli plníme, i když to není pravda. Není to ovšem nic nového pod sluncem. Ježíš své učedníky varoval v Markovi 10,42-44:

Ježíš si je zavolal a řekl jim: „Víte, že ti, kteří se zdají být vládci pohanů, panují nad nimi a jejich velcí nad nimi vykonávají svou svrchovanou moc. Avšak ne tak je tomu mezi vámi, ale kdo by se chtěl mezi vámi stát velkým, bude vaším služebníkem; a kdo by chtěl být mezi vámi první, bude otrokem všech.

Učedníci měli na mysli určitý model vůdcovství, ale Ježíš jim řekl, že právě vůdcovství vypadá jinak. Vůdcovství v církvi neznamena říkat ostatním, co mají dělat, ale sloužit jim a pomáhat jim dorůstat v Kristovy apoštoly. Církve rostou, jestliže rostou lidé.

Pastor církve předává lidem celistvý Kristův život. Jeho úkolem není jen kázat a modlit se. Pastor, který jen káže a modlí se, sice vykonává část toho, co do vůdcovství patří, ale nikoliv celou škálu jeho aktivit. Pastor, který jen plánuje a organizuje lidi do struktur a týmů, také dělá jen část vůdcovství.

Mnozí pastoři jsou frustrovaní. Chybí jim sebejistota, protože se změnila kultura společnosti a to, co dělali dříve, již nestačí. Podobně jako se praktický lékař nemůže zaměřit jen na dva orgány, ale musí věnovat pozornost celému tělu, si pastor nemůže dovolit spoléhat jen na programy a půst. Mnozí jsme byli vyškoleni pouze metodám, jak správně kázat, evangelizovat nebo organizovat domácí skupinky a chybí nám znalosti managementu, učednictví, poradenství, médií a další.

Jen samotná myšlenka na všechny právě zmíněné aktivity a role dokáže pastora ochromit. Je nasnadě, že úkol vedení církve je příliš velký na to, aby ho vykonával jediný člověk. Obnáší příliš mnoho úkolů a příliš mnoho rozhodnutí, která je třeba činit.

Proto s oblibou říkáme, že vůdcovství je o péči a koordinaci. Nevytváří život – spolupracuje s Bohem, který je jeho dárce. Opravdoví vedoucí se posouvají od přemýšlení o programech a zapojování pracovníků k procesům, díky kterým jsou vychovávaní noví Duchem vedení vedoucí. Posouvají se od polovičitých řešení (kopírování izolovaných myšlenek z jiných sborů bez vlastní ucelené strategie) k přemýšlení o systémech – systémech, jež si Bůh použije k uvolňování života do každé oblasti církve, a které nebudou vyžadovat, aby každé jednotlivé rozhodnutí podléhalo schválení pastora.

Problémy vůdcovství

Častým problémem vůdcovství je, že se neposouvá na novou úroveň. Pokud bychom měli popsat aktuální palčivý problém církve v oblasti vedení, vystihla by ho následující slova:

Neexistuje funkční infrastruktura vedoucích pro novou úroveň. Buduje se jen minimální množství vedoucích, kteří jsou stavěni do správných pozic. Vedoucí nevědí, jak na nové úrovni zprostředkovávat církvi Boží život. Minimální množství vedoucích zakouší plánovitý rozvoj a osobní růst.

Na každých deset lidí ve vašem sboru potřebujete alespoň jednoho vedoucího. Pastoři se mnohdy mylně domnívají, že mají dostatek vedoucích. Služebníci ale nejsou automaticky vedoucími. Když mluvíme o vedoucích v církvi, hovoříme o lidech, kteří vedou ostatní a pomáhají jim v jejich rozvoji. Služebníci řeší základní problémy, jako kolik židlí postavit v sále, kolik zajistit jídla na sborový oběd apod. Ze své služby se zodpovídají pastorovi, staršímu nebo jinému vedoucímu.

Vedoucí naproti tomu vidí věci z širší perspektivy. Znájí záměr a smysl své služby. Neustále uvažují, jak jim svěřenou aktivitu vylepšovat, jak ji lépe organizovat a jak vystrojovat ke službě další lidi. Znájí celkovou vizi pastora a pracují na její realizaci. Je jim svěřena autorita činit rozhodnutí, aniž by je pokaždé musel předem schvalovat pastor nebo starší. S přihlédnutím k této definici vedoucích zkuste sami sobě položit otázku: „Kolik máme ve sboru vedoucích?“

Většina sborů, které nerostou nebo se početně zmenšují, selhala v tom, že nevytvořila víceúrovňovou strukturu vedoucích. Nejčastěji ve sborech bývá vedoucí mládeže, který samostatně buduje vlastní tým a službu, ale veškeré další aktivity a rozhodnutí řídí starší nebo pastor. Takový stav brání uvolňování nových vedoucích. Pastor, který má Ježíšovo srdce a uvědomí si to, vyvine maximální možné úsilí, aby své lidi zbudoval a vystrojil k tomu, aby vstoupili do vůdcovských rolí, které pro ně Kristus připravil.

Další problém, kterému sbory často čelí, je tápání ohledně správného umístění existujících vedoucích. Běžně se struktura „šije“ na míru programům. Máme ve sboru zavedenou mládež, Royal Rangers a kavárnu – přirozeně tedy potřebujeme najít vedoucí pro tyto programy. Lepším přístupem je však organizovat vše okolo Kristova poslání, namísto okolo našich programů. Dává to více prostoru Duchu svatému, aby vedoucí inspiroval a dával jim nové vhledy a nápady.

Kristovo poslání nalézáme v „největších přikázáních“ a ve „Velkém poslání“. Milovat Boha. Milovat lidi. Evangelizovat. Činit učedníky. Vše, co církve dělá, musí směřovat k naplňování těchto cílů. Pokud vše organizujeme okolo programů, vzniká nebezpečí, že se existence programů stane naším cílem. Například kavárna přestane být nástrojem k zapojování lidí do vztahů ve sboru a přesune pozornost k exotickým druhům kávy, výzdobě apod. Skupina mládeže přestane pracovat na proměně mladých lidí v Kristovy apoštoly a zahledí se do své vnitřní kultury. Chválicí tým přestane usilovat o to, aby spojoval lidi s Bohem, a soustředí se na image a styl. Vedoucí, zaměřeni na rozvoj všech oblastí Kristova poslání, napomáhají tomu, aby církve nepřestávala růst a šířit kolem sebe Kristův život.

³ 50 Heavyweight Leadership Quotes (50 silných citátů o leadershipu), Forbes [online]. 30. září 2013 [cit. 2018-05-19]. Viz: <https://www.forbes.com/sites/ekaterinawalter/2013/09/30/50-heavyweight-leadership-quotes/#27e2b99f2259>

Praktické kroky v oblasti vůdcovství

Kristus kázal zástupům, vysvětloval věci svým následovníkům, ale nejvíce času trávil se svými učedníky. Věděl, jakou sílu má zaměřit se na několik lidí, kteří pak změní zástupy. My často uplatňujeme opačný přístup. Jako vedoucí se zaměřujeme na zástupy v naději, že z nich povstane několik vedoucích. Prvním praktickým krokem, který jako vedoucí potřebujeme učinit, je udělat radikální rozhodnutí v oblasti nakládání s naším časem. Gene Wood uskutečnil průzkum, na jehož základě došel k závěrům ohledně toho, jak má pastor využívat svůj čas v závislosti na velikosti svého sboru. Své poznatky zveřejnil v knize *Leading Turnaround Churches* (Vedení rychle se vyvíjejících sborů). Například pastor malého sboru o třiceti lidech musí obvykle část svého času věnovat praktickým věcem jako je údržba sborové budovy, zatímco pastor megacírkve záležitosti spojené s údržbou vůbec neřeší.

Jedna z oblastí time managementu, která se na jednotlivých úrovních velikosti sboru nemění, je studium a osobní růst. Podle Wooda by pastor měl studiu věnovat okolo čtvrtiny své týdenní pracovní doby. Důvod je prostý. Pastor, který roste, přirozeně přitahuje následovníky. Pastor má být pro ostatní vzorem k následování. Woods také poznamenává, že ve chvíli, kdy sbor dosáhne úrovně dvou set padesáti až čtyřech stovek lidí, by měl svůj zbývající čas věnovat budování a vystrojování ostatních vedoucích, spíše než přímé osobní službě lidem. Jinak řečeno, podobně jako Ježíš má pastor v neděli ráno kázat zástupům, ale během týdne se věnovat úzkému týmu svých učedníků.

Popis práce a cíle

Když nějaká firma najme nového zaměstnance, má jasnou představu o tom, jakou roli má daný člověk v jejich společnosti zastávat. Protože žádný nováček není připravený naplno pracovat hned od prvního dne, většina dobrých firem jim zajišťuje jistý druh tréninku a má zavedený systém hodnocení zaměstnanců. Bylo by těžké usilovat o rozvoj zaměstnance, pokud mu nebyl předán popis práce a sděleno, co se od něj očekává. Totéž platí i v církvi. Pokud já jako pastor nevím, co Kristus ve sboru právě dělá a jaké služby jsou aktuálně potřebné, jak mohu pomáhat lidem v růstu a práci pro Krista?

Praktický krok, který pastorovi pomůže s výchovou nových vedoucích, je definovat jejich úkol. Jak má jejich služba vypadat? Jaké způsoby chování, postoje či dovednosti jsou od nich očekávány? Jaký je popis jejich práce pro letošní rok? Jakých měřitelných cílů mají v příštích třech až šesti měsících dosáhnout? Pokud si nejsem jistý, zda je konkrétní člověk připravený stát se vedoucím, mohu mu zadat jednorázový zkušební úkol na dobu tří měsíců a sledovat, jak si ho Bůh používá.

Tak jak nový vedoucí poroste, potřebuje dostávat i autoritu rozhodovat a jednat. Vedoucí není vedoucím, jestliže se v žádné situaci nedokáže rozhodnout, aniž by se předtím nezeptal pastora. Z toho důvodu musí existovat jasný plán hodnocení směru a hodnot příslušné služby, který zajistí její běh bez nutnosti mít pod kontrolou všechna dílčí rozhodnutí. Pastor pozná, že vedoucí ve své roli dobře

funguje podle toho, že ho nemusí každý měsíc kontrolovat a služba jemu svěřeného týmu uvolňuje život do celého těla církve.

Služba, která přetrvá

Každý pastor by si měl klást otázku: „Co po mně zůstane, až odejdu z tohoto sboru?“ Organizace, struktura, programy, styl uctívání, vzory – to všechno se může s příchodem nového vedoucího změnit během jediného roku. Nejsou to podstatné věci, protože nejsou věčné. Co zůstává, jsou lidé. Jsou učedníci, které pastor vychoval, připraveni stát se apoštoly?

Ježíš nikdy nezamýšlel, aby jeho učedníci zůstali učedníky. Řekl jim, aby vyšli, kázali a dělali zázraky. Požádal je, aby nakrmili pět tisíc lidí. Předal jim vzor silného modlitebního života a služby. Věděl, že jednoho dne vyjdou a změní svět.

Pastoři, kteří mají vypracovaný plán rozvoje vedoucích, investují do věcí, které přinesou věčné výsledky. Pastoři, kteří budují jen služebníky, jež se jich neustále ptají na instrukce, možná ve své generaci zasáhnou nějaké lidi pro Krista, ale příští generace bude trpět. Vedoucí, které po sobě zanecháte, ovlivní generace, jež přijdou po vás. Vůdcovství v letničním modelu církve je tedy více o lidech, které pastor vystrojuje, než o síle jeho vlastní osobnosti a jeho charismatu. Spočívá v rozpoznání Kristova díla a připojení se k němu ve službě. A Ježíšova služba vždy zahrnuje i povzbuzování druhých lidí k tomu, aby se stali jeho vyslanci pro svou generaci.

Jason Morrison, M.A.C.L. se svou manželkou Andreou působí od roku 2000 jako misionáři Assemblies of God World Mission v České republice. Podílejí se na podpoře mnoha oblastí života Apoštolské církve a jsou neúnavnými podporovateli Božího díla (nejen) v Čechách.

BIBLICKÉ KÁZÁNÍ PRO NOVOU GENERACI

Michael VanDoren

Současná generace vyrůstá ve zcela jiných podmínkách než všechny předchozí generace.

Nejlepší způsob, jak zasáhnout dnešní generaci, je stejný, jako zasáhnout jakoukoliv jinou generaci a kulturu – prostřednictvím pravdy neměnného Božího slova. Tento výrok se týká toho, *co* kážeme. Forma kázání, tedy *jak* Boží slovo kážeme, je zcela jiná otázka. Ne všichni kazatelé jsou zajedno v tom, jak má vypadat biblické kázání, a ne všichni mají schopnost měnícímu se světu efektivně předávat neměnné pravdy Písma.

GENERAČNÍ VYVÁŽENOST

Každá generace sdílí některé věci s generacemi předchozími, ale zároveň má i své osobité charakteristiky, které ji odlišují. Nelze popírat ani význam minulosti, ani potřebu přizpůsobit se přítomnosti a budoucnosti. Úspěšné církve moudře přebírají hodnoty minulých generací a současně dokážou změnit jejich „balení“, aby odpovídalo potřebám současnosti.

KDO JE VAŠÍM POSLUCHAČEM?

Existuje řada způsobů, jak docílit toho, aby kázání bylo orientované na posluchače. Jedním z nich je rozumět vašemu publiku. Zamyslete se nad následujícími dvěma charakteristikami nové generace a nad tím, jak vnímají kázání.

Tato generace je zoufale ztracena. Každá předchozí generace byla hříšná a potřebovala evangelium. Apoštol Pavel však říká, že v posledních dnech nastanou těžké časy. Míru bezbožnosti v té době popisuje ve třetí kapitole 2. listu Timoteovi. A v posledních časech žijeme právě teď. Současná generace vyrůstá ve zcela jiných podmínkách než všechny předchozí generace. Vysoká míra rozvodovosti poznamenala mnoho lidí citovými jizvami a nedůvěrou k lidem. Počet sebevražd, drogově závislých, kriminalita, nemorálnost a nedostatečný respekt k autoritám trvale rostou a trhají na kusy morální strukturu naší společnosti. Lidem chybí sebekontrola a touha po zodpovědnosti. Většina lidí nerozumí tomu, co znamená závazek vůči Bohu,

církvě, partnerovi či partnerce nebo zaměstnavateli. Velká část této generace vyrůstá mimo církve a chybí jí dobré vzory.

Ačkoliv má nová generace i řadu pozitivních vlastností, realitou zůstává, že dnes lidé naléhavě potřebují slyšet poselství Bible, kázané s láskyplnou, svatou směrností. Někteří kazatelé ve skutečnosti nekážou Písmo. Namísto toho složitě rozebírají jednotlivá témata anebo k biblickému textu přistupují s nadsázkou a vykládají jej alegoricky, protože si nejsou schopni najít dostatek času k jeho řádnému studiu a rozboru. Jestliže toužíme zasáhnout tuto generaci pro Krista, potřebujeme za kazatelny udržet biblická výkladová kázání Božího slova vyzývající posluchače k jeho správné aplikaci.

Další vlastností současné generace, která má vliv na kázání, je způsob, jakým naslouchá. Lidé dnes dokážou zpracovávat obrovské množství informací z mnoha různých zdrojů. Surfují po internetu s neukojitelným hladem po informacích a datech.

Z nedávného průzkumu časopisu PC vyplynulo, že 94 procent jeho čtenářů používá internet k získávání informací o jednotlivých produktech a službách.¹ Lidé dnes díky satelitní televizi mohou přepínat mezi stovkami kanálů. Čtou také různé časopisy a knihy nebo poslouchají audionahrávky. Trvale při sobě nosí mobilní telefony, tablety, notebooky nebo Palm Piloty. Chtějí rychlé informace a nudí je jednotvárně působící kazatelé přinášející poselství s jedinou hlavní myšlenkou.

Zkuste pozorně sledovat televizní zprávy a nejrůznější oblíbené pořady. Nepochybně si všimnete, že během jediného dílu se prostřídává několik souběžně se odehrávajících scén. Dnešní posluchači jsou odkojeni trvale se měnícími informacemi do takové míry, že se z toho stala nová kultura. Vedlejším efektem sledování televize a používání internetu je zkrácení doby, během níž lidé udrží pozornost. Neznamená to, že délka našeho kázání musí odpovídat běžné době mezi reklamami v televizním seriálu. Lidé však v sobě mají zabudovaná jistá mentální časová omezení. Po jejich uplynutí vypnou a přestanou vás vnímat. Proto by pastoři udělali nejlépe, kdyby hlavní závěry svých kázání dokázali shrnout během pěti až devíti minut (v závislosti na celkové délce jejich kázání).

Cílem následujících poznámek a komentářů je pomoci vám vyváženým způsobem revitalizovat vaše kázání. Některé z níže uvedených věcí možná již děláte, u jiných budete potřebovat zapracovat na změně.

CO KÁŽEME: OBHAJOBA BIBLICKÝCH KÁZÁNÍ VYCHÁZEJÍCÍCH Z PŘÍBĚHŮ

Jeden z mých profesorů, který nás vyučoval umění kázat, kdysi prohlásil: „Je stejně těžké najít kazatele, kteří mají něco proti biblickému kázání, jako najít ty, kteří je doopravdy kážou.“ Roger Van Harn vyzbrozoval, že „kázání

sice zmiňují biblické texty, ale myšlenkově z nich nevycházejí.“² Občas zaslechnu nějakého kazatele omluvně prohlásit: „Dnešní kázání nebude mít s homiletikou nic moc společného.“ Jako profesor homiletiky v takové chvíli zpozorním, poposednu si až na okraj židle a čekám, zda se skutečně dočkám poselství, které bude založeného na rozboru biblického textu. Obvykle je mé očekávání odměněno a kazatel skutečně otevírá význam veršů, vysvětluje je a ukazuje, jak je můžeme v současné době aplikovat.

Porozumění výrazu „homiletický“ se u každého člověka odvíjí od toho, jakému druhu homiletiky byl sám vyučován. Homiletika prošla za posledních dvacet let značným vývojem. Podstatné je neklást si otázku „Co bych mohl říci o této pasáži?“, ale „Co se tato pasáž snaží říci mně?“

Většina novodobých odborníků na homiletiku říká, že se potřebujeme vrátit k vyprávěné formě kázání a dovolit samotnému textu formovat strukturu kázání. Dochované příklady kázání z biblických dob a první církve jsou ukázkami kázání založeného na příbězích. Bible samotná je vyprávěním, nikoliv sadou témat rozčleněných do osnovy. Bůh ví, jaká je nejlepší forma komunikace. Také první letniční kázání poselství založená na příbězích, protože neměli žádné formální biblické vzdělání. Spisovatel Don Wardlaw spolu s dalšími šesti spoluautory knihy *Preaching Biblically* (Biblický způsob kázání) silně obhajují kázání formovaná přímo biblickými texty.³

Nemusíme vždy rozebírat celou biblickou pasáž verš po verši. Její hlavní myšlenky by však měly být i hlavními myšlenkami našich kázání. David Buttrick pastory vyučuje tomu, aby si sepsali strukturu hlavní dějové linie dané pasáže, poznamenali si její hlavní body a následně je rozvinuli. Poznamenává, že tematická kázání se podobají zvětšeným fotkám částí textu, zatímco biblické texty se spíše podobají hranému filmu.⁴ Naši posluchači ve skutečnosti stojí právě o hraný film.

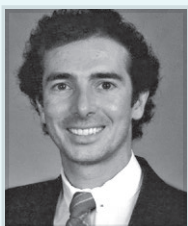
Biblické pasáže jsou zahradami pravdy, nikoliv jednotlivými květinami. Jsou bufetovými stoly, při kterých může církve hodovat, nikoliv jídlem o jednom chodu. Proč redukovat text na jediné téma, když se snaží předat celou sadu pravd? Jestliže se Boží slovo dokáže vyjádřit v půlminutovém odstavci, měli bychom být schopní ho převyprávět v třicetiminutovém kázání. Když kázané Boží slovo omezíme jen na jednotlivá témata, může se stát, že tím zablokujeme poselství, které se nám Bůh prostřednictvím dané pasáže snaží předat. Bráníme tím Duchu svatému – který inspiroval každý jednotlivý verš – aby k nám skrze text promlouval. Vedlejším produktem tohoto přístupu je i to, že naši lidé nebudou znát nebo rozumět Božímu slovu a stanou se duchovně zranitelnými. Nejsem zastáncem úplného zrušení tematických kázání. Pouze tvrdím, že by měla být přednášena jen čas od času.

Biblické kázání není definováno pouze správnou strukturou. Důležité je i to, jakou reakci dokáže v lidech vyvolat. William Thompson k tomu poznamenává: „Biblické kázání umožňuje posluchačům vidět, jak do jejich světa

– podobně jako do světa biblických dob – promlouvá Boží slovo a oni mají příležitost na ně odpovědět.⁴⁵ Naše poselství by měla lidi vyzývat k tomu, aby se ztotožnili s tím, co jim Bůh skrze danou pasáž říká a reagovat na to.

Kážeme uprostřed zoufalé doby plné zranění, doby, která potřebuje milující uzdravující dotek kvalitního biblického kázání. V Božím slovu je moc. Kažme jej!

Michael VanDoren, D.Min. vyučoval po dobu sedmácti let kurzy věnované způsobům kázání na katedře praktických služeb biblické školy *Southeastern College of the Assemblies of God* v Lakelandu na Floridě. V současné době se věnuje evangelizační práci.

Použité zdroje:

1. Ziff Davis Media Online News 14. 3. 2000.
2. Roger Van Harn: *Pew Rights* (Práva těch, kdo sedí v církevní lavici) (Grand Rapids: Eerdmans Publishing Co., 1992), str. 69.
3. O. Don Wardlaw, ed.: *Preaching Biblically* (Biblický způsob kázání) (Philadelphia: Westminster Press, 1983), str. 11–25.
4. David Buttrick: *Homiletic: Moves and Structures* (Homiletika: Postupy a struktury) (Philadelphia: Fortress Press, 1987), viz. zejména kapitoly 1 až 3.
5. O. William Thompson, *Preaching Biblically* (Biblický způsob kázání) (Nashville: Abingdon Press, 1981), str. 10. Další informace na toto téma najdete v knize Calvina Millera *Marketplace Preaching* (Kázání na tržišti) (Grand Rapids: Baker Book House, 1995).

JAK PŘINÁŠET MOCNÁ BIBLICKÁ KÁZÁNÍ

1. Vycházejte ve svém kázání z ucelených biblických pasáží. Nevybírejte z nich jen dílčí témata.
2. Během přípravy kázání a exegeze textu se průběžně modlete a zamýšlejte nad tím, jak text aplikovat do každodenního života.
3. Umožněte posluchačům vidět, jak Boží slovo promlouvá do jejich světa a dejte jim příležitost na něj reagovat.
4. Zpracujte do svých kázání jasnou, logickou strukturu a učiňte z nich srozumitelná vyprávění založená na plynulém toku myšlenek.
5. Zahrňte do kázání zajímavé informace pro lidi informačního věku.
6. Čas od času podpořte své poselství multimediálními prostředky.
7. Buďte opravdoví, relevantní a věnujte se rozvíjení vztahů.
8. Lidé mají mysl, vůli a emoce – oslovte v kázání všechny tyto tři oblasti.
9. Nebojte se volat lidi k pokání a biblické svatosti.
10. Nedělejte kompromis se zdravým učením Bible. Nezaměňujte je za populární módní výstřelky nebo kázání zkušeností.
11. Burcujte lidi k zapojení do evangelizace a dalších služeb.
12. Milujte své posluchače.

*Michael VanDoren, D.Min.
Lakeland, Florida*

VÝZNAČNÁ SETBA – VĚČNÁ SKLIZEŇ

JE VAŠE SETBA VÝZNAMNÁ? | 10. část
VĚČNÁ SKLIZEŇ | 11. část

Rick Thomas

JE VAŠE SETBA VÝZNAMNÁ? (10. část)

Někteří lidé stráví celý svůj život poflakováním a hraním deskových her. Nedělá jim problém spokojit se s průměrem a jsou šťastní, když se neděje nic zvláštního či mimořádného.

Tentýž postoj se potom vkrádá i do jejich duchovního života – jsou tuctovými křesťany, kteří se jen zřídkakdy modlí a čtou Bibli a nesvědčí svým sousedům.

Pavel o těchto lidech mluví, když píše: „*Od toho [od upřímné víry] se někteří odchýlili a obrátili se k prázdnému mluvení*“ (1. Timoteovi 1,6).

Jakou to má hodnotu?

Když jsem začal vyučovat o „významné setbě“, značná část lidí se domnívala, že hovořím pouze o kvantitě setby. Ačkoliv je jistě pravdou, že Bůh touží po tom, abychom zasévali štědře, ještě více mu záleží na tom, aby naše setba byla smysluplná a významná.

Potřebujeme si trvale klást otázku: „Má to, čím trávím čas, skutečnou hodnotu?“

Samozřejmě musíme jako křesťané projevit soucit s každým, kdo nás požádá o pomoc. Neznamená to však, že s lidmi musíme marnit nekonečné hodiny v neplodných

rozhovorech. Opravdu je nutné, abychom byli trvale na telefonu a naslouchali pomluvám, stěžování si a přehrabování se v minulosti?

Je čas udělat tlustou čáru a vykročit do nového začátku. Čas investovat do věcí, na kterých opravdu záleží.

Užitečný Bůh

Často slýchávám kazatele burácet o seznamu „hříchů“, které by lidé měli opustit. Existuje však ještě jeden nešvar, kterého se potřebujeme zbavit a o němž slýcháme jen málokdy. Oč jde? Bůh touží, abychom odhodili vše, co je nadbytečné a ničím nepříspěvá k naší dobré budoucnosti.

Je zcela zásadní porozumět tomu, že Bůh v našem životě nedělá nic, co by pro nás nebylo užitečné.

Ježíš se na tuto pravdu zaměřil ve svém podobenství o talentech. Vyprávěl v něm příběh statkáře, který se chystal odcestovat. Před odjezdem svolal své tři služebníky, aby svůj majetek svěřil do jejich péče.

Jednomu dal pět talentů, druhému dva a třetímu svěřil jeden talent. Jeden „talent“ má v přepočtu na dnešní peníze hodnotu více než dvacet tisíc českých korun.

Fascinujícím detailem tohoto podobenství je, že mistr dal každému „*podle jeho schopností*“ (Matouš 25,15). Jinak řečeno, nenaložil jim více, než dokázali unést.

Bible říká, že když se mistr po dlouhé době vrátil, „*začal s nimi účtovat*“ (v. 19). Zúčtování je termín vycházející z účetnictví a popisuje kontrolu účetních knih s cílem zjistit, jakého zisku nebo ztráty bylo dosaženo.

Statkář se podíval do knih a zjistil, že oba služebníci, jimž svěřil pět a dva talenty, dokázali moudrými investicemi peníze zdvojnásobit.

Pogratuloval jim a pochválil je za to, že jsou užitečnými služebníky.

Avšak muž, který dostal jen jeden talent, propadl strachu. Ukryl svůj talent v zemi a nevrátil svému pánu nic než původní částku.

Mistr ho pokáral a označil ho za „*zlého a lenivého služebníka*“ (v. 26). Navíc mu odebral jeho talent a dal ho člověku, který vydělal deset talentů!

V čem se tito tři služebníci lišili? První dva udělali s jim svěřenými fondy něco význačného. Smysluplně je investovali.

Je čas být produktivní!

Pán hledá lidi, kteří přijmou závazek být *produktivní*.

Ježíš sám sebe jednou označil za vinnou révu a nebeského Otce za hospodáře (Jan 15,1). Co Všemohoucí dělá pro to, aby zvýšil svou úrodu? „*Každou ratolest ve mně, která nese ovoce, odstraňuje, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce*“ (v. 2).

Je-li Kristus vinná réva a my ratolesti, platí, že zůstaneme-li *připojeni* k němu, poneseme „*hojné ovoce*“, neboť bez něj „*nemůžeme činit nic*“ (v. 5).

Avšak „*jestliže někdo ve mně nezůstává, bude jako ta ratolest vyvržen ven a uschne; pak je shromažďují a házejí do ohně, a hoří*“ (v. 6).

Božím záměrem je, abychom nesli úrodu a *zůstávali* produktivní.

Produkce a reprodukce

V Genesis 1 Bůh celkem desetkrát promluvil. V každém z těchto případů Bible říká, že Bůh „*stvořil ... stvořil ... stvořil...*“

Následně – ať už se jednalo o stromy, květiny, mořské tvory, zvířata nebo ptactvo – dal svému stvoření zodpovědnost za to, aby se samo reprodukovalo. „*Země vydala trávu, zeleň vysévající semeno podle svého druhu*“ (Genesis 1,12). Bůh řekl: „*At země vydá formy života podle svého druhu*“ (v. 24).

Když došlo na stvoření prvního muže a ženy, které Všemohoucí stvořil ke svému obrazu (v. 26), připojil jedno dodatečné přikázání. Máme se na zemi nejen plodit a množit (být produktivní). Zároveň máme „*vládnout*“ či „*uplatňovat nadvládu*“ nad vším, co Bůh stvořil (uplatňovat autoritu).

Posloupnost je tedy následující: *Nejprve* máme být produktivní, *potom* získáme autoritu.

Smělá akce

Bible říká, že Boží slovo nám nebylo dáno jen kvůli káráni a korekci, ale také proto, abychom z jeho studia přijímali užitek.

Jak napsal Pavel mladému Timoteovi: „*Veškeré Písmo je vdechnuté Bohem a je užitečné k učení, k usvědčování, k napravování, k výchově ve spravedlnosti*“ (2. Timoteovi 3,16).

Boží slovo je *význačnou* setbou, které má smysl a hodnotu a nese hojné ovoce.

Člověk, který je vyzbrojený Slovem a připravený k duchovní proměně, potřebuje přejít do smělé akce. Nemůže se točit v kruhu a stále dokola dělat věci postaru!

Jako pastor jsem si všiml, že ve chvíli, kdy lidé začnou opravdově toužit po Božím doteku, změní se jejich chování. Namísto toho, aby tiše seděli ve shromáždění, najednou během chval zvedají ruce a hlasitě zpívají. Upřímností svých činů si v tu chvíli snaží získat Boží pozornost.

Významná setba přináší užitek – a přináší s sebou změnu.

ČTYŘI VLASTNOSTI VÝZNAMNÉ SETBY

Ačkoliv se vaše setba může zdát být zanedbatelná, má obrovský potenciál zasáhnout každý kout vašeho života. Pojdme teď prozkoumat její vlastnosti:

1. Vaše setba má význam pro duchovní rozvoj

Existuje věčný rozdíl mezi tím, co zasévá člověk a co Bůh. Jako křesťané máme přístup k setbě, která ovlivňuje vašeho ducha a která nikdy nezemře.

Apoštol Petr prohlásil: „*Vždyť jste se znovu narodili ne z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a na věčnost zůstávající slovo Boží*“ (1. Petruv 1,23).

Naše srdce byla očištěna převzácnou Ježíšovou krví. Navíc nám však bylo dáno Boží slovo, které má zázračnou moc přinášet mnohonásobnou úrodu. Víme, že rozséváč „*rozsévá Slovo*“ (Marek 4,14), které má schopnost vyprodukovat velikou sklizeň.

Ježíš řekl, že někteří „jsou ti, kteří jsou rozséváni ,do trní: To jsou ti, kteří uslyšeli Slovo, ale potom přicházejí starosti tohoto věku, svod bohatství a žádosti po ostatních věcech a dusí Slovo, takže se stává neplodným“ (Marek 4,18-19).

Jaký je to obrovský rozdíl, když ctíme Boží slovo a pečujeme o ně: „Ale tito jsou ,na dobrou zem' zaseti: Slyší Slovo, přijímají je a nesou úrodu, jedni třicetinasobnou, jedni šedesátinasobnou a jedni stonásobnou“ (Marek 4,20).

Potenciál úžasného času sklizně je přímo úměrný tomu, jak přijímáme Boží slovo.

Chceme-li sklízet duchovní věci, musíme zasévat duchovní setbu. Právě proto je pro náš růst klíčové psané Boží slovo.

2. Vaše setba má význam pro duševní rozvoj.

„Duševní“ oblast v sobě zahrnuje naši mysl a emoce – které se nás snaží strhnout k tomu, abychom se nechali určovat okolnostmi nebo „sílou okamžiku“.

Písmo vyučuje, že existuje jak duchovní poznání (vhledy, zjevení), tak i tělesné poznání (světské vzdělání).

Základy matematiky a historie si můžeme osvojit četbou a studiem, avšak duchovní porozumění uvolníme jen tím, že dovolíme, aby do nás bylo zaséváno Boží slovo.

Právě proto Pavel prohlašuje: „A nepřipodobňujte se tomu-to věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli zkoumat, co je Boží vůle, co je dobré, přijatelné a dokonalé“ (Římanům 12,2).

Na jiném místě nás apoštol vybízí k tomu, abychom převzali kontrolu nad svými myšlenkami a zaměřili se na věci pravdivé, poctivé, spravedlivé, čisté a láskyplné. Říká: „Přemýšlejte o všem tom, co je pravdivé, ušlechtilé, spravedlivé, čisté, milé, co má dobrou pověst, jestli je nějaká ctnost a jestli je nějaká chvála“ (Filipským 4,8).

K docílení Boží mysli potřebujeme obnovit naše myšlenkové procesy. Bible vyhláší: „Byli jste vyučeni... že máte odložit toho starého člověka, který žije podle dřívějšího způsobu života a hyne v klamných žádostech, obnovovat se duchem své mysli a obléknout toho nového člověka, který byl stvořen podle Boha ve spravedlnosti a svatosti pravdy“ (Efezským 4,22-24).

Nebudeme-li bdělí a pozorní, nevědomky dovolíme systému světa, aby programoval naše emoce a myšlenkové pochody. Jakub nás naopak vybízí: „Budte však těmi, kdo slovo činí, nebudte pouze posluchači, kteří klamou sami sebe“ (Jakub 1,22).

Duševní oblast našich životů potřebuje, aby přijímala správnou setbu. Když člověk svým svědectvím „odvrátí hříšníka od jeho bludné cesty, zachrání jeho duši od smrti“ (Jakub 5,20).

Poté, co jste přijali Božího Syna, nemůžete duchovně růst, zrát a mít „mysl Kristovu“ (1. Korintským 2,16), dokud ve vás pevně nezakoření Boží slovo. Právě tak dochází k obnově vaší duše.

3. Vaše setba má význam pro tělesný rozvoj.

Z vlastní zkušenosti vám mohu dosvědčit, že budete-li zanedbávat své tělo, dříve či později za to zaplatíte vysokou cenu. Já jsem se o své fyzické tělo nestaral a prodělal jsem v důsledku toho infarkt. Nemohl za to ani Bůh ani satan – způsobil jsem si to sám!

Bylo to pro mě dramatické zastavení, které mi otevřelo oči. Radikálně jsem změnil své stravovací návyky a začal pravidelně cvičit. Koneckonců, mé tělo má být svědectvím o Bohu, který mě stvořil.

Spolu s žalmistou můžeme vyznávat: „Vzdávám ti chválu za to, jak jsem úžasně stvořen“ (Žalm 139,14).

Člověk, který vědomě ničí své tělo, se vzpírá Božímu plánu. Pavel píše: „Nebo nevíte, že vaše tělo je svatyně svatého Ducha, který je ve vás a kterého máte od Boha? Nevíte, že nejste sami svoji? Byli jste přece koupeni za velikou cenu; oslavte tedy svým tělem Boha“ (1. Korintským 6,19-20).

Vaše tělo je dar od Boha – způsob, jak s tímto vaším „pozemským pokladem“ nakládáte, vypovídá o tom, jak si jeho daru vážíte.

4. Vaše setba má význam pro materiální rozvoj.

Podle Slova lze Boží principy aplikovat na každou oblast našich životů – tedy nejen na ducha, duši a tělo, ale i na naše finance. Z toho důvodu nikdy neváhám nárokovat si jeho zaslíbení materiálního a finančního požehnání.

Božím záměrem je, aby jeho lid žil v hojnosti. Když si ji křesťané užívají, raduje se z toho. Král David říká: „Vyvýšen buď Hospodin, který má potěšení v hojnosti svého služebníka“ (Žalm 35,27 – KJV).

Do jaké míry vzkvétáme a prospíváme, je však přímým důsledkem toho, jak uvádíme do praxe Bohem ustanovené zákony a principy. Například to, kolik dostáváme, záleží na tom, kolik investujeme. Písmo jasně říká: „Jestliže někdo nechce pracovat, ať také nejí“ (2. Tesaloničským 3,10).

Jestliže si osvojíte rytmus dávání a přijímání, zasévání a sklizně, ocitnete se přímo uprostřed proudu Božího materiálního požehnání.

Vaše rozhodnutí

Chcete-li ve svém životě prožít zásadní změnu, začněte zasévat na právě zmíněných čtyřech polích.

- Zapomeňte na minulost a začněte investovat do své duchovní budoucnosti.
- Uskutečňte revoluci svého myšlenkového života a vytrvale syťte svou duši Božím slovem. Pilně usilujte o získání Kristovy mysli.
- Začněte se ke svému tělu chovat jako k chrámu Ducha svatého.
- Změňte svou ekonomickou budoucnost. Dávejte, namísto toho, abyste stále chtěli jen brát.

Nepromarněte další den zevlováním v údolí nerozhodnosti. Bůh vám pomůže změnit vaši budoucnost, jestliže začnete zasévat význačné semeno.

VĚČNÁ SKLIZEŇ (11. část)

Setba, zasetá během minutky, má tak obrovský potenciál, že to až bere dech. Je-li navíc zaseto do pole víry – a v souladu s Božími zákony – jsou výsledky setby ještě zázračnější.

Vaše význačná setba vám nevydá úrodu, s níž vystačíte sotva na měsíc nebo na rok. Vede k *neutuchající*, nikdy nekončící sklizni, která vás bude trvale žehnat na věky věků.

Boží slovo dokazuje, že je to pravda!

Toto je důkaz!

Když bylo Abrahamovi přes sto let, promluvil k němu Bůh a chtěl po něm, aby splnil jeden jeho požadavek. Písmo nám říká, že „*Bůh chtěl Abrahama vyzkoušet*“ (Genesis 22,1 – ČEP).

Některé překlady uvádějí, že ho chtěl „pokoušet“. Nenechte se tím však zmást. Význam hebrejského výrazu je „prověřit“. Koneckonců Bible na jiném místě jasně říká, že „*Bůh nemůže být pokoušen...*“

a sám také nikoho nepokouší“ (Jakub 1,13).

Pokoušet někoho znamená: „Zajímá mě, co uděláš nebo neuděláš, proto si tě otestuju.“ *Provéřit* však znamená: „Chci na stůl položit důkaz o tom, o čem vím, že je již teď realitou.“ Právě to se Pán chystal učinit s Abrahamem.

Proč by si ale Hospodin potřeboval něco *prověřovat*? Protože zde byl muž, o němž Bůh prohlásil, že skrze něj požehná všechny národy světa.

Trvalé poselství

Bůh chtěl Abrahamovi nejen zjevit sám sebe. Zároveň potřeboval něco ustanovit v duchovní oblasti. Mělo se to stát trvalým poselstvím pro padlého anděla Lucifera a pro všechny jeho demony.

K Abrahamovi promluvil hlas přímo z nebe: „*Vezmi svého syna, svého jediného, jehož miluješ, Izáka, a jdi do země Mórija. Tam ho obětuj jako zápalnou oběť na jedné z hor, o níž ti povím*“ (Genesis 22,2).

Všemohoucí Bůh v Abrahamově životě uváděl do chodu sérii událostí, které měly vyústit v největší setbu v historii – jeho Syna, Ježíše.

Bible zaznamenává, že příštího dne brzy zrána Abraham vstal a osedlal svého osla. Vzal s sebou dva ze svých služebníků a svého syna Izáka. Nejprve nařezal dostatek dřeva k přípravě zápalné oběti a potom vyrazil na místo, které mu Bůh ukázal.

Třetího dne „*Abraham pozvedl oči, uviděl v dáli to místo a řekl svým služebníkům: Zůstaňte tady s oslem a já s chlapcem půjdeme až tam. Pokloníme se Bohu a vrátíme se k vám*“ (v. 4-5).

Abraham, poslušný Božích příkazů, vzal dřevo na zápalnou oběť. Nechal je nést Izáka, zatímco on sám nesl oheň a nůž.

Nejtěžší požadavek

Jak obrovský vnitřní zápas musel Abraham zažívat! Bůh mu řekl: „Chci, abys mi jako oběť přinesl svého syna. Žádám tě, aby ses vzdal toho, co je pro tebe v životě nejdůležitější – čeho si vážíš nade vše ostatní.“

Sečteno a podtrženo, Všemohoucí Abrahamovi říkal: „Mezi tebou a mnou nebude stát nic v cestě. Dej mi svého syna.“

Izák byl nade vši pochybnost význačnou setbou!

Zatímco otec se synem společně kráčeli, Izák se obrátil na Abrahama a řekl: „*Zde je oheň a dříví, ale kde je beránek k zápalné oběti?*“ (v. 7). Abraham odpověděl: „*Bůh si opatří beránka k zápalné oběti, můj synu*“ (v. 8) a oba pokračovali v cestě.

„Neboj se, Izáku“

Možná namítnete: „Měl jsem za to, že Bůh Abrahamovi jasně řekl, že má obětovat *Izáka*.“

Podívejme se, jak celou událost zaznamenává kniha Židům: „*Vírou Abraham obětoval Izáka, když byl zkoušen;*

ten, který přijal ta zaslíbení, obětoval jediného syna, o kterém bylo řečeno: „Z Izáka bude povoláno tvé símě.“ Usoudil, že Bůh je mocen křísit i z mrtvých. Proto ho dostal zpět jako předobraz“ (Židům 11,17-19).

Abraham si byl jistý, že ho Bůh zaopatří, protože on vždy dává setbu rozséváči. Proto svému synovi ve víře řekl: „Neboj se, Izáku, Bůh zaopatří beránka.“

Věřím, že Abraham řekl Izákovi: „Ať se stane cokoliv, jsi význačný. Důvěřuj Bohu i mně.“

Když připravili oltář, poskládal na něj Abraham dřevo. Potom svázal svého syna a položil ho na oltář jako oběť. „Pak vztáhl ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna“ (Genesis 22,10).

Náhle k němu zvolal Pánův anděl z nebe: „Abrahame! Abrahame!“ „Tady jsem,“ odpověděl.

Anděl mu řekl: „Nevztahuj ruku na chlapce a nic mu nedělej, protože teď jsem poznal, že jsi bohobojný a že jsi mi neodepřel svého syna, svého jediného“ (v. 12).

Abraham pozvedl oči a v houštině spatřil berana zachyceného za rohy. Šel tedy a obětoval ho v zápalnou oběť namísto Izáka (v. 13).

Abraham to místo pojmenoval: „Hospodin zaopatří.“

Věčná úroda

Potom anděl z nebe promluvil podruhé, aby Abrahamovi oznámil, že právě přinesl setbu, která byla nejen význačná, ale byla i věčná a měla přinést trvalou úrodu.

Anděl zvolal: „Při sobě jsem přísahal, je Hospodinův výrok: Protože jsi učinil tuto věc a neodepřel jsi mi svého jediného syna, proto tě jistě požehnám a tvé símě velice rozmnožím jako nebeské hvězdy a jako písek na mořském břehu. Tvé símě zdědí bránu svých nepřátel. Ve tvém semeni budou požehnány všechny národy země, protože jsi mne uposlechl“ (Genesis 22,16-18).

Díky Bohu, že jeho setba přinesla věčnou sklizeň!

Abrahamovo símě ovlivňuje vás i mě dodnes. Apoštol Pavel k tomu napsal: „Vy všichni, kteří jste byli v Krista pokřtěni, Krista jste oblékli. Již není Žid ani Řek, již není otrok ani svobodný, již není muž ani žena, neboť vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši. A jestliže jste Kristovi, jste símě Abrahamovo, dědicové podle zaslíbení“ (Galatským 3,27-29).

Vaše dědictví

Význačnou a věčnou setbou však nebyl jen Izák – jste jí i vy a já. Jsme-li v Kristu, jsme dědicové podle zaslíbení. Přečtěte si právě citovanou pasáž pečlivě ještě jednou

a uvidíte, že vaše dědictví nezávisí na vaší náboženské výchově, kultuře, politických názorech ani na tom, zda jste muž či žena. Bílí i černí, bohatí i chudí, vzdělaní i nevzdělaní – všichni jsme obdrželi stejné zaslíbení.

Neexistuje prostor pro výmluvy. Zapomeňte na minulé nespravedlnosti a na to, jakou jste měli výchovu.

Možná si postěžuješ: „Já jsem se ale nenarodil do urozené rodiny a nikdy mi nelétali pečení holubi do úst!“

Mně také ne. Jednoho dne ale ke mně Bůh začal promlouvat. Řekl mi: „Vytvořím pro tebe cestu tam, kde teď žádná není. Dám ti přízeň, kterou lidé nemohou sami získat. Otevřu ti dveře, které se budou zdát zamčené na sedm západů. Přivedu tě před vládce světa, abys jim kázal mé Slovo.“

Bůh toto zaslíbení nenaplnil kvůli mému rodinnému původu. Učinil to proto, že jsem vstoupil do dědictví věčné setby – Izáka, kterého byl Abraham ochotný obětovat. Náleží mi věčná sklizeň, kterou mi nepřítel nemůže ukrást!

Boží plány pro vaši budoucnost vysoce převyšují každou škodu minulosti.

Životní styl dávání

Vždy se celý nadchnu, když pomyslím na potenciál význačné setby. Bůh, který ustanovil věčné dávání – životní styl štědrosti – zaopatřuje i věčnou sklizeň.

Při pomýšlení na slavný izraelský chrám lidé často myslí na Šalomouna, který ho postavil k Pánově slávě. Zapomínají však na jeho otce Davida, který ve skutečnosti jako první přišel s vizí na postavení chrámu. David svému synu Šalomounovi předal veškeré plány a předlohy všeho, co mu ohledně vybudování Pánova chrámu Boží Duch položil na srdce (1. Paralipomenon 28,12).

Kde se vzaly peníze k vybudování tak impozantní budovy? Lidé dávali a dávali a dávali – počínajíc samotným Davidem. „Ze vsí své síly jsem připravil pro dům svého Boha zlato ... stříbro ... bronz“ (1. Paralipomenon 29,2) a vzácné kameny.

David pak vyzval lidi, aby udělali totéž. Odpověděli neskutecnou štědrostí. Bible zaznamenává, jak „předáci rodů, velitelé izraelských kmenů, velitelé nad tisíci a nad sty a předáci se ochotně rozhodli dobrovolně pracovat pro krále“ (1. Paralipomenon 29,6 – KJV).

Lidé věnovali na stavbu chrámu obrovské dary. Nemluvíme tu o pár drobných. Podařilo se jim mezi sebou vybrat deset tisíc talentů stříbra, osmnáct tisíc talentů bronzu a sto tisíc talentů železa (v. 7). Navíc každý, „kdo měl draho-kamy, dal je do pokladu Hospodinova domu“ (v. 8).

Dar lásky

David, který šel zpočátku lidem příkladem, se svým dávním nepřestál. Bible říká, že dal „z osobního vlastnictví zlata a stříbra pro dům svého Boha“ (v. 3). David tím vyznával: „Na věky jsem si oblíbil Hospodinův dům, a proto chci dát ještě více.“

Šel za hranice toho, že by jen reagoval na aktuální potřebu. David své pozemské statky předkládal Pánu jako výraz svého uctívání.

Jak silná lekce! Namísto orientace na naplňování potřeb potřebujeme zasévat *smysluplně*. Davidova láska k domu Páně ho vedla k tomu, aby dal mnohem více, než se od něj očekávalo a než bylo potřeba.

Pravá láska

Na naší svatbě jsem Kathy nedal snubní prsten proto, že ho potřebovala. Kdyby šlo jen o naplnění potřeby, mohl jsem v nějakém levném zlatnictví koupit prsten, který by byl pouhou imitací zlata. Já jsem jí však koupil prsten, na který jsem mohl být hrdý – představoval totiž mou lásku a náklonnost k ní.

Významné věci převyšují ty obyčejné. Pokud například dáte dvacetikorunu člověku postávajícímu na rohu ulice, který vás prosí o almužnu, utvrzujete ho tím v jeho životním stylu. Pokud se s ním však spřátelíte a podaří se vám ho přivést do bodu, kdy bude ochotný živit se prací, změníte tím skutečně významným způsobem jeho život. Zanechá za sebou svou minulost a vykročí vstříc nové budoucnosti.

Symbolické nebo významné věci?

Nová smlouva zaznamenává silný příběh Marie, sestry Marty a Lazara, která přichází k Ježíši krátce před jeho ukřižováním s alabastrovou nádobkou převzácného, velice drahého parfému. Bible říká, že Marie „rozbila tu nádobku a olej vylila na jeho hlavu“ (Marek 14,3).

Když takto pomazala Ježíše, někteří z přítomných se mezi sebou rozhořčovali: „K čemu je ta ztráta oleje? Vždyť se ten olej mohl prodat za víc než tři sta denárů a ty dát chudým!“ (Marek 14,4-5). Důrazně za to Marii napomínali.

Nebudeme-li opatrní, dovolíme lidem, aby nám rozmluvili významně zasít ve chvíli, kdy k tomu cítíme Boží vedení.

Řeknou nám: „To je holé bláznovství! Proč chceš dát peníze na něco takového?“, nebo: „Proč bys chtěl takového člověka požehnat?“

Nepřítel si nepřeje, abyste se těšili z věčné, trvalé sklizně. Raději by vás viděl na prázdném, vyprahlém poli bez sebe-menšího náznaku úrody.

Poté, co Marie rozbila alabastrovou nádobku, Ježíš svým učedníkům řekl: „Nechte ji. Proč jí působíte těžkosti? Vykonal na mně dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále s sebou, a kdykoli chcete, můžete jim učinit dobře; mne však nemáte stále. Učinila, co mohla; předem pomazala mé tělo olejem k pohřbu. Amen, pravím vám, kdekoli po celém světě bude hlásáno toto evangelium, bude se na její památku mluvit také o tom, co ona učinila“ (Marek 14,6-9).

Čin této ženy měl symbolický význam. Vzala nesmírně cennou věc a rozbila ji – což znamená, že už nikdy nemohla být využita k žádnému jinému účelu. Tím svůj skutek učinila význačným.

Ježíš tento čin učinil nesmrtelným, když řekl: „Kdekoli po celém světě bude hlásáno toto evangelium, bude se o jejím činu mluvit.“

Jak úžasnému Bohu sloužíme!

Od chvíle, kdy Otec dal svého Syna, aby porazil hřích v našich životech, uběhly více než dva tisíce let. Tato význačná setba přesto dodnes přináší trvalou sklizeň, která roste a roste.

Jste „plodní“?

Učinili jste rozhodnutí rozloučit se s minulostí a zasít nový začátek? Jste připraveni významně zasévat pro věčnou sklizeň?

Bible říká, že „dobrý člověk zanechá dědictví vnukům“ (Příslaví 13,22 – B21). Znamená to, že předtím význačným způsobem investoval – nejen do svých dětí, ale i do vnoučat. To je věčné ovoce!

V okamžiku, kdy začnete „být plodní“, začnete nést násobný užitek, protože Bůh je Bohem růstu a výnosů.

Nepřítel použije všechny dostupné zbraně k tomu, aby nás zastavil. Ví, že nás Boží slovo vybízí k tomu, abychom „byli plodní, množili se a naplnili zemi“. Až to uděláme, staneme se lidmi autority a převezme moc „nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem a nad vším živým, co se na zemi hýbe“ (Genesis 1,28).

Bez věčné, nikdy nekončící sklizně, není možné *naplnit zemi*.

Jakmile začneme zažívat sklizeň za sklizní, satan znervózní. Proč? Dobře ví, že sny a vize štedrého člověka jsou nezastavitelné. Člověk, který plně porozuměl zákonu setby a sklizně a uvádí ho ve svém životě do praxe, má před sebou nezničitelnou budoucnost.

Váš věčný odkaz

Když se ohlídím za tím, jak Pán požehnal můj život a službu, uvědomuji si, že tu jsem díky setbě zaseté mým pozemským otcem a zároveň i jeho otcem. Děda Thomas vybudoval pro Boží království mnoho sborů. Moje manželka Kathy má podobný příběh. Její rodiče byli věrní v zasévání a dávání a už její prarodiče byli zapojeni do Božího díla. Dříve než babička Burkhardová odešla z tohoto světa, aby přijala svou věčnou odměnu, podporovala přes dvacet misijních služeb po celém světě.

Moje děti prostě musí být požehnané! Nepřítel nemůže zastavit to, co Pán uvedl do chodu.

Pamatujte, že jste-li věrní v plodnosti a nesení hojné úrody, stáváte se mužem či ženou autority. Nepřítel je teď pod vašimi nohama. Můžete směle vyhlásit, že vás Bůh „spolu s Kristem probudil k životu a spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši“ (Efezským 2,6).

Díky setbě těch, kdo tu byli přede mnou, dnes mohu říci:

1. „Ten, který je ve mně, je větší než ten, který je ve světě.“
2. „Jsem více než vítěz skrze toho, který si mě zamiloval.“
3. „Všechno mohu v Kristu, který mě posiluje.“

Jaký po sobě zanecháte odkaz? Co zaséváte do životů těch, které milujete?

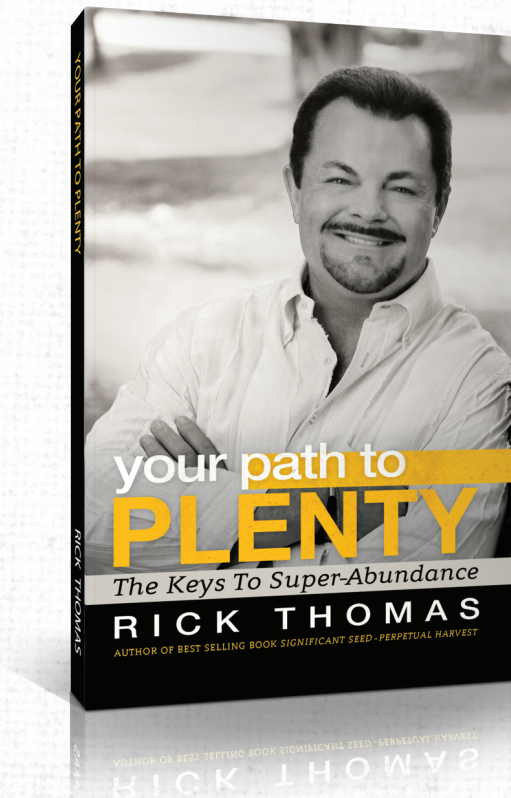
Dnes vám Ježíš říká: „Pozvedněte své oči a pohledte na pole, že se běhlají ke žni. Žnec již bere odměnu a shromažďuje úrodu k věčnému životu, aby se společně radovali rozsěvač i žnec.“ (Jan 4,35-36).

Modlím se, abyste si během zasévání význačné setby užívali hojnost věčné a trvalé sklizně od Boha.

RICK THOMAS je hlavním pastorem sboru Abundant Life Christian Centre (Křesťanské centrum hojného života) v Margate na Floridě. Je mezinárodně uznávaným pastorem, učitelem a konferenčním řečníkem.

Článek je výtažkem z knihy Ricka Thomase *Význačná setba - věčná sklizeň* (© 2005). Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

ŽIVOT V KRÁLOVSTVÍ

DOBROVOLNÍCI – NIKOLIV OTROCI | 15.část

H. Maurice Lednický

Být **dobrovolníkem** a být **otrokem** znamená dvě zcela odlišné věci. I kdyby oba vykonali tutéž práci, u prvního je projevem ochotného srdce, zatímco po druhém je vynucována silou. Studium Božího slova zjistíme, že náš vztah s nebeským Otcem je reakcí na jeho lásku k nám. Jeho láska je tak veliká, že dovedla jeho jediného Syna až na kříž, kam odnesl tíhu našich hříchů, aby nás déle nezotročovaly. Osvobodil nás tím od veškeré viny a obnovil k původnímu plánu, k němuž jsme byli stvořeni. „Služba Mistrovi“ je pro nás jedinečnou, speciální výsadou. Jsme spoutáni láskou, která v nás probouzí horlivou touhu činit jeho vůli. Rozdíl mezi dobrovolníkem a otrokem spočívá v tom, že první oplývá čistou radostí, zatímco druhý nespokojeností a nelibostí. Pusťte se do četby tohoto studijního článku s vědomím, že si vás Bůh vyvolil – a že jste se dobrovolně rozhodli dělat mu svým životem čest.

Již při zběžném studiu biblického termínu **služebník** objevíme několik zajímavých informací. Tento výraz se v Písmu používá přibližně tisíckrát – přičemž ve Staré a Nové smlouvě se vyskytuje přibližně půl na půl. Starosmluvní **hebrejské** slovo znamená téměř výhradně **sluha** či **otrok**. Novosmluvní **řecké** slovo má naproti tomu minimálně sedm různých definic. (Což pro řečtinu není nijak nezvyklé. V tomto jazyce se často vyskytují nepatrné nuance významu stejného slova, které se pak promítají do překladů řeckých textů do jiných jazyků.)

Řecké slovo služebník může mít následující významy:

1. Obsluha (šatny, čerpadla apod.)
2. Domácí sluha
3. Najatý služebník
4. Mladý pobočník (asistující např. vladaři)

5. Podřízený (asistent)
6. Služebník (*diakonos* – diakon)
7. Otrok / sluha (*doulos*)

Je důležité zmínit se, že VŠECH pět autorů Nové smlouvy (po Letnicích) označuje ve svých dopisech samy sebe za **služebníky – otroky** či **sluhy** Ježíše Krista. Jedná se o **Pavla, Petra, Jana, Jakuba a Judu** (nevlastní Ježíšovy bratry). Od raných počátků křesťanské teologie se slovo *doulos* vykládalo jako **ten, kdo sám sebe plně odevzdá vůli druhého**. Definice nenaznačuje, že by k tomu měl být člověk jakkoli nucen.

Selektivní paměť – to byl problém Židů, kteří upravili historii svého národa po svém, když Ježíšovi řekli: „*Jsme potomci Abrahamovi a nikdy jsme nebyli ničím otroky. Jak můžeš říkat, že se staneme svobodnými?*“ (Jan 8,33). Všimněte si, že jim Ježíš v odpovědi nepřipomíná jejich život v područí

Egypta, Asýrie, Babylónu, Persko-Médské říše, Řecka či Říma. Jeho odpověď není historická, ale duchovní. „**Amen, amen, pravím vám, že každý, kdo činí hřích, je otrokem hříchu. A otrok nezůstává v domě navždy; navždy zůstává syn. Jestliže vás tedy Syn vysvobodí, budete vskutku svobodní**“ (Jan 8,34-36) (zvýrazněný text - autor článku).

Apoštol Pavel použil ilustraci otroctví v duchovní analogii, která byla pro tehdejší řecko-římskou kulturu dobře srozumitelná (viz Římanům 6,19). „**Nyní již nejsme otroky hříchu**“ (Římanům 6,6; NIV) (zvýrazněný text - autor článku). „**Což nevíte, že komu se propůjčujete jako otroci k poslušnosti, toho jste otroky?**“ (Římanům 6,16) (zvýrazněný text - autor článku). Zde je klíčový verš pasáže o duchovním „otroctví“: „**Byli jste osvobozeni od otroctví hříchu a stali jste se otroky spravedlnosti**“ (Římanům 6,18) (zvýrazněný text - autor článku). Pavel chce tuto myšlenku zdůraznit, a proto ji dále rozvádí: „**Nyní, když jste byli osvobozeni od hříchu a stali jste se otroky Božími, máte svůj užitek ku posvěcení a vaším cílem je věčný život**“ (Římanům 6,22) (zvýrazněný text - autor článku). Je skvělé, že nás Bůh nenutí k tomu, abychom ho následovali. Otroky nového Mistra se stáváme z vlastního, dobrovolného rozhodnutí.

Zde je třeba uvést krátké slovo varování ohledně konceptu svobody. Někteří křesťané si žel svobodu vykládají tak, že se nemusí v ničem omezovat a k ničemu se nutit. To však zcela odporuje biblickému pojetí svobody. Když jsme byli osvobozeni zpod moci a nadvlády hříchu, neznamená to současně svobodu od zodpovědnosti. Ve skutečnosti jsme vstoupili do vyšší dimenze života. Pouta viny a obvinění jsou pryč – chvála Pánu (Římanům 8,1-2)!

OSVOBOZENÍ Z POUT HŘÍCHU...

PŘINÁŠÍ SVOBODU SLOUŽIT KRISTU.

Teď již nesloužím jako ten, kdo je držen v řetězech a pod pohrůžkou děsivých následků je nucen k poslušnosti. Jsem horlivým, pracovitým dobrovolníkem, jehož největší životní touhou je dělat radost svému Mistru, beze strachu z budoucího trestu nebo soudu.

PRAKTICKÉ PROJEVY SLUŽBY KRISTOVÝCH NÁSLEDVNÍKŮ

❖ **Upřímná** služba (latinský překlad Písma uvádí, že máme sloužit *bez vosku*, což znamená „bez pokrytectví“). „**Cokoli děláte, dělejte z duše jako Pánu, a ne lidem**“ (Koloským 3,23).

❖ **Spontánní** služba – podobenství o milosrdném Samaritánovi (viz Lukáš 10,30-37).

❖ **Citlivá** služba – „**Tak tedy dokud máme čas, číňme dobro všem, zvláště těm, kteří patří do rodiny víry**“ (Galatským 6,10).

❖ Služba **plná soucitu** – „**Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův**“ (Galatským 6,2).

❖ **Skrytá** služba – vystavováním služby lidem na odiv se okrádáme o věčnou odměnu (Matouš 6,1-18).

❖ **Obětavá** služba – Pavel uvádí výčet mnoha obětí, které musel během své služby přinášet (2. Korintským 6,3-13).

❖ Služba **bez studu** – „**Kvůli naší vydanosti Kristu vypadáme před lidmi jako blázni...**“ (1. Korintským 4,10-13; NIV).

Životní lekce: Skrze Kristovu oběť na kříži – prolití jeho vzácné krve – mi Bůh laskavě odpustil všechny mé hříchy a osvobodil mě ze všech pout a svázaností duchovního otroctví ďáblu. Teď, když jsem svobodný, se mohu stát dobrovolným otrokem Ježíše Krista. Uvědomuji si, že si ničím nemohu zasloužit jeho přízeň a že neexistuje způsob, jak bych se mu kdy mohl odvděčit za jeho milost a milosrdenství. Proto mé „oběti“ ve skutečnosti žádnými oběťmi nejsou. Jako dítě jeho Království s radostí smím reprezentovat Mistra a sloužit mu, jakýmkoliv způsobem on uzná za vhodné.

OSM VLASTNOSTÍ PRAVÉHO SLUŽEBNÍKA

(1) Rozumí rozdílu mezi **pomíjivými** a **věčnými** záležitostmi.

(2) Uvědomuje si, že je součástí **božského nadpřirozeného plánu, který ho převyšuje**.

(3) Je **spokojený**, kdykoliv se **někomu jinému** dostane **většího uznání** než jemu.

(4) Slouží, aniž by se **srovnával s ostatními** nebo vůči nim **pociťoval zášť**.

(5) **Věrně** plní každý úkol, který mu byl přidělen. Chce ho naplnit co nejlepším způsobem, aniž by měl pocit, že je zneužíván.

(6) Trvale vyhlíží příležitosti, jak **pomoci ostatním**, i kdyby mu to bylo **nepohodlné** nebo ho to **něco stálo**.

(7) Má **svatou úctu** před všemohoucím Bohem – uvědomuje si, že právě jemu je **vykazatelný na prvním místě**.

(8) Uvědomuje si, že **skutečnou odměnu** člověk nezíská v tomto pozemském světě, a proto se nenechá polapit do pastí **materiálních cílů**.

MOTIVOVÁNÍ LÁSKOU

LÁSKA jde daleko za hranice momentálních emocí nebo vřelých pocitů.

LÁSKA je nepřetržitá série činů, viditelné vyjádření hluboké touhy přinášet druhému radost a potěšení.

O velikosti Boží lásky byly popsány tisíce svazků knih. Lidská mysl ji nikdy nedokáže plně pochopit. Ze všech projevů Boží lásky je nepochybně nejvelkolepější, nejobsáhlejší a nejzáračnější událostí historie lidstva okamžik, kdy Bůh sestoupil na zem, aby obnovil padlé, hříšné lidstvo. Jedinečný „dar lásky“ jeho jediného Syna (Jan 3,16) nabývá ještě vyšší hodnoty mezi těmi, kdo byli „mrtví ve svých proviněních a hříchu“ (Efezským 2,1) a potom přišli ke Kristu. Když zkoumáme Písmo, od Genesis až po Zjevení, zjišťujeme, že se jím téma Boží lásky k člověku line jako červená nit. Jeho neměnným záměrem je sdělovat člověku svou touhu po tom, aby člověk byl v úzkém kruhu jeho věčného společenství.

Slova staré písně jsou poetickou snahou popsat s ničím nesrovnatelnou Boží lásku.

BOŽÍ LÁSKA

**BOŽÍ LÁSKU NELZE SLOVY POPSAT.
JE VĚTŠÍ, NEŽ KDY JAKÁ BÁSEŇ ŘEKLA.**

**VYSTOUPÍ VÝŠ, NEŽ NEJVYŠŠÍ JE HVĚZDA,
DOSÁHNE AŽ DO NEJHLUBŠÍHO PEKLA.**

**PROVINĚNÝ PÁR POKORNĚ SE SKLÁNÍ,
BŮH DAL SVÉHO SYNA, ABY ZVÍTĚZIL.**

**KDYŽ POZEMSKÉHO SYNA S SEBOU SMÍŘIL
A ODPUSTIL HŘÍCH JEHO, DOSÁHL SVŮJ CÍL.**

**I KDYBY OCEÁNY INKOUST NAPLNIL,
OBLOHA ZMĚNILA SE V PERGAMEN,
I KDYBY VŠECHNA STĚBLA SVĚTA ZMĚNILA SE V PERA
A KAŽDÝ ČLOVĚK STAL SE PÍSAŘEM.**

**SNAHA POPSAT BOŽÍ LÁSKU BY OCEÁNY VYSUŠILA,
SVITEK BY JI NEOBSÁH', NATAŽEN PŘES NEBESA CELÁ.
Ó, BOŽÍ LÁSKO, BOHATÁ A ČISTÁ,
KDO ZMĚŘÍ SÍLU TVOJI PŘEVELKOU,
PŘETRVÁŠ NA VĚKY A NAVZDY,
OPĚVOVÁNA PÍSNÍ LIDSKOU I ANDĚLSKOU.**

Dnešním tématem je reciproční strana Boží lásky – tedy naše odpověď na ni. Nejpůsobivější příběh týkající se otroků a jejich svobody nalézáme v knize Exodus. Všimli jste si

někdy, že první instrukce, kterou Mojžíš lidu uložil hned po desateru přikázání (Exodus 20), se týkala férového zacházení s otroky? Teprve potom následovaly zákony týkající se zločinů vraždy a krádeže a pokyny vztahující se ke společenské zodpovědnosti. Děti Izraele si v zacházení s otroky přisvojili některá specifika. Pokud se v Izraeli někdo smluvně zavázal stát se něčím „otrokem“, aby tím splatil dluh či krádež, po skončení šesti let služby měl být osvobozen bez jakýchkoli dalších závazků vůči svému majiteli. Nařízení však obsahovalo jednu výjimku: „*Jestliže však otrok výslovně řekne: **Mám rád svého pána... nechci odejít svobodný, přivede ho jeho pán před Boha... ke dveřím či veřejím... propíchne mu šídlem ucho a **on mu bude sloužit na věky*****“ (Exodus 21,1-6) (zvýrazněný text - autor článku). Tato praxe je jednoznačným obrazem našeho vztahu s Kristem. Všimněme si důležitých prvků tohoto příběhu. (1.) Rozhodnutí otroka bylo motivováno láskou. (2.) Své rozhodnutí stvrdil veřejně a zanechal na něm viditelné, jasně identifikovatelné, znamení. (3.) Tímto svým rozhodnutím se člověk zavázal k celoživotní službě svému pánu.

Věhlasná „kapitola lásky“ (1. Korintským 13) hovoří primárně o správné motivaci při používání duchovních darů ve shromáždění těla věřících. Její slova jsou samozřejmě nadpřirozeně inspirována Bohem. Podle mého názoru je však mimořádně důležité a Bohem inspirované i umístění této kapitoly, která leží uprostřed Pavlových instrukcí adresovaných společenství horlivých korintských křesťanů. Ve dvanácté kapitole 1. listu Korintským hovoří Pavel o darech Ducha, důležitosti každého údu Kristova těla a darech vedení v církvi. Ve čtrnácté kapitole pokračuje instrukcemi týkajícími se jazyků a proroctví. Doprostřed těchto svých pokynů vkládá faktor LÁSKY AGAPE, která jediná dokáže vše spojit a udržet ve zdravé rovnováze (1. Korintským 13). Vše uzavírá konstatováním, že *ze tří věčných věcí – víry, naděje a lásky – je láska největší* (1. Korintským 13,13). Klíčovým slovem tématu služby Kristu v rámci rodiny věřících je láska. Mnoho veršů Nové smlouvy bylo napsáno kvůli tomu, aby poukazovaly na to, že láska musí trvale zůstatvat naší největší prioritou. Láska ve vzájemných vztazích mezi lidmi však musí vyvěrat z blízkého osobního vztahu lásky lidí s Pánem Ježíšem Kristem.

Na novorozenou jeruzalémskou církev brzy dolehlo tvrdé pronásledování ze strany židovských vůdců (Skutky 8). Poté, co se začalo Duchem pomazané poselství šířit i za hranice Jeruzaléma, pronásledování křesťanů ještě zesílilo a připojili se k němu i vůdci římské vlády (Skutky 12). Předtím, než Pavlovi stáli hlavu mečem, odvolal se až k císaři (Skutky 25,10-12). Podle věhlasné Foxovy knihy mučedníků (*Fox's Book of Martyrs*) vydali všichni apoštolové s výjimkou milovaného Jana své životy na svědectví o Kristu. Jak známo, Jan byl vyhoštěn na ostrov Pathmos, kde napsal knihu Zjevení. Na tomto místě však nezemřel. (Kristův zrádce, Jidáš Iškariotský, se ještě před Ježíšovým ukřižováním oběsil.) Foxova kniha popisuje ranou církev, která během prvních několika staletí přicházela o jednoho vedoucího za druhým. Všichni umírali pro svou víru. Do roku 300 po Kristu proběhlo celkem deset brutálních vln pronásledování církve ze strany deseti různých vladařů. Mnozí křesťané byli křižováni, upalováni zaživa

nebo nemilosrdně mučení jen proto, že se odmítli vzdát se své víry v Ježíše Krista. Věřte, že pro své svědectví neumírali z pouhé povinnosti – sílu jim dodávala neutuchající láska k jejich Pánu. V některých národech světa křesťané dodnes čelí tvrdým náboženským či politickým výhrůžkám jen proto, že je o nich známo, že jsou Kristovými následovníky. Každoročně jsou pro křesťanskou víru tisíce lidí násilně umučeny ve vězení nebo usmrceny. Odhodlání vzdát se své svobody a vydat své životy jim dodává již dříve zmíněné přesvědčení: „*Mám rád svého pána.*“

Když lidé mluví o lásce a zamilovanosti, často citují rčení: „*Láska je slepá.*“ Je to humorný způsob, jak vyjádřit, že zamilovaný člověk často přehlíží (nebo popírá) realitu. Boží dítě, vydané svému Pánu, má však oči otevřené dokořán. Písmo nikde nenaznačuje, že by se následování Ježíše mělo podobat životu na obláčku. Ačkoliv je to v přímém rozporu s Biblií, někteří dnes přesto vyučují, že když budete následovat Ježíše, nepotkají vás v životě už nikdy problémy – žádné finanční problémy, žádné nemoci, žádné oběti. Jen si udržte tu pravou míru víry a bude se vám po všech stránkách dobře dařit. Jako by stačilo kdykoliv o cokoli Boha požádat a on vždy ochotně přiskočí a splní nám každé přání a každý náš vrtoch. Toto extrémní učení klade důraz na momentální okamžik, osobní touhy a okolnosti, které považuje za mimořádně důležité – jako by byly nejvyšším vyjádřením duchovního života člověka. Tragickou ironií je, že lidé, kteří tento druh smýšlení převzali, bývají hluboce rozčarováni realitou porušeného světa, v němž slibovaný bezproblémový život nenalézají. Jistěže Bůh na své děti vylévá své štědré požehnání a dává nám okoušet svou hojnost. Vskutku je milujícím nebeským Otcem, který netrpí nedostatkem zdrojů a naplňuje VŠECHNA svá zaslíbení. Naše služba Králi by však neměla být postavena na kalkulu. Naším motivem nesmí být pozemské výhody a benefity (viz 2. Korintským 4,17-18). Ježíš vyzýval lidi, toužící stát se jeho učedníky, k tomu, aby „*spočítali náklad*“ (rozuměli následkům), a k „*sebezapření*“ (ochotě považovat všechny ostatní věci za druhotné) (Lukáš 14,25-33).

Říká se, že devadesát osm procent lásky tvoří respekt. Respekt vede k vděčnosti a nakonec k opravdové, upřímné lásce. Totéž lze říci i o Božích dětech.

Respekt - ke Kristu, který byl ochotný zemřít za druhé

Vděčnost - že skrze jeho oběť mi byly odpuštěny hříchy

Láska - proto, **kým je** i proto, **co učinil**

Děti zpočátku rostou ve své lásce k rodičům úměrně tomu, co pro ně jejich otec a matka dělají. Teprve později dospějí k hlubšímu porozumění toho, kým jsou. Stejně je to i s naší cestou víry. Krátce po obrácení vychází naše chvála a radost z našeho nově nalezeného vztahu s Bohem skrze Krista. Dobrořečíme Spasiteli za to, co pro nás udělal. S tím, jak zraje naše společenství s naším Pánem, poznáváme ve světle jeho přítomnosti, kým je, a naše srdce tváří v tvář tomuto ohromujícímu poznání přetékat vděčností a láskou.

Chválíme Boha za to, co udělal. Uctíváme Boha za to, kým je.

Životní lekce: Snažit se odplatit Bohu projevy jeho lásky k nám je marné. I kdybychom celý svůj život zasvětili snaze zasloužit si Boží lásku, nikdy bychom tohoto cíle nedosáhli. Pravdou je, že nás sám Bůh od takového závazku osvobozuje. Jediné, po čem touží, je, abychom mu opětovali lásku, kterou nás zahrnuje. Není to neadekvátní požadavek. Ve skutečnosti bychom to měli dělat s radostí a nadšením. Je-li má služba Mistrovi motivována upřímnou láskou, převyšuje úroveň povinnosti či zodpovědnosti. Jak Pavel uvádí ve svém listu do Korintu: „*Kristova láska nás zavazuje...*“ (2. Korintským 5,14; B21).

Jako dítě jsem některé věci nedělal jednoduše proto, že jsem se bál následků svých činů. Jednoznačně jsem chápal, že pokud otec řekl NE, měl tím na mysli přesně to, co řekl. Často jsem plně nechápal důvody, které ho k tomu vedly, měl ale potřebnou „autoritu“ přimět mě k tomu, abych ho poslechl. S tím, jak jsem vyrůstal a stával se dospělým, začal jsem si uvědomovat, že ačkoliv mě otcova rozhodnutí občas frustrovala, vždy byla k mému užitku. Stejně je to s naším nebeským Otcem. Čím jsme zralejší v jeho lásce, tím více si uvědomujeme, že jeho plán je vždy k našemu užitku. Jak silně zdůraznil apoštol Jan: „*Milujeme ho, protože On první miloval nás*“ (1. Janův 4,19). S radostí smíme zpívat, že „*Můj nebeský Otec na mě dohlíží*“, a bezpečně spočívat v útěše Boží lásky. V naší příští studii se zaměříme na téma **ABSOLUTNÍ ODDANOST**.

Budte věrní - Ježíš se již velmi brzy vrátí!

H. Maurice Lednický

Dr. H. MAURICE LEDNICKÝ je již padesát let ordinovaným služebníkem americké církve Assemblies of God. Je spisovatelem, evangelistou, pastorem, misionářem a bývalým prezidentem Centrální biblické vysoké školy ve Springfieldu ve státě Missouri.

Článek je citací z knihy **KINGDOM LIVING (Život v království)** © 2013 Maurice Lednický. Použito se svolením autora. Všechna práva vyhrazena.

KROKY K ODPUŠTĚNÍ

George O. Wood

„A kdykoliv stojíte a modlíte se, odpouštějte, máte-li proti někomu něco, aby vám i váš Otec, který je v nebesích, odpustil vaše přestoupení“ (Marek 11,25).

Život je plný zranění, ale Ježíš je plný uzdravení. Nikdo se nevyhne tomu, že ho někdy někdo zraní. Jak ke zranění dochází?

ROZPOZNÁNÍ ZDROJŮ NAŠICH ZRANĚNÍ

Kdo vás zranil? Byl to váš rodič, příbuzný, manžel(ka), děti, přítel, kolega služebník, člen staršovstva nebo člen sboru? Čím bližší je váš vztah, tím bývá zranění hlubší.

Manželka významného ruského spisovatele Lva Nikolajeviče Tolstého kdysi o svém manželovi prohlásila: „Autoři jeho životopisů vám řeknou, jak pomáhal dělníkům nosit vědra s vodou. Nikdo však neví, že své manželce nikdy nedopřál odpočinku a nikdy – za celých dvaatřicet let – nedal svému dítěti napít ani nestrávil pět minut u jeho postele, aby mi dal šanci trochu si odpočinout od mé tvrdé práce.“

Ani Boží služebníci nejsou vůči zraněním od lidí imunní. Některé manželky, včetně žen kazatelů, se dokáží se slovy paní Tolsté ztotožnit.

Lidé také mohou zraňovat sami sebe.

Před mnoha lety jsem stál na okraji Grand Canyonu. Necelý metr od okraje vystupoval ze dna kaňonu skalnatý ostrůvek. Jeho plochý povrch dosahoval stejné úrovně,

v jaké jsem stál já. Lidé si navykli na ostrůvek házet mince. Z ničeho nic ze zástupu vyběhlo šestileté dítě, skočilo na kamenný ostrůvek a začalo sbírat mince. Všichni jsme se vyděsili a obávali se o chlapcovo bezpečí. V tu chvíli jeho maminka bezděky vykřikla: „Johnny, vrať se zpátky.“ S kapsami plnými mincí chlapec bez váhání skočil zpět na pevninu.

Později jsem si pomyslel: *Co kdyby se mu zpáteční skok nepovedl? Dokázala by si jeho matka někdy odpustit svou instinktivní reakci? Netrápila by se po zbytek života kvůli tomu, že nevyčkala příchodu odborníka, který by jejího syna z tak nebezpečného místa zachránil?*

Odpustit ostatním může být lehčí než odpustit sami sobě.

Někdy můžeme mít pocit, že Bůh některá naše zranění způsobil nebo dopustil.

V počátcích služby Davida Wilkersona jeden z jeho přátel, pastor, couval autem z příjezdové cesty u domu a přejel své malé dítě. David Wilkerson zápasil s tím, jak něco takového mohl Bůh v životě jeho přítele dopustit. Byl z toho natolik zoufalý, že málem odešel ze služby a ztratil svůj zápal a nasazení pro Krista.

CENA ZA NEODPUŠTĚNÍ

Jen málokdy se zamýšlíme nad tím, jak vysoká je cena za neodpuštění a k jakým důsledkům vede, když si člověk v sobě drží smutek a hořkost:

- ze života člověka se začne **vytrácet ovoce Ducha**.
- **lásku nahradí** netečnost či nenávisť.
- **radost nahradí** hořkost a deprese.
- **pokoj nahradí** nervozita a podrážděnost.
- **trpělivost nahradí** prchlivost.
- **laskavost nahradí** zatvrzelost nebo lhostejnost.
- **dobrotu nahradí** zloba či touha po odplatě.
- **jemnost nahradí** tvrdošijnost.
- **sebeovládání nahradí** ztráta pocitu zodpovědnosti.

Jestliže neodpustíme, můžeme jednoduše svalit vinu za svůj stav na někoho jiného. Jakmile to uděláme, vzdáme se tím zodpovědnosti za své vlastní jednání.

Basilea Schlinková, zakladatelka charismatické luteránské komunity Evangelikální sesterstvo Marie v německém Darmstadtu, vypráví ve své knize *Realities* (Skutečnosti) příběh Plumba Orcharda.

Sesterstvo potřebovalo zakoupit nemovitost ve svém sousedství, aby mohlo rozšířit svou činnost. Majitelka ji ale odmítla prodat. Sestru, která se s majitelkou snažila vyjednávat, nikdy nepozvala dál a o jednání nechtěla ani slyšet.

Jednoho dne tuto sestru u dveří potkal prasynovec majitelky a pustil ji dál. Když ji zavedl do pokoje své pratety, pochopila sestra, co uzavření obchodu brání. Místnost byla napěchovaná starým poděděným nábytkem – bylo ho v jediné místnosti dost na vybavení celého domu. Většina nábytku byla zchátralá. V jiné místnosti leželo na sobě třináct matrací, jedna na druhé. Kdybyste na ně chtěli vylézt, potřebovali byste žebřík.

Když se sestry následně modlily, začal s nimi Pán jednat na základě příměru s nahromaděnými věcmi, k nimž byla jejich susedka citově svázána. Cítily, že chtějí Boha pozvat, aby prozkoumal jejich vlastní srdce. Ačkoliv neměly žádné pozemky, měly ve svých životech citová pouta k určitým věcem – ke krásné pohlednici, k nějakým osobním věcem nebo malému dřevěnému kříži. Každá z nich měla něco, o čem řekla: „Doufám, že mě Bůh jednoho dne nepožádá, abych mu toto vydala.“

Duch svatý je však vedl k tomu, aby uspořádaly *týden odevzdání*. Každá se během něj měla vzdát toho, k čemu cítila

silné pouto. Když po tomto týdnu navštívily svou susedku, změnila názor a rozhodla se jim svůj dům s pozemkem prodat.

Basilea Schlink shrnuje, že je tato zkušenost naučila moci empatického odpouštění. Zjistily, že se lidé neposunou dál, pokud hází vinu na někoho jiného. Nejprve musí jednat se svými vlastními postoji.

Už od zahrady Eden lidé svalují vinu na někoho jiného, aby se vyhnuli zodpovědnosti za vlastní činy. Obviňování hledá vinu, odpouštění hledá lék. Obviňování z vás dělá oběť, odpouštění z vás dělá vítěze.

Neodpuštění může způsobovat řadu problémů od nemoci (viz Jakub 5,16) až po zadržování vlastních hříchů (viz Marek 11,25).

Již zesnulá Catherine Mashallová ve své autobiografii *Something More* (Něco víc) vypráví příběh své nevlastní dcery Lindy. Catherine se vdala za jejího ovdovělého otce, když Lindě bylo dvanáct let.

V Lindině rané pubertě se její chování a školní prospěch měnily jako na houpačce. Po ukončení střední školy se Linda připojila k rebelující generaci šedesátých let dvacátého století. Catherine se nikdy nepodařilo navázat s ní blízký vztah.

Jednoho dne Catherine v Bibli četla Ježíšova slova o tom, že si nemá proti nikomu *nic* držet. Uvědomila si, že *pokud neodpustí druhým jejich viny, neodpustí Bůh jí ty její* (Marek 11,25). Popsala celé tři strany svého diáře konkrétními *vinami* – věcmi, které měla proti Lindě – a každou z nich jí jednotlivě odpustila.

Během několika týdnů se dramaticky změnil Lindin postoj vůči své nevlastní matce. Catherine dostala od Ježíše cennou lekci: nesmíme si v sobě držet své křivdy.

Ježíš na kříži nezaťal své probodnuté ruce v pěst a nezařičel: „Za tohle si vás podám!“ Namísto toho své ruce otevřel a zvolal: „Otče, odpusť jim.“

Jeden z lidí, kteří přežili koncentrační tábor, řekl: „Mé srdce je tak zahořklé, že pokud byste mě otevřeli a okusili kousek z mého srdce, zemřeli byste na otravu.“ V jakém stavu je vaše srdce?

Kdosi řekl, že odplácet druhému za špatnosti, které vám způsobil, je jako když po něm hodíte kaktus. Pokud ho zasáhne, jistě ho zraní. Jakmile však ten kaktus vezmete do ruky, abyste ho po něm hodili, zraníte si ruce i vy.

JAK ODPUSTIT

Cena za neodpuštění je vysoká. Jak máme tedy postupovat, chceme-li odpustit? Dovolím si uvést šest kroků.

1. Přehodnocení situace

Před několika lety jsem se díval na motivační film, zachycující vědecký experiment, učiněný na severské štice – rybě, žijící v chladných vodách na severu střední části Spojených států.

Vědec umístil rybu do skleněné nádrže plné vody a odepřel jí jídlo. Potom umístil doprostřed nádrže skleněný válec a umístil do něj štičinu oblíbenou potravu – střevele potoční. Štika nepoznala, že jí v cestě za večeří brání skleněná stěna. Trochu couvla a vystartovala do zabijáckého útoku. Bum! Bum! Bum!

Po několika neúspěšných pokusech to štika nakonec vzdala. Vědec pak odstranil skleněný válec. Střevele si potom vesele plavaly po celé nádrži, štice přímo před nosem. Ta si jich už ale nevěšela. Zůstávala netečná a zdrcená, až nakonec zemřela hladu. Zemřela, protože nepřehodnotila situaci.

Totéž se může stát i lidem. Zažijí zranění a potom je pro ně těžké začít někomu znovu důvěřovat. Je to pochopitelné.

Přehodnocování musí být trvalou součástí naší životní cesty. Kdyby apoštol Pavel nepřehodnotil svůj postoj vůči Janu Markovi, neměli bychom dnes druhé evangelium.

2. Pokání

Výtečný kazatel Clarence Macartney vyprávěl příběh o Leonardu da Vincim. Zřejmě to není pravdivý příběh, přesto však přináší dobrou pointu.

Předtím, než se da Vinci pustil do práce na své slavné fresce „Poslední večeře“, ostře se pohádal s jiným malířem. Da Vinci byl z jejich agresivní hádky tak rozrušený a zahořklý, že se rozhodl namalovat Jidášovi obličej svého nepřítele. Odplatí se mu tím, že celé budoucí generace budou na jeho tvář hledět s posměškem a opovržením. Jidášova tvář byla mezi prvními, které dokončil, a všichni, kdo rozpracovaný obraz viděli, jednoduše poznali tvář malíře, se kterým se znesvářil.

Poslední tvář, která da Vincimu zbývala namalovat, byla Kristova. Nedokázal s ní ale pohnout. Něco ho znepokojovalo a bránilo mu v práci. Přes veškeré své nejlepší úsilí jednoduše nedokázal nic namalovat.

Nakonec usoudil, že mu v práci brání skutečnost, že Jidášovi nakreslil tvář svého nepřítele. Vzal štětec a namaloval Jidášovi novou tvář. Potom s lehkostí dokončil i Kristovu tvář.

Člověk nedokáže ve svém životě kreslit Kristovy vlastnosti, jestliže současně kreslí tvář druhého člověka s nevraživostí a nenávisť.

Činit pokání znamená změnit smýšlení. Někteří *pokání* nazývají prvním slovem evangelia, protože k pokání vyzývali Jan Křtitel (viz Matouš 3,2), Ježíš (viz Matouš 4,17), dvanáct apoštolů (viz Marek 6,12), Ježíš po svém vzkříšení (viz Lukáš 24,47), Petr (viz Skutky 2,38) a Pavel (viz Skutky 26,20).

Pokání je jednostranné. Nečeká na to, než učiní pokání ten druhý.

Pokání nemá nic do činění s pocity člověka. Jedná se o změnu smýšlení, která s sebou přinese i změnu chování. Ježíš ve svém *Kázání na hoře* popisuje, jak máme jednat s našimi nepřáteli: máme jim žehnat, ujít s nimi další míli, nastavit jim druhou tvář, modlit se za ně a odpouštět jim. Nic z těchto skutků nevyžaduje žádnou aktivitu na straně protistrany. Všechny vyzývají k akci jen nás.

Pokud by člověk čekal na dobré pocity, zřejmě by nedokázal nikdy odpustit. Pán nás volá k pokání vždy, když se naše postoje neshodují s těmi jeho.

3. Smazání dluhu

Goldie Bristolová napsala knihu s názvem *These Tears Are for Diane* (Tyto slzy jsou pro Dianu). Nějaký muž jí znásilnil a zavraždil její jednadvaceti letou dceru. Policie pachatele dopadla a porota ho odsoudila ke dvojnásobnému doživotnímu trestu.

O pět let později Goldie s manželem Bobem usoudili: „Nevidíme jiný záměr, proč tento muž vstoupil do našich životů, než aby byl spasen.“

Napsali mu dopis, ve kterém ho za jeho zločin neodsuzovali, ale vyjádřili mu, že jim i Bohu na něm záleží. Po dvou dalších dopisech přišla odpověď. Muž psal, že netušil, že by mohli na světě žít lidé, kteří by dokázali svůj zájem o něj nadřadit svému hlubokému zranění.

„*Jaký smysl má nenávidět?*“ ptá se Goldie. Nenávist jí dceru nevrátí. Pouze by v jejím životě šířila jed hněvu a neodpuštění a na vraha její dcery by beztak neměla absolutně žádný vliv.

Goldie píše: „*Slovník spojuje slovo ‚zloba‘ s výrazem ‚zlobné bujení‘. Požírá člověka, stravuje ho, a nakonec ho zničí.*“

Pokud zlobě dovolím, aby ovládla můj život, přestanu být svobodným člověkem. Stejná zbraň, jakou použiji k tomu, abych dosáhla spravedlivé odplaty, mě spoutá řetězy. Jen Bůh dokáže jednat se zradou v našich životech a uvolnit nás z její pasti. Rozhodnutí je ale na mě. Buď budu žít s hněvem, neodpuštěním a zatrpklostí, a nakonec se pod jejich zátěží zlomím, nebo vše předám svému nebeskému Otcí, který je ze mě sejmé.“

Goldinin objev není ničím novým. Už Štěpán znal moc spasitelného odpuštění, když „klesl na kolena a zvolal velikým hlasem: „Pane, nepočítej jim tento hřích“ (Skutky 7,60). Štěpánova modlitba nakonec vyústila v Saulovo obrácení.

4. Opakování

Ježíš nám řekl, abychom odpustili sedmdesátkrát sedmkrát (viz Matouš 18,22). Učila mě tomu matka, když jsem byl ještě malý chlapec. Když se mi ostatní děti posmívaly, vedla mě k tomu, abych jim nastavoval druhou tvář.

Jeden malý šikanista se stal mým prubířským kamenem. Neustále mě bil a napadal a snažil se mě vyprovokovat k bitce. Jednoho dne si matka všimla, že si na kus papíru píšu čárky. Když se mě zeptala, co znamenají, odpověděl jsem, že si pokaždé, když mě Billy otravuje, udělám čárku. Až jich bude čtyři sta devadesát jedna, budu mít od Ježíše svolení k odplatě.

Matka se ale zřejmě začala intenzivně modlit. O několik dní později Billy oznámil, že se jeho rodiče stěhují. Zastavil jsem se na dvě stě padesáti čárkách.

Vykládal jsem si Ježíšova slova svou naivní dětskou optikou. Neuvědomil jsem si, že Ježíšových „sedmdesátkrát sedm“ ve skutečnosti znamená, že máme odpouštět bez omezení – nekonečněkrát.

Pokud Pán po nás chce, abychom si vzájemně odpouštěli sedmdesátkrát sedmkrát, víme, že on sám dělá totéž, a ještě mnohem více.

Ježíš řekl, že křesťané někdy budou muset opakovaně odpouštět. Neznamená to ale, že máme být rohožkou a dovolit lidem, aby nás zneužívali. Odpouštění nedává druhému svolení, aby nám soustavně ubližoval. Někdy je zapotřebí zachovat si od takového člověka odstup. Potřebujeme si však uchovávat měkké srdce. Když odpustíme, nemusí to znamenat, že na minulost dokážeme i zapomenout. Není však prospěšné se v ní soustavně přehrabovat.

5. Pamatujte, že milost se vyplácí

Kdybych vás navštívil doma a rozbil vám něco cenného a vy byste mi to odpustili, osvobodili byste mě od závazku uhradit vám s tím spojené náklady (ačkoliv bych vám jako slušný člověk nabídl, že vše zaplatím).

Člověk, který odpouští, platí účet. To pro nás udělal Ježíš na kříži. Zaplatil náš dluh – dluh, který nebyl jeho.

Odpouštějící člověk je silnější než člověk, který páchá zlo.

ODPUSTIT NENÍ SNADNÉ

ŽIVOT JE PLNÝ ZRANĚNÍ,
ALE JEŽÍŠ JE PLNÝ UZDRAVENÍ.

K odpouštění je totiž zapotřebí více síly než k zraňování.

Zastánci tvrdé křesťanské linie často kritizovali Billy Grama za to, že se stýká s křesťany, kteří se nedrží každého detailu učení, které bylo pro jeho kritiky důležité. Na místo odpovědi měl ve zvyku recitovat jim tuto báseň:

**ON NAKRESLIL KRUH,
KTERÝ MĚL MĚ VYČLENIT,
ŽE PRÝ JSEM REBEL,
HERETIK HODNÝ OPOVRŽENÍ.**

**MY S LÁSKOU JSME
ALE DOKÁZALI ZVÍTĚZIT,
NAKRESLILI JSME KRUH,
KTERÝ HO ZAČLENÍ.**

6. Vztahujte se k Bohu o pomoc

Odpustit není snadné.

Vzpomeňme na příběh Davida a Abšalóma zaznamenaný v kapitolách třináct až osmnáct v 2. Samuelově knize. Abšalómův bratr Amnón znásilnil Abšalómovu sestru Támar. Abšalóm Amnóna zabil a utekl. Po třech letech David svého syna přivedl zpět do Jeruzaléma, ale po dva roky se s ním odmítal vidat.

David udělal chybu v tom, že mu zcela neodpustil.

S Davidovým příběhem kontrastuje postava otce marnotratného syna z Lukáše 15,11-32. Otec vyběhl za svým synem, objal ho, políbil, oblékl, zabil tučné tele, užíval si jeho návrat a bránil ho.

Čí příklad budete následovat v chování k člověku, který vám ublížil?

Existují chvíle, kdy se člověku zdá z lidského pohledu nemožné odpustit. Bez ohledu na to, že ví, že odpustit je správné a biblické, to jednoduše nedokážete udělat. Vaše zranění je příliš hluboké a rána pořád hnisá.

Možná vám pomůže následující příběh ze skutečného života. Corrie ten Boom uzavírá svou knihu *The Hiding Place* (Útočiště) vyprávěním o tom, jak po skončení druhé světové války mluvila v jedné církvi v Mnichově. Na shromáždění byl přítomný bývalý německý příslušník SS, který střežil sprchovací místnost přijímacího centra v koncentračním táboře v Ravensbrücku. Jakmile ho Corrie spatřila, okamžitě si připomněla místnost plnou posmívajících se mužů, hromady oblečení a bolestí zkroušenou tvář své sestry Betsie. Když se po shromáždění lidé rozcházel, přistoupil muž ke Corrie. Celý zářil a ukláněl se. „Fraulein,“ oslovil ji, „jak nádherné je pomyslet na to, že – jak jste řekla – on obmyl všechny mé hříchy.“

Vztáhl k ní ruku, aby si s ní potřásl. Corrie, která právě dokončila poselství k lidem o potřebě odpouštění, však držela ruku u těla. Zatímco bojovala s hněvem, modlila se: *Pane, odpusť mi a pomoz mi odpustit tomuto muži*. Pokusila se o úsměv a snažila se podat mu ruku, ale nešlo jí to. Modlila se znovu: *Ježíši, já mu nedokážu odpustit. Dej mi SVĚ odpouštění*. To, co následovalo, popsala těmito slovy: „*Jakmile jsem mu potřásla rukou, stala se ta nejúžasnější věc. Zdálo se mi, že z mých ramenou a paží do něj přes mou ruku něco vstoupilo a v mém srdci se rozhostila láska k tomuto muži, která mě úplně dojala.*“

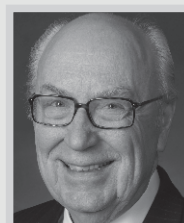
„*V tu chvíli jsem si hluboce uvědomila,*“ pokračovala ve vyprávění, „*že uzdravení světa není závislé na mé schopnosti odpouštět a na mé dobrotě, ale na té Ježíšově. Když nám říká, abychom milovali své nepřátele, dává nám spolu s tímto příkazáním i sílu k tomu, abychom to dokázali učinit.*“

K ZAMYŠLENÍ

Znovu pomyslete na člověka nebo na lidi, kteří vás zranili. Kdo to je? Budete si v sobě držet neodpuštění nebo jim odpustíte?

Vezměte si k srdci radu apoštola Pavla: „*Budte k sobě navzájem laskaví, milosrdní a odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám*“ (Efezským 4,32).

George O. Wood, D.Th.P. je bývalým generálním superintendentem Ústřední rady církve Assemblies of God ve Springfieldu v Missouri.

ZÁVĚREM, SESTRY, BUĎTE ZDRÁVY

2. Korintským 13,11

MARCIA LEDNICKY

Říká se, že poslední slova, vyřčená v okamžiku, kdy se člověk loučí před svým odjezdem, bývají velice důležitá. Také v písemném projevu bývá zvykem na závěr shrnout vše, co do té doby člověk napsal. V podstatě jde o připomínku všech nejdůležitějších bodů.

Tento postup má i své biblické opodstatnění...

V Kazateli 12,13 Šalomoun svou knihu uzavírá slovy: „Zde je souhrn všeho, co jsi slyšel: Měj bázeň před Bohem a plň jeho přikázání – vždyť to je pro člověka vším“ (B21). Shrnuje tím vše, co dosud řekl.

Apoštol v 2. Petrově listu 1,12 krátce před svou popravou napsal následující slova: „Proto vám hodlám tyto věci stále připomínat, ačkoliv o nich víte a jste utvrzeni v přítomné pravdě.“ Petr zopakoval ty nejdůležitější věci a znovu je zdůraznil.

Bylo pro mě mimořádnou ctí smět se s vámi v posledních pěti letech sdílet a otevírat vám své srdce. Věřím, že to byla Bohem daná příležitost reprezentovat Ježíše všemi způsoby, jaké pro toto období připravil. Protože se dnes s vámi prostřednictvím tohoto časopisu setkávám naposledy, ráda bych shrnula věci, které považuji ze svého pohledu více než půl století zkušeností ve službě Pánu za nejdůležitější. Nesmíme zapomínat na to, že být jeho vyvolenými služebníky na speciálních místech, která pro nás připravil, je pro nás úžasnou výsadou i zodpovědností.

Pevně věřím tomu, že vše, co děláme a říkáme, musí být ukotveno na základní pravdě, dané Ježíšem v Matoušovi 22,36-39: „Učíteli, které přikázání je v Zákoně největší? On mu řekl: ‚Miluj Pána, svého Boha, celým svým srdcem, celou svou duší a celou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sebe samého.““

Jak velická výzva! Naše tělesná přirozenost nám říká, že je to celé jen o nás. Boží cesta je ale jiná. Biblický mandát naplníme pouze skrze modlitby a následování principů Božího slova. Modlitba je pupeční šňůra spojující nás s naším Stvořitelem. Modlitba je naším kyslíkem, zdrojem energie, nositelem změny a naší největší zbraní. Prostřednictvím pilných vytrvalých modliteb a věrné poslušnosti se stáváme nádobami, které si Bůh může používat, a efektivními činiteli Božích věčných plánů. Nesmíme zanedbávat svůj duchovní život a považovat ho za samozřejmost.

Tématem tohoto vydání našeho časopisu je „Proklama-ce pravdy v sekulární době“. Jak velická výzva! Efezským 5,15-16 říká: „Dbejte tedy pečlivě na to, jak žijete; nežijte jako nemoudří, ale jako moudří; co nejlépe využijte každou příležitost, protože dny jsou zlé“ (NIV). Boží slovo nás vybízí k tomu, abychom „pečlivě dbali na to, jak žijeme.“ 1. Pet-rův 5,8 nás dále nabádá: „Buďte disciplinovaní a ostražití. Váš protivník ďábel obchází jako řvoucí lev a hledá, koho by pohltil“ (NIV). Právě jsme se vrátili z měsíčního výjezdu do Keni. V regionu Masajů žije mnoho divokých zvířat včetně lvů. Viděla jsem tam lva, který se krčil při zemi, téměř nehybně, aby nebyl vidět. Oči měl zafixované na svou oběť, připravený ze všech sil vyběhnout, zaútočit na ni a zabít ji. Boží slovo nám říká, abychom byli vždy a všude ostražití a byli na pozoru před satanovými pastmi. Je to tak – všichni představujeme pro nepřítele cíl. Největší výzvou pro nás je udržovat svůj vztah se Spasitelem svěží a čerstvý. Sestry, nedopusťte, aby váš vztah s Pánem někdy „zvlaž-něl“.

Boží slovo je naší útočnou zbraní, již odrážíme útoky ne-přítele. Efezským 6,17 deklaruje, že Slovo je „meč Duchů“.

Je to ale zároveň „dvousečný meč“, který proniká hluboko do tajných míst našich vlastních myslí a srdcí (Židům 4,12).

Jeremjáš 15,16 popisuje Slovo jako „*jídlo k snědku*“.

Žalmista (119,105) říká, že Boží slovo je „*lampou pro nohy a světlem na stezce*“.

Ježíš popsal Slovo (Lukáš 8,4-15) jako „*dobré semeno vydávající úrodu*“.

Ve spojení s Duchem svatým máme moc žít vítězně v Ježíši Kristu a překonávat s ním každou překážku. „*Modlím se, aby vás Bůh podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku*“ (Efezským 3,16). Když jsme poslušni Božímu slovu a plní Ducha svatého, projevuje se to v našich rodinách, sborech i ve světě.

Tato mocná, Pánem inspirovaná slova, nás již přivádějí k dalšímu z bodů, který vám chci „*závěrem připomenout*“.

Vaší prioritou číslo jedna musí být lidé

Patří do toho *všichni* lidé! Váš manžel, děti, členové sboru, sousedé i lidé, s nimiž se setkáváte při práci a podnikání. Každý člověk – bez ohledu na jeho věk, pohlaví, kulturní či politické názory, chudobu či bohatství – stráví věčnost buď v nebi v přítomnosti všemohoucího Boha, anebo v ohnivém jezeře ve věčném odloučení od něj. Nesmíme to nikdy ztratit ze zřetele, když se setkáváme s lidmi v našem okolí. Možná jsou ztraceni a Kristus je nepochybně jedinou cestou k jejich spasení a věčnému životu.

Mít lásku k lidem a dokázat s nimi dobře vycházet je při práci pro Pána nesmírně důležité. Zažila jsem skvělé řečníky, kteří byli výbornými pastory. Jejich manželky ale nedokázaly v dobrém vycházet s lidmi, což jejich službu fatálním způsobem poškozovalo. Schopnost vycházet s druhými v lásce je jednou z nejcennějších vlastností, které můžete ve svém životě rozvíjet. Patří k tomu nejen schopnost dělat si přátele, ale i rozvíjet a udržovat dlouholetá přátelství. Kdysi jsem slyšela následující výrok: „*Vztahy je třeba budovat i za cenu osobních obětí.*“ Jestliže svou energii a úsilí věnuji tomu, abych někomu „*byla přítelkyní*“, přestanu se tolik starat o to, zda „*mám přátele*“. Pamatujte, že jestliže budete pro lidi přáteli, budete mít sami přátele. Lidé mají rádi ty, kdo jim prokazují upřímnou lásku. Lidé se rádi nechávají ovlivňovat lidmi, kteří je milují a opravdově jim na nich záleží. Dobrá přítelkyně svou kamarádku posiluje svými modlitbami, žehná ji láskou a povzbuzuje nadějí.

Můj muž složil píseň s názvem „*Dej mi stejné srdce, jaké máš ty*“. Na začátku písně se zpívá: „*Dej mi stejné srdce, jaké máš ty, ó Pane, modlím se. Srdce, které je zlomené pro duše ztracené.*“ Kéž by i naší vytrvalou modlitbou byla touha po láskyplném srdci, které je stejné jako Ježíšovo.

Slyšela jsem příběh o malém, chudě oblečeném chlapci, který jednoho dne toužebně postával před výkladní skříní obchodu. Všimla si ho jedna paní, vzala ho za ruku a zavedla ho do obchodu. Koupila mu tam nové boty,

ponožky, svetr, kalhoty a bundu. Potom mu ještě k jídlu koupila čerstvý chléb. On se na ni zadíval a zeptal se: „*Vy jste manželka Boha?*“ Odpověděla: „*Ne, jsem jen jedním z jeho dětí.*“ Chlapec odpověděl: „*Jasně! Já to věděl, že s ním musíte být nějak příbuzná.*“ Bože, pomoz nám chovat se k ostatním lidem takovým způsobem, aby na nás poznali, že patříme do Boží rodiny!

Jste jedineční

Pamatujte, nemusíte soutěžit s nikým jiným z církve. Bůh vás stvořil. Miluje vás. Dal vám speciální schopnosti. Objevte své silné stránky a rozvíjejte je k jeho slávě!

Možná jste skvělá hudebnice, úžasná učitelka nebo ta nejvýkonnější sekretářka. Nebo máte skvělý cit na práci s lidmi, dar povzbuzování nebo jste těmi, na koho se lidé s důvěrou obrací se svými problémy. Tyto a mnohé další dovednosti a dary vytvářejí jedinečný svět, skládající se z jedinečných lidí. Bůh byl natolik moudrý, že nás nestvořil všechny stejné. Váš sbor je s velkou pravděpodobností směsicí různorodých jednotlivců. Každý je jedinečný a svůj, stejně jako jste jedineční i vy. Díky Bohu za to, že nás stvořil ke svému obrazu a že každému z nás dal specifickou osobnost, kterou si může nadále tvarovat a přetvářet v nádobu ke své slávě.

Jako lidé jsme všichni jedineční, zejména však křesťané. Známý spisovatel A. W. Tozer k tomu napsal následující řádky:

„*Opravdový křesťan je zvláštní tvor. Z hloubi srdce miluje někoho, koho nikdy neviděl; důvěrně s ním promlouvá; očekává, že jednou půjde do nebe díky zásluhám někoho jiného; rozdává ze svého nitra proto, aby mohl být naplněn; uznává, že chyboval, aby mohl být prohlášen za spravedlivého; ponízuje se, aby byl povýšen; nejsilnější je, když je nejslabší, a nejbohatší, když je nejchudší; nejšťastnější je, když se cítí nejhuře. Umírá, aby mohl žít; opouští, aby nabyl; dává, aby si udržel. Vidí neviditelné, slyší neslyšitelné a zná věci přesahující poznání.*“

Každá z nás je jedinečně stvořena a všechny potřebujeme usilovat o to, abychom byly udatnými ženami. Nemyslím fyzicky silnými, ačkoliv jistě chceme být i fyzicky silné a zdravé. Vyjádřila bych to však následovně:

Silná žena každý den cvičí, aby si udržovala tělo v kondici... udatná žena pokleká, aby si v kondici udržovala svou duši. Silná žena se ničeho nebojí... udatná žena prokazuje odvahu uprostřed svých obav. Silné ženě se na tváři zrcadlí sebejistota... udatné ženě milost. Silná žena má víru v to, že má dostatek sil na cestu... udatná žena má víru, že se v průběhu cesty stane silnou.

Jste jedineční. Buďte samy sebou, buďte tím nejlepším, kým můžete k Ježíšově slávě být!

Zachovávejte si správné postoje

Efezským 6,12 říká: „*Neboť náš zápas není proti krvi a tělu, ale proti vládám, proti autoritám, proti světovládcům této temnoty, proti duchovním mocnostem zla v nebeských oblastech.*“ Milé dámy, nacházíme se uprostřed duchovní války.

Budeme se ocítat uprostřed těžkých okolností. Ano, žijeme v reálném světě, který je (až do Ježíšova návratu) pod prokletím. Budou přicházet těžké časy a nároční lidé. Způsob, jakým na tyto situace budete reagovat, nastaví míru vítězství či porážek, které budou lemovat stezku vašeho života. Volba je na nás.

Moudrý muž Šalomoun nám ukazuje správný směr: „*Víc než cokoliv jiného střež své srdce, protože z něj vycházejí prameny života. Odstraň faleš ze svých úst a převrácené rty od sebe vzdal. Neuchyl se vpravo, vlevo, odvrát nohu od zlého!*“ (Příslaví 4,23-27)

Neplette si Boží cesty s lidskými selháními. Dávat milujícímu Otci za vinu zranění a bolesti, které ve skutečnosti způsobili lidé, je jistá cesta k duchovní katastrofě. Utíkejte vždy do jeho milujících rukou – nikdy opačným směrem. On je naší největší životní jistotou.

Pamatujte, že důležité je stávat se vzorem pro ostatní

Pro nás jako pro vedoucí je mnohem důležitější pracovat na tom, „kým jsme“, než na tom, „co děláme“. Musíte žít to, co kážete. Pro ženu, která je cele oddána svému Spasiteli, to však nepředstavuje žádný problém. Jestliže ve vás žije Kristus a vy mu patříte, pak vás vlastní a vede a duchovně zcela přirozeně BUDETE tím, kým být máte, aniž byste o to musely z vlastních sil zoufale usilovat. Potřebujeme takto spočívat v Pánu, ať už jsme v pastorské službě nebo dobrovolným služebníkem v církvi. „*Milosrdenství a věrnost ať tě neopouštějí! Přivaž si je ke svému krku, napiš je na tabulku svého srdce!*“ (Příslaví 3,3).

Jeden spisovatel to vyjádřil takto:

*Žij před Boží tváří,
nedělej nic, co nechceš, aby viděl,
neříkej nic, co nechceš, aby slyšel.*

*Nezpívej nic, co nebude Božímu uchu lahodit,
nepiš nic, co před setkání s Bohem bys musel zahodit.*

*Nečti žádnou knihu, kterou nemohl bys Bohu ukázat,
nechoď na místa, kde nechtěl bys být Bohem spatřen,
netrav čas způsobem, kdy Bůh by se tě mohl dotázat:
„Co to děláš?“*

Jako služebníci skutečně svým způsobem žijeme „v akváriu“. Soustavně jsme na očích lidem, kteří sledují naše činy a postoje. Dbejte tedy o to, abyste se všim líbily Kristu. Jestliže šel on místo nás na kříž, my jistě dokážeme jed-

norozeného Božího Syna reprezentovat na zemi jako jeho ctění velvyslanci. Usilujte o to, abyste dokázaly spolu s Pavlem vyzývat lidi: „*Následujte mě, jako já následuji Krista.*“

Vězte, že potřebujete duchovní partnery

Potřebujeme mít respekt vůči lidem, které Bůh ustanovil za autority. Respektovat vedoucí není záležitost politikaření – je to biblické (Židům 13,7.17). Samozřejmě to neznamená, že bychom měli přehlížet či schvalovat případné hříšné skutky, které Boží slovo jasně odsuzuje. Znamená to však, abychom se nestavely kriticky ke každému rozhodnutí, které vedoucí udělá, neházely mu klacky pod nohy a neztěžovaly mu jeho práci.

Za žádnou cenu nedejte prostor žárlivosti na „úspěch“ služby jiného křesťana. Vždy se budete setkávat s lidmi, kteří zdánlivě vypadají ve službě úspěšnější, i s těmi, kdo vypadají méně úspěšně než vy. Apoštol Pavel nás však před srovnáváním varuje (2. Korintským 10,10). Definice „úspěchu“ určená našimi kulturními standardy nemá absolutně nic společného s věrností Božího dítěte. Buďte spokojené a radujte se z toho, že ve svém životě naplňujete Boží vůli.

V jistých situacích budete ve svém životě potřebovat „vrbu“ – člověka, k němuž máte úplnou důvěru a můžete před ním vylít své srdce a složit na něj svá břemena. Často jsem slyšela, že mladé ženy mají největší strach z toho, že pokud vstoupí do služby, tak budou zažívat samotu. Proto vás chci povzbudit, abyste se pro vaše přátele, kteří jsou stejně jako vy služebníky a služebnicemi, stali přáteli, kterým mohou důvěřovat. Buďte člověkem, kterému může váš přítel, Pánův spoluslužebník, zavolat a věřit mu, že nezklamete jeho důvěru. Jeden vynikající křesťanský poradce často říkal, že stojí za to ujet několik kilometrů kvůli tomu, abyste se setkali na místě, kde budete moci „nést břemena jedni druhých“.

Nepřestaňte se duchovně rozvíjet

Vyhradte si čas a sepište si několik důležitých myšlenek týkajících se vašeho osobního duchovního rozvoje. Pro váš život víry je to zcela zásadní. Neexistují žádné zkratky a náhražky.

1. **Nikdy nepovažujte váš osobní duchovní život za samozřejmost.** Je k němu zapotřebí píle. Satan je lstivý a soustavně se nás snaží uvést do zmatku, abychom „vztah“ nahradili „výkonem“.
2. **Zachovejte si nejvyšší úctu vůči všemohoucímu Bohu.** Jak kdosi řekl: Existuje jen jeden Bůh, ale ty to nejsi! Je to možná trochu humorné, ale pomáhá nám to nezapomínat, že on je jediný pravý, neměnný svrchovaný Bůh stvořitel. Nikdo není vyšší než on a nikdo se mu nedokáže vyrovnat.

3. **Žijte vírou a důvěřujte jeho svrchovanému plánu.** Věřte v jeho moc a důvěřujte jeho moudrosti. Pokud se nebudete obou těchto věcí rovnocenně držet, budete zažívat zklamání.
4. **S hlubokou pokorou naplňujte své povolání.** Vše, co může Bůh skrze váš život a službu uskutečnit je možné jen díky jeho božské milosti a dílu Ducha svatého, který pracuje skrze vás (Filipským 3,4-14).
5. **Obklopte se zbožnými lidmi.** Je to jednoduché – jakými lidmi se obklopíme, takoví budeme. Buďte duchovně vnímaví a moudří. Ano, máme být všem lidem svědky, vašimi nejbližšími přáteli by ale měli být lidé, s nimiž sdílíte stejnou vizi a kteří vás posilují a povzbuzují ve víře.
6. **Vnímejte každé stádium svého vašeho života jako příležitost k růstu:** Život i služba se neustále vyvíjejí, nejsou statické. Okolnosti se mění. Potřebujeme však rozumět Božím záměrům a tomu, že jeho dokonalou vůlí pro jeho děti je trvale se připodobňovat k obrazu jeho Syna, Ježíše Krista. Duchovní růst je celoživotní proces. Nikdy se nezastavte a nepřestaňte růst!

Být povolání Bohem je naší největší výsadou

Pamatujte, prosím, že tou největší výsadou, jaká je na světě člověku dopřána, je „být povolán Bohem“, stát se jeho pozemským reprezentantem.

Pavel říká Timoteovi, svému synovi ve víře: „*Děkuji tomu, který mne posilnil, Kristu Ježíši, našemu Pánu, že mě uznal za spolehlivého a ustanovil ke službě*“ (1. Timoteovi 1,12).

Během poslední vyučovací lekce před svou popravou Ježíš svým Dvanácti připomenul: „*Ne vy jste si vybrali mne, ale já jsem si vybral vás a ustanovil jsem vás, abyste vyšli a nesli ovoce a vaše ovoce aby zůstávalo*“ (Jan 15,16).

Pamatujte, že pravý úspěch (podle Boží definice) je poměřován standardem věčnosti, a ne sebestředností tohoto světa. Je bolestivé sledovat práci satana, který se soustavně pokouší krást, zabíjet a ničit. Jak veliká je však radost, když jediné ovečky vašeho stáda pomůžete k tomu, aby ďáblové ataky překonala a zažila veliké duchovní vítězství.

Pamatujte, že je to jeho církev.

Pamatujte, že on si zaslouží slávu za všechno, co má věčnou hodnotu.

Pamatujte, že on musí růst a my se menšit (Jan 3,30).

Pamatujte, že vaše odměna se odvíjí od vaší věrnosti úkolu, který vám Bůh svěřil.

„Závěrem, sestry, buďte zdravý. Spějte k dokonalosti, povzbuzujte se, buďte svorné, žijte v pokoji, a Bůh lásky a pokoje bude s vámi. Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Ducha svatého s vámi všemi“ (2. Korintským 13,11.14; B21).

Nadešel čas, abychom se na nějakou dobu rozloučili.

Jak požehnané by bylo, kdybychom měly příležitost setkat se jednoho dne osobně. Možná nám Pán dá tu výsadu. Pokud ne, každopádně se jednoho slavného dne všichni sejdem v přítomnosti našeho Spasitele ke společnému uctívání a společenství, které si budeme užívat po celou věčnost.

S láskou a modlitbou,

Marcia

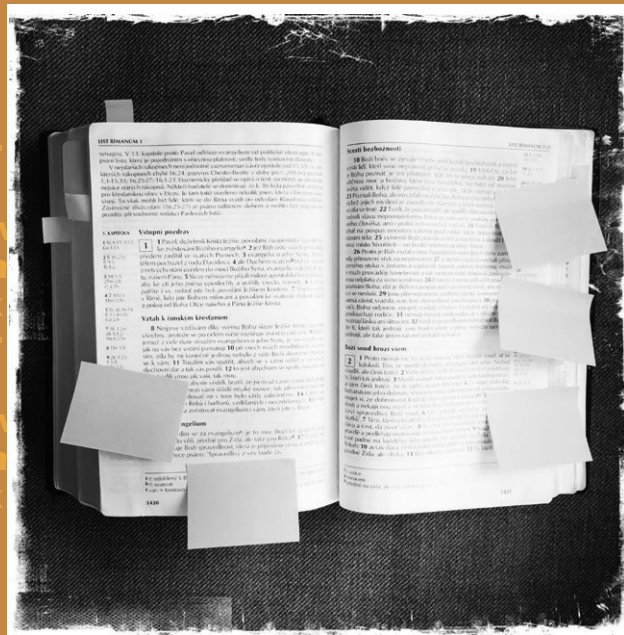

MARCIA LEDNICKY je žádanou řečnicí na výjezdech, konferencích a seminářích pro ženy. Má jedinečnou schopnost propojovat výzvy každodenního života s biblickými pravdami. Její službu Slova umocňuje její mimořádný řečnický talent, skrze nějž lidem předává Kristovu lásku.

Magazín praktické letniční teologie
Podzim 2018

kularismus neomar
mus tekutá modern
omarxismus relati
modernita sekularis
s relativismus tek
kularismus neomar
mus tekutá modern
omarxismus relati
modernita sekularis
s relativismus tek

utá modernita seku
xismus relativism
sekularismus neo
vismus tekutá mod
mus neomarxismus
utá modernita seku
xismus relativism
sekularismus neo
vismus tekutá mod
mus neomarxismus

Proklamace pravdy
v sekulární době

Podzim 2018 | Pátý ročník

Koordinátor české verze:
Bc. Radek Smetana, M.A.
Překlad:
Ing. Stanislav Hart
Jazykové korektury:
Věra Dvořáková, Radek Smetana, Marie Ribářská
Grafické zpracování:
Dita Targoszová

Vydává:
Apoštolská církev
Polní 1105/15
737 01 Český Těšín

email: ustredi.kolin@apostolskacirkev.cz
website: www.apostolskacirkev.cz

Podněty a připomínky k časopisu
je možné zasílat na mpli@post.cz.

Vybrané články a některá grafická díla jsou přejaty z časopisu Enrichment Journal – © General Council of the Assemblies of God, USA. Použito se svolením. Všechna práva vyhrazena. © Life Publishers International

Poznámka: Biblické verše jsou citovány z Českého studijního překladu, není-li uvedeno jinak.